

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 51

Dimecres, 18 de juny de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 37, primera reunió

Í N D E X

Salutació

al diputat Sr. Pere Ribera i Guals

Projecte de llei

per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

Projecte de llei

de la renda mínima d'inserció

Preguntes

Projecte de llei

sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils

Proposició de llei

sobre la publicitat de les enquestes i estudis d'opinió fets per encàrrec de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució

Designació

de quatre síndics de la Sindicatura de Comptes

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 14/1996, de 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de mesures fiscals complementàries

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

1. Salutació al diputat Sr. Pere Ribera i Guals (10:05)

El president saluda el nou diputat del G. P. de Convergència i Unió, Sr. Pere Ribera i Guals, que substitueix el Sr. Joan Raventós i Pujadó.

3372

2. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (Tram. 200-00026/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:06)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència.

3372

Esmenes a la totalitat

— Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

3373

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro.

3374

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

3376

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

3337

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

3378

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

3380

El Sr. Morera i Tanyà (M) intervé per canviar el sentit de vot del seu Grup.

3381

Votació de les esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern (11:09): rebutjades per 49 vots a favor, 52 en contra i 10 abstencions.

3381

— Text del Dictamen

Votació (11:10): aprovat per 63 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

3381

3. Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de la renda mínima d'inserció (Tram. 200-00025/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:10)

Presentació del Projecte: conseller de Treball.

3381

ARTICLES 1 i 2

ARTICLE 3

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 1)

La Sra. Barenys i Martorell n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núm. 58, 60, 66, 73, 75 i 81. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núm. 4, 6, 7, 11, 12, 15, 16, 25, 26, 28, 30, 32 a 37, 40 a 42, 47, 50, 52, 67 i 74.

3386

Torn en contra: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3388

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín, juntament amb les esmenes núm. 10, 14, 17, 18, 22, 31, 39, 43, 46, 53, 61, 63, 69, 77 i 86.

3390

Torn en contra: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3392

ARTICLE 4

ARTICLE 5

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Socialista (núm. 4)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 5)

Torn a favor: Sra. Mayol i Beltran, juntament amb les esmenes núm. 45, 57 i 87.

3394

Torn en contra: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3397

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 6)

Defensada abans (esmena núm. 1).

TÍTOL DE L'ARTICLE

— Esmena del G. Socialista (núm. 7)

Defensada abans (esmena núm. 1).

S U M A R I

ARTICLE 6

APARTAT 1

LLETRA B

— Esmena del G. Mixt (núm. 8)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia, juntament amb les esmenes núm. 9, 23, 29, 48, 51, 55, 59 i 76. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 13 i 20.

3398

Torn en contra: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3400

LLETRA D

— Esmena del G. Mixt (núm. 9)

Defensada abans (esmena núm. 8).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10)

Defensada abans (esmena núm. 2).

LLETRA E

PARÀGRAF PRIMER

— Esmena del G. Socialista (núm. 11)

Defensada abans (esmena núm. 1).

PARÀGRAF SEGON

— Esmena del G. Socialista (núm. 12)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 2

LLETRA C

— Esmena del G. Mixt (núm. 13)

Retirada abans (esmena núm. 8).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 14)

Defensada abans (esmena núm. 2).

LLETRA F

— Esmena del G. Socialista (núm. 15)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA G

— Esmena del G. Socialista (núm. 16)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17)

Defensada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 7

LLETRA B

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18)

Defensada abans (esmena núm. 2).

LLETRA F

— Vot particular del G. P. de Convergència i Unió (núm. 19)

Defensat després (esmena núm. 44).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Mixt (núm. 20)

Retirada abans (esmena núm. 8).

ARTICLE 8

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 21)

Votada després.

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22)

Defensada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 2

— Esmena del G. Mixt (núm. 23)

Defensada abans (esmena núm. 8).

— Esmena del G. Socialista (núm. 24)

Votada després.

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 25)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 4

ENCAPÇALAMENT

— Esmena del G. Socialista (núm. 26)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA B

— Esmena del G. Socialista (núm. 27)

Votada després.

LLETRA C

— Esmena del G. Socialista (núm. 28)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. Mixt (núm. 29)

Defensada abans (esmena núm. 8).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 30)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA D

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31)

Defensada abans (esmena núm. 2).

LLETRA G, ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmenes del G. Socialista (núm. 32 i 33)

Defensades abans (esmena núm. 1).

APARTAT 5

— Esmenes del G. Socialista (núm. 34 i 35)

Defensades abans (esmena núm. 1).

APARTAT 6

LLETRA B, ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 36)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA C, ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 37)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 38)

Votada després.

TÍTOL DE L'ARTICLE

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 39)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Socialista (núm. 40)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. Socialista (núm. 41)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Article 9

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 42)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Socialista (núm. 44)

Torn a favor: Sra. Barenys i Martorell, juntament amb les esmenes núm. 49, 56, 62, 64, 68, 70 a 72, 78 a 80 i 82 a 85.

3401

Torn en contra: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU). Alhora, proposa al G. Socialista que mantingui l'esmena 81, que havia estat retirada. Tot seguit, fa la defensa del vot particular núm. 19.

3403

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 45)

Defensada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 5

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 46)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Socialista (núm. 47)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. Mixt (núm. 48)

Defensada abans (esmena núm. 8).
— Esmena del G. Socialista (núm. 49)
Defensada abans (esmena núm. 44).
ARTICLE 10
— Esmena del G. Socialista (núm. 50)
Defensada abans (esmena núm. 1).
— Esmena del G. Mixt (núm. 51)
Defensada abans (esmena núm. 8).
ARTICLE 10, APARTAT 1
— Esmena del G. Socialista (núm. 52)
Defensada abans (esmena núm. 1).
ARTICLES 11 A 13
ARTICLE 14
APARTAT 1, PARÀGRAF SEGON
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 53)
Defensada abans (esmena núm. 2).
APARTAT 2
— Esmena del G. Socialista (núm. 54)
Votada després.
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES
— Esmena del G. Mixt (núm. 55)
Defensada abans (esmena núm. 8).
ARTICLE 15
APARTAT 2
— Esmena del G. Socialista (núm. 56)
Defensada abans (esmena núm. 44).
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 57)
Defensada abans (esmena núm. 5).
ARTICLE 16
ARTICLE 17
APARTAT 1
— Esmena del G. Socialista (núm. 58)
Retirada abans (esmena núm. 1).
— Esmena del G. Mixt (núm. 59)
Defensada abans (esmena núm. 8).
ARTICLE 18
APARTAT 1
— Esmena del G. Socialista (núm. 60)
Retirada abans (esmena núm. 1).
APARTAT 2
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61)
Defensada abans (esmena núm. 2).
ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS
— Esmena del G. Socialista (núm. 62)
Defensada abans (esmena núm. 44).
APARTAT 3
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 63)
Defensada abans (esmena núm. 2).
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS
— Esmena del G. Socialista (núm. 64)
Defensada abans (esmena núm. 44).
ARTICLE 19
APARTAT 3
— Esmena del G. Socialista (núm. 65)
Votada després.
— Esmena del G. Socialista (núm. 66)
Retirada abans (esmena núm. 1).
ARTICLE 20
APARTAT 1
— Esmena del G. Socialista (núm. 67)
Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 68)

Defensada abans (esmena núm. 44).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 69)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Socialista (núm. 70)

Defensada abans (esmena núm. 44).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. Socialista (núm. 71)

Defensada abans (esmena núm. 44).

ARTICLE 21

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 72)

Defensada abans (esmena núm. 44).

— Esmena del G. Socialista (núm. 73)

Retirada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 74)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 75)

Retirada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. Mixt (núm. 76)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Article 22

Article 23

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 77)

Defensada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 78)

Defensada abans (esmena núm. 44).

ARTICLES 24 I 25

ADDICIÓ DE DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmenes del G. Socialista (núm. 79 i 80)

Defensades abans (esmena núm. 44).

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

PRIMERA

SEGONA

— Esmena del G. Socialista (núm. 81)

Retirada abans (esmena núm. 44).

DISPOSICIONS FINALS

PRIMERA A QUARTA

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS FINALS

— Esmenes del G. Socialista (núm. 82 i 83)

Defensades abans (esmena núm. 44).

ADDICIÓ D'UN ANNEX

— Esmena del G. Socialista (núm. 84)

Defensada abans (esmena núm. 44).

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

— Esmena del G. Socialista (núm. 85)

Defensada abans (esmena núm. 44).

APARTAT 1, PARÀGRAF DOTZÈ

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 86)

Defensada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 2, LLETRA B

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 87)

Defensada abans (esmena núm. 5).

Posició del G. P. Popular: Sr. Pujol i Folcrà.

<i>La Sra. Barenys i Martorell (S) intervé per demanar que l'esmena núm. 81, que havia retirat anteriorment, continuï viva. Alhora, fa un torn en contra del vot particular del G. P. de Convergència i Unió.</i>	3405
<i>El Sr. Bosch i Garcia (M) intervé per retirar l'esmena núm. 51.</i>	3406
<i>Votació de les esmenes núm. 2 a 7 (14:10): rebutjades per 49 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.</i>	3406
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'article 5.2 (14:11): aprovat per 62 vots a favor, 20 en contra i 13 abstencions.</i>	3406
<i>Votació dels articles 1 a 4 i la resta de l'article 5 (14:13): aprovats per 112 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.</i>	3406
<i>Votació del vot particular núm. 19 (14:15): aprovat per 63 vots a favor, 36 en contra i 14 abstencions.</i>	3407
<i>Votació de les esmenes núm. 8, 10, 11 i 16 (14:16): rebutjades per 39 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.</i>	3407
<i>Votació de l'esmena núm. 14 (14:17): rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions.</i>	3407
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 6.1.e, 6.2.f i 7.f (14:19:12): aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.</i>	3407
<i>Votació de la resta dels articles 6 i 7 (14:19:54): aprovats per unanimitat.</i>	3407
<i>Votació de les esmenes núm. 28, 42, 46 i 47 (14:21:06): rebutjades per 38 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.</i>	3407
<i>Votació de les esmenes núm. 21 a 27, 29 a 41, 43 a 45, 48 a 50 i 52 a 55 (14:21:48): rebutjades per 50 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.</i>	3407
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'article 8 (14:22): aprovat per 66 vots a favor, 2 en contra i 44 abstencions.</i>	3408
<i>Votació dels articles 9 a 14 (14:23): aprovats per unanimitat.</i>	3408
<i>Votació de les esmenes núm. 72 a 76 (14:24): rebutjades per 38 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions.</i>	3408
<i>Votació de les esmenes núm. 56, 57, 59, 61 a 65 i 67 a 71 (14:25): rebutjades per 50 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.</i>	3408
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'article 15.2 (14:26): aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.</i>	3408
<i>Votació de l'article 20.4 (14:27:10): aprovat per 101 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.</i>	3408
<i>Votació de la resta dels articles 15 a 20 (14:27:54): aprovats per unanimitat.</i>	3408
<i>Votació de les esmenes núm. 77 i 78 (14:28): rebutjades per 50 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.</i>	3408
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 21 a 25 (14:29): aprovats per 112 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.</i>	3408
<i>La Sra. Barenys i Martorell (S) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 83.</i>	3408
<i>Votació de l'esmena núm. 81 (14:31): aprovada per 104 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.</i>	3409
<i>Votació de les esmenes núm. 79, 80, 82 i 84 a 87 (14:32): rebutjades per 38 vots a favor, 64 en contra i 11 abstencions.</i>	3409
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'exposició de motius (14:33): aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.</i>	3409
<i>Votació de la disposició transitòria primera, les disposicions finals i el títol de la Llei (14:34): aprovats per 114 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.</i>	3409

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i sis minuts.

4. Preguntes (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (16:37)

Pregunta al president de la Generalitat sobre els àmbits prioritaris per a augmentar l'autogovern de Catalunya vint anys després de les primeres eleccions democràtiques (Tram. 317-00308/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 3409

	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3409
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	3410
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3410
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del diàleg i la negociació per a millorar el sistema de finançament de Catalunya (Tram. 317-00311/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3410
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3411
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3411
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3411
	<i>El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) i el Sr. Curto i Casadó (P) intervenen per contradiccions.</i>	3412
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la participació del Partit Popular en la manifestació a favor de la secessió lingüística, celebrada el 13 de juny a València (Tram. 317-00314/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3412
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3412
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3412
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3413
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació de l'acord pres pel Parlament de Catalunya, d'anar a una única plataforma digital (Tram. 317-00317/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	3413
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3413
	<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	3414
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3414
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre quin és l'objectiu de les seves intervencions en afers relatius a l'Església catòlica (Tram. 317-00320/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	3414
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3415
	<i>Repregunta:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	3415
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3415
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la planificació relativa als centres d'atenció primària durant l'any 1997 (Tram. 317-00323/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	3415
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3416
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat del Servei Territorial de Carreteres de Tarragona, de Reus (Baix Camp) a Tarragona (Tram. 310-00276/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	3416
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3417
	<i>Repregunta:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	3417
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3417
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la inversió necessària a fer en la línia de ferrocarril Barcelona - Puigcerdà perquè el tren Talgo hi pugui circular amb total seguretat (Tram. 310-00264/05) i sobre els terminis previstos perquè el tren Talgo pugui fer el seu recorregut per la línia de ferrocarril Barcelona - Puigcerdà (Tram. 310-00265/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	3418
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3418
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	3418
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3419
	<i>El Sr. Piella i Vilaregut (S) intervé per contradiccions.</i>	3419
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius i els costos del butlletí informatiu que edita el Departament d'Ensenyament (Tram. 310-00271/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	3419
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	3419
	<i>Repregunta:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	

<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	3420
<i>El Sr. Cadevall i Soler (S) intervé per contradiccions.</i>	3420
Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte d'autorització d'instal·lacions, a la variant de la Pobra de Mafumet (Tarragonès) a Valls (Alt Camp), de l'oleoducte de Tarragona - Lleida - Saragossa (Tram. 310-00278/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3421
<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	3421
<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3421
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	3421
5. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils (Tram. 200-00027/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (17:40)	
<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de la Presidència.	3422
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3422
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	3423
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	3423
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	3423
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	3423
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Millo i Rocher.	3423
<i>Votació (17:54):</i> aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	3424
6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la publicitat de les enquestes i estudis d'opinió fets per encàrrec de la Generalitat de Catalunya (Tram. 202-00080/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (17:55)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Sala i Griso. Tot seguit, n'anuncia la retirada.	3424
7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 18 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució (Tram. 270-00006/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (18:04)	
<i>El president anuncia la sol·licitud del grup presentant perquè la Proposta sigui retirada. S'aprova per assentiment..</i>	3425
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa que el punt sisè sigui substanciat l'endemà, a partir de les deu del matí. S'aprova per assentiment.</i>	3426
8. Designació de quatre síndics de la Sindicatura de Comptes (Tram. 282-00001/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:06)	
<i>El president llegeix els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.</i>	3426
<i>Votació (18:08):</i> són elegits el Sr. Marià Nicolàs i Ros, el Sr. Francesc Vela i Parés, el Sr. Josep Maria Carreras i Puigdemolas i el Sr. Manuel Barrado i Palmer per 91 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.	3426
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa que els punts viutè i novè siguin substanciats l'endemà. S'aprova per assentiment.</i>	3426
9. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 14/1996, de 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de mesures fiscals complementàries (Tram. 301-00050/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:10)	
<i>Formulació:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3426
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	3428
<i>Rèplica:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3429
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	3430
10. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat (Tram. 301-00051/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (18:40)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	

<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	3432
<i>Rèplica:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	3434
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	3435

— **11. Interpелlació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya** (Tram. 300-00235/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (19:15)

<i>Formulació:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	3436
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	3437
<i>Rèplica:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	3438
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Ensenyament.	3439
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	

— **12. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes** (Tram. 300-00079/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (19:43)

<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	3440
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3442
<i>Rèplica:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	3443
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3444

— **13. Interpелlació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional** (Tram. 300-00158/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (20:19)

<i>Formulació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	3445
<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	3446
<i>Rèplica:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	3448
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	3449
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) i el conseller de Treball intervenen per contradiccions.</i>	3450

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 37.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. Tram. 200-00026/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
2. Projecte de llei de la renda mínima d'inserció. Tram. 200-00025/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
3. Projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils. Tram. 200-00027/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
4. Proposició de llei sobre la publicitat de les enquestes i estudis d'opinió fets per encàrrec de la Generalitat de Catalunya. Tram. 202-00080/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució. Tram. 270-00006/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Proposta de retirar-la.
6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal. Tram. 270-00009/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
7. Designació de quatre síndics de la Sindicatura de Comptes. Tram. 282-00001/05. Grups parlamentaris. Elecció de síndics de la Sindicatura de Comptes.
8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de formació d'adults. Tram. 301-00048/05. Sr. Rafael Hinojosa i Lucena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el finançament de la sanitat. Tram. 301-00049/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de la Llei orgànica 14/1996, de 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de mesures fiscals complementàries. Tram. 301-00050/05. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat. Tram. 301-00051/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
12. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya. Tram. 300-00235/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes. Tram. 300-00079/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
14. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional. Tram. 300-00158/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial. Tram. 300-00160/05. Sr. Martí Sans i Pairutó, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
16. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les infraestructures hidràuliques i les repercussions en els usuaris. Tram. 300-00193/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a l'educació especial. Tram. 300-00141/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya. Tram. 302-00100/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya. Tram. 302-00101/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments. Tram. 302-00107/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç. Tram. 302-00102/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç. Tram. 302-00104/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances. Tram. 302-00103/05. Sr. Higinio Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima. Tram. 302-00105/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat. Tram. 302-00106/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

26. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Salutació al diputat Sr. Pere Ribera i Guals

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta presidència es complau a saludar molt cordialment el nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, il·lustre senyor Pere Ribera i Guals, que substitueix, per renúncia, l'illustíssim senyor Joan Raventós i Pujadó.

Es va avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades o dels senyors diputats que les han formulat, serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

Iniciem, doncs, la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, comença el debat. Pren la paraula el conseller de la Presidència per tal de presentar el Projecte de llei. Té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en nom del Govern de la Generalitat em pertoca presentar davant d'aquesta cambra el Projecte de llei per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en

matèria de funció pública. La normativa de funció pública regula una realitat molt dinàmica i que es troba en constant procés de canvi i evolució; això fa que periòdicament el Parlament de Catalunya i les Corts Generals introdueixin modificacions normatives en la regulació del règim jurídic i organitzatiu del personal al servei de l'Administració pública. Les modificacions que afecten la funció pública catalana provenen de dues fonts legislatives: aquest Parlament, que adequa la legislació catalana a les noves necessitats i requeriments propis de les administracions situades en el territori de Catalunya, i les Corts Generals, que tenen la competència per legislar sobre les bases del règim estatutari del personal de totes les administracions públiques de l'Estat.

D'aquest fenomen ha derivat un complex entramat normatiu que dificulta en gran mesura la tasca de l'operador jurídic, el coneixement del propi règim estatutari per part del personal i, fins i tot, l'aplicació de les normes per part dels tribunals. Cal destacar, a més, que en la modificació de la normativa bàsica efectuada pel legislador estatal tot sovint s'han emprat instruments de dubtosa correcció tècnica legislativa, com per exemple la introducció de normes de funció pública sense contingut pressupostari en les lleis generals pressupostàries i, els darrers anys, les anomenades «lleis d'acompanyament».

En l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, disposar d'un text únic que aglutini la part essencial de la normativa legal vigent en matèria de funció pública, llevat de normes de contingut específic, com les d'incompatibilitats, de creació de cossos especials o altres, és una necessitat imperiosa. Per altra banda, cal tenir present la normativa bàsica estatal vigent en aquest moment, que és de directa aplicació a totes les administracions públiques i dins de la qual cal incloure aquelles modificacions introduïdes els darrers tres anys, que no s'han incorporat encara als textos de la normativa catalana però que comporten la tàcita derogació del contingut de determinats articles de la Llei 17/85, modificada per la Llei 9/94.

Per les anteriors raons i per tal de garantir el principi de seguretat jurídica, el Projecte de llei pel qual s'autoritza la refosa posa fi a aquesta dispersió normativa i elimina la dificultat que actualment suposa la utilització dels textos legals catalans vigents amb les seves corresponents modificacions aprovades per aquest Parlament i les que deriven de la normativa bàsica estatal aprovada recentment.

Tenint en compte el mandat contingut a la Llei 9/94 d'elaborar un projecte de llei de funció pública que fos aplicable a totes les administracions públiques catalanes, podria semblar discutible l'oportunitat d'aprovar a hores d'ara un projecte de llei per autoritzar la refosa de la normativa vigent actualment en matèria de funció pública, en comptes d'elaborar el Projecte de llei citat. Sobre aquesta qüestió cal dir que les previsions de modificació de les bases estatals de règim estatutari dels empleats públics han estat i tornen a ser ara el motiu fonamental de la demora i ajornament de l'elaboració del Projecte de llei de funció pública de les administracions catalanes.

Cal recordar que, després d'aprovar la Llei 9/1994, de reforma de la legislació de la funció pública, es va plantejar la necessitat de definir un nou model de funció pública. Aquest model s'hauria de plasmar en un nou estatut bàsic de la funció pública, comprensiu de les peculiaritats jurídiques de tota l'ocupació pública i delimitador d'una normativa bàsica que recollís tan sols els aspectes essencials i comuns a totes les administracions públiques.

Com és lògic, l'aprovació d'aquest estatut bàsic, que va decaure en produir-se el canvi de govern arran de les darreres eleccions generals, hauria comportat la derogació de les bases vigents i, de retruc, la necessària modificació de les normes de desenvolupament legislatiu i reglamentari de cada comunitat autònoma. Actualment, la situació és força similar, atès que l'actual Govern de l'Estat ha reprès els estudis i treballs d'elaboració de l'estatut bàsic, ha introduït importants modificacions sobre els anteriors projectes i ha dissenyat un model de bases de la funció pública que incidirà de forma notable en les normatives autonòmiques.

D'altra banda, cal tenir en compte que, amb el redactat actual de les bases de règim estatutari dels funcionaris públics, no seria desitjable elaborar una normativa aglutinadora del règim de la funció pública de les administracions catalanes, com estableix la disposició final segona de la Llei 9/1994, en establir la necessitat de regular el règim jurídic del personal de la Generalitat, dels consells comarcals i de les corporacions locals. La configuració dels preceptes bàsics actualment en vigor no admet la necessària flexibilitat que hauria de tenir en un futur la Llei reguladora del règim jurídic de funció pública d'entitats de tan diversa magnitud i de naturalesa tan heterogènia com les de l'Administració de la Generalitat, els consells comarcals i les entitats locals, dins de les quals podem trobar, junt amb petits ajuntaments, d'altres dotats amb milers d'efectius de personal. Per contra, cal dir que l'estatut bàsic que està en fase d'elaboració, en col·laboració i participació del Govern de la Generalitat de Catalunya, preveu el respecte d'aquestes peculiaritats i admet la possibilitat que les comunitats autònomes, en ús de les seves competències, tinguin capacitat per legislar de forma adequada les necessitats i particularitats de totes les administracions públiques del seu àmbit territorial.

Pel que fa al contingut del Projecte de Llei, cal dir d'entrada que no es tracta d'una nova llei en matèria de funció pública, sinó estrictament d'una llei que delega la facultat legislativa al Govern per elaborar un text únic que inclogui els preceptes dels textos letals vigents que s'hi designen. Més concretament, és una llei ordinària que habilita el Govern per realitzar l'operació tècnica de refosa, sistematització, ordenació i aclariment en un text únic de les diverses lleis que són aplicables a la funció pública de la Generalitat de Catalunya.

En darrer terme, i malgrat el manteniment de les dues esmenes a la totalitat, de retorn d'aquest Projecte de Llei, presentades pels grups parlamentaris Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, confio que amb l'aprovació d'aquest text contribuïrem a la clarificació del panorama legislatiu sobre la funció pública de Catalunya, a l'espera de la presentació i posterior aprovació del Pro-

jecte d'estatut bàsic de la funció pública que està ultimant el Govern central de l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Hi ha, per part de la Comissió, el dret a presentar el Dictamen. *(Pausa.)* Si ningú de la Comissió presenta el Dictamen, començaríem el debat.

Hi ha presentades dues esmenes a la totalitat: una, del Grup Socialista, i l'altra, del Grup d'Iniciativa - Els Verds. D'acord amb l'article 102 del Reglament, es passa al debat d'aquestes esmenes. Per defensar la del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, entenem que aquest Projecte de Llei que ens acaba de presentar el conseller de Presidència té uns motius formals que entenem perfectament, és a dir, una tasca d'ordenar la legislació vigent en matèria de funció pública en un text únic i de manera que els operadors jurídics hagin o puguin deixar d'haver de treballar amb una normativa dispersa i fragmentària. Són uns objectius raonables, amb els quals, per descomptat, no hi podem estar en desacord. Ara bé, sí que tenim i mantenim motius importants de desacord pel que fa a la via emprada per assolir aquest objectiu.

Creiem que aquest Projecte de Llei que se'ns presenta s'ha tramitat malament, amb greus deficiències tècniques, que, potser, per si soles, no justificarien l'esmena a la totalitat que hem presentat –sens dubte, no ho justificarien–, però tampoc les volem ignorar. És un projecte de llei que –ho ha reconegut fa un moment el conseller– incompleix mandats anteriors, molt clars, d'aquest Parlament, i és un projecte de llei que, en definitiva, vol furtar d'aquesta cambra un debat absolutament necessari, al nostre entendre, sobre la legislació de funció pública. Amb aquest Projecte, se'ns demana una delegació a favor del Govern per poder legislar. Diu: bé, és fer un text refós, com si fer textos refosos fos una qüestió merament tècnica, sense especial transcendència política. Tot al contrari: un text refós tindrà un rang de llei, tindrà una gran transcendència, i la dispersió existent entre la normativa que s'ha de refondre deixa un marge importantíssim de discrecionalitat a favor del Govern. Per tant, una delegació legislativa en aquest tema és extremament delicada. Tot i això, la llei amb la qual se'ns proposa o se'ns demana que fem aquesta delegació és una llei que se'ns ha presentat de forma molt –diguem-ne– alegre, molt poc curiosa amb els requisits formals exigits per la legislació de procediment administratiu de la mateixa Generalitat.

S'ha de dir que la mateixa Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat –no ho diem nosaltres, ho diu la mateixa Comissió Jurídica Assessora–, en el seu Dictamen, posa de manifest l'existència de tres o quatre viciis greus: manca una necessària memòria sobre l'avantprojecte de llei; es constata també la mancança d'un llistat de les disposicions afectades per la refosa de les

dues lleis sobre règim jurídic de la funció pública, i diu la Comissió Jurídica Assessora: «La qüestió és rellevant, atesa la important separació en el temps que hi ha entre les dues lleis objecte de refosa –85 i 94–»; també posa de manifest l'absència d'una taula de vigències de les disposicions anteriors en matèria de funció pública que pugui permetre consignar de forma expressa les que han de quedar totalment o parcialment derogades. Per tant, en definitiva, tota una sèrie de mancances tècniques absolutament exigibles per acotar l'abast de la delegació i la transcendència d'aquesta delegació que hauria de tenir sobre la resta de les lleis vigents.

Per tant, hi ha un incompliment greu, manifest, de les normes de procediment aplicables a la tramitació dels projectes normatius; però és que, a més a més, en la presentació d'aquest Projecte de Llei de delegació s'incompleix clarament –ho ha dit abans el conseller– un mandat, un mandat fet per aquest Parlament, un mandat que va fer aquest Parlament fa més o menys tres anys, en la disposició final segona de la Llei de reforma de la funció pública del 94, que demanava al Govern que presentés, en el termini màxim de dos anys –per tant, termini incomplert ja fa gairebé un any–, un projecte de Llei sobre la funció pública de les administracions catalanes que comprengui l'harmonització, la refosa i, si s'escau, la regularització del règim jurídic del personal de la Generalitat, dels consells comarcals i de les corporacions locals.

És a dir, el que el Parlament demanava no era un xec en blanc al Govern perquè el Govern fes un text refós, sinó que el que el Parlament demanava era un projecte normatiu que ens possibilités dur a terme, en aquesta cambra, un debat amb esmenes, amb discussions, sobre el model legislatiu que volem de funció pública. I això és el que no se'ns presenta. Se'ns presenta una cosa molt diferent, se'ns presenta, purament i simplement, una llei de delegació legislativa, llei que, probablement, fins i tot podria resultar innecessària, perquè aquesta mateixa Llei del 94, en la seva disposició final tercera, ja autoritza el Govern a fer una refosa de les lleis vigents en matèria de funció pública. És a dir, per tant, en definitiva, estem fent un debat, estem portant a terme una discussió, estem dedicant un temps a fer una cosa que fa tres anys ja havíem autoritzat que es pogués fer.

El que toca ara –entenem nosaltres– no és donar el xec en blanc al Govern perquè el Govern refongui amb absoluta discrecionalitat la legislació vigent en matèria de funció pública; el que nosaltres creiem que cal, en aquests moments, és fer el que el Parlament va reclamar ja fa tres anys: purament i simplement, discutir al voltant d'un projecte articulat de nova legislació de funció pública. I, francament, els pretextos que ens ha volgut donar el conseller –o que ens ha vingut a explicar el conseller– sobre condicionants externs pel que fa a les possibles bases en la matèria, la veritat, entenem que són excuses de mal pagador.

A veure, aquests condicionants de bases externes, entenem que no poden haver impedit durant tres anys que el Govern faci la presentació d'aquest Projecte de Llei. Tampoc hi ha cap certesa que ens demostrï que els propers mesos, o els propers anys, hi hagin aquestes noves bases. Amb aquesta excusa de les bases que pugui fer

o deixar de fer l'Estat, no podem aturar l'activitat legislativa d'aquest Parlament. Creiem que, els nostres ritmes legislatius, els hem de marcar nosaltres, en funció de les necessitats i de les prioritats polítiques de Catalunya, no en funció del que pugui fer o puguin deixar de fer les bases estatals en la matèria, quan resulta que encara no hi ha un projecte de llei aprovat pel Govern ni un calendari clar que ens demostrï que aquest Projecte de Llei s'aprovarà la setmana que ve o d'aquí a quinze dies.

Per tant, entenem nosaltres que segueix essent absolutament exigible que el Govern faci allò que li vam demanar ja fa tres anys i no que ens vingui a demanar un xec en blanc per refondre una legislació molt dispersa, que no ens acaba d'aclarir en el seu informe quin abast tindrà aquesta delegació.

Perquè nosaltres creiem que hi ha motius sobrants per fer un debat a fons sobre la legislació de la funció pública. No és un problema merament tècnic. Han traslluït, han transcendit sobrerament problemes diversos sobre l'Administració de la Generalitat, sobre l'excessiva politització dels alts càrrecs i de l'Administració de la Generalitat, sobre els problemes d'un interinatge que, en molts cossos, supera el 20% dels efectius dels funcionaris, molts problemes de manca d'eficiència en la gestió. Tots aquests problemes, no podem esperar que es resolguin amb una simple refosa de la legislació vigent; són problemes que justifiquen sobrerament un debat a fons en aquest Parlament sobre quina legislació, en matèria de funció pública, hi hauria d'haver a Catalunya.

Senyors de la majoria, senyors del Govern, el seu deure –i aquest Parlament ho va dir molt clar fa tres anys–, entenem que és que ens presentin un projecte de llei articulat, no que ens demanin un xec en blanc per fer una refosa legislativa d'unes lleis aprovades ja fa bastant de temps i, moltes d'elles, clarament desfasades.

És per aquests motius que hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que votarem aquesta esmena a la totalitat i que esperem de la resta de grups el seu vot favorable a aquesta.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat també una esmena a la totalitat de devolució d'aquest Projecte de Llei pel qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública i que fa referència, essencialment, a la Llei 17/1985, de la funció pública, a les modificacions introduïdes per la Llei 9/1994 i altres

disposicions legals que també han incidit en la funció pública.

És evident que la refosa en un sol text és quelcom, en principi, desitjable i, per tant, de bell antuvi, hauria de semblar, o semblaria, que el lògic és donar-hi suport perquè això es pugui realitzar. Però, evidentment, quan ens movem en el marc lògic d'un estat de dret, cal veure si això es fa amb les degudes garanties, si això es fa en compliment estricte de la legalitat i si això es fa, a més a més, amb l'oportunitat i el contingut polític que correspon.

Hem de dir que, des del nostre punt de vista, hi ha objeccions molt importants des del punt de vista merament formal, des del punt de vista estrictament jurídic i des del punt de vista polític; també hem d'assenyalar clarament que és des del punt de vista polític que nosaltres fem les objeccions principals i fonamentals a aquest Projecte.

Començarem per les objeccions de caràcter formal. Home, és cert que la mateixa Comissió Jurídica Assessora ja assenyala que es veu impossibilitada per tirar endavant el seu Dictamen per les greus mancances que s'han produït en la tramitació i que van —com s'ha dit— des de la manca de la memòria de l'avantprojecte de llei, cap informació respecte a les consultes que s'han pogut formular, tampoc hi ha el llistat de disposicions afectades i la taula de vigència corresponent a les lleis que, efectivament, es mantenen i es refonen exactament a partir d'aquest text. També diu: «Considera especialment rellevant la falta del preceptiu informe dels serveis jurídics del Departament» i que això impossibilita la Comissió per elaborar completament el seu Dictamen.

Però hi ha altres qüestions que ens semblen també extraordinàriament importants. Ha dit el senyor conseller en la seva presentació quelcom que a nosaltres ens sembla extraordinàriament contradictori: «Nosaltres fins ara no havíem pogut presentar aquest Projecte perquè estaven pendents de debatre's al Congrés dels Diputats les bases de l'Estatut de la funció pública estatal, que podrien tenir, que han de tenir, que tindran, sens dubte, incidència a la legislació catalana.» Si això vostès no ho han fet durant tres anys perquè s'han sotmès a la legislació estatal, han renunciat a una facultat clarament establerta en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a l'article 10.1, primer, per què ho fan ara, si, precisament, les bases de la funció pública estatal encara no hi són, si el Projecte aquest encara no s'ha aprovat a les Corts espanyoles? Per tant, aquest motiu, aquest motiu que vostès plantegen com el que ha ocasionat el retard continua vigent, continua subsistent. Si això provocava el retard, hauria de provocar ara el retorn, la retirada d'aquest Projecte, tota vegada que la situació no ha canviat. Nosaltres pensem que aquest no és un motiu, que vostès havien de legislar perquè havien d'obeir el mandat imperatiu de la Llei promulgada pel Parlament de Catalunya.

Hi ha una altra qüestió, des del punt de vista estrictament legal, que, realment, la Comissió Jurídica Assessora ha resolt amb un criteri respectable —però, en qualsevol cas, discutible—, dient que aquesta llei pot

modificar tranquil·lament la Llei del 82, la llei que varem aprovar en relació amb el Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat i que, com tots sabem, assenyala, en els seus articles 32 i següents, tot un seguit de matèries que no poden ser objecte de delegació. I, entre aquestes matèries que assenyala clarament que no poden ser objecte de delegació, hi ha les relatives a la funció pública de l'article 10.1, primer, de l'Estatut d'autonomia. Diu, de tota manera, l'informe que, malgrat això, una llei posterior pot perfectament modificar aquesta norma, i això seria ni més ni menys que una modificació de la Llei del Parlament de l'any 82.

No és, en tot cas, aquest l'aspecte essencial per a la nostra esmena de devolució. La nostra esmena de devolució es fonamenta essencialment en les raons que deriven de la mateixa aprovació de la Llei del 94. Quan en la Llei del 94, de reforma de la funció pública de la Generalitat de Catalunya, s'assenyala, ja en la seva exposició de motius, que la Llei pretén ampliar els seus objectius estenent-los als ens locals de Catalunya i, per tant, després, estableix, en la disposició final segona, el mandat, l'obligació del Govern de la Generalitat d'aprovar, en el termini màxim de dos anys, un projecte de llei sobre la funció pública de les administracions catalanes que compregui l'harmonització, la refosa i la regulació del règim jurídic del personal de la Generalitat, dels consells comarcals i de les corporacions locals, imposa la necessitat que aquesta llei vingui al Parlament, que puguem debatre tota la funció pública de Catalunya, la seva ordenació, la seva situació, la seva relació, els mecanismes entre uns cossos i altres i, en definitiva, que siguem capaços, el Parlament, de fer aquesta llei del conjunt dels funcionaris de les administracions públiques de Catalunya. Això no és un desig ni una autorització ni una facultat de la Llei: és un mandat, és una obligació que ens imposa la Llei. I si vostès no han presentat aquesta llei han incomplert el que varem aprovar en aquest Parlament i, per tant, vostès estan plantejant una qüestió en contra de la legalitat de què ens hem dotat nosaltres mateixos. Vostès estan menyspreant el que va establir, el que va marcar, el que va assenyalar el Parlament de Catalunya, perquè, com deia molt bé el senyor Mir, per a aquest viatge no necessitàvem tants treballs, perquè l'apartat tercer ja diu que el Govern resta autoritzat a publicar un text únic de la Llei de la funció pública i per intitular-la amb títols en capítols i en articles. És a dir, per fer aquesta qüestió purament de refosa, vostès no necessiten aquesta autorització, el Govern no necessita que això ho hàgim de debatre en el Parlament. Això ja està autoritzat per la Llei del 94. Ara bé, si vostès volen complir el que efectivament diu la Llei, han de donar compliment al mandat establert en el punt segon quant a la nova llei. Vostès no ho han fet; vostès no ho han fet perquè pretenen que des del Govern es furti una funció pròpia del Parlament; perquè pretenen evitar que aquí puguem debatre sobre la situació de la funció pública a Catalunya; perquè, en definitiva, vostès el que pretenen és donar en aquest cas al Govern unes facultats que des del punt de vista polític no té, però vostès han de, ni més ni menys, arrabassar unes funcions que ens corresponen al Parlament de Catalunya.

I, en definitiva, aquest, juntament, naturalment, amb els altres que he exposat, però aquest és fonamentalment el motiu pel qual nosaltres demanem la votació favorable de la nostra esmena a la totalitat, demanem la devolució d'aquest Projecte al Govern i demanem que el Govern compleixi el que marca la Llei, ens envii el Projecte de totes les funcions, de tots els funcionaris de Catalunya, de la funció pública de totes les administracions de Catalunya per debatre'l en aquest Parlament, per aprovar-ho, si s'escau, en aquest Parlament i perquè ens dotem dels instruments legals corresponents en aquest àmbit tan important a casa nostra.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina. (*Pausa.*) No hi ha torn en contra? (*Remor de veus.*)

El Sr. Codina i Castillo

No, senyor president. Farem un torn de posicionament al final d'escoltar tots els grups.

El president

Moltes gràcies. Els grups que no han presentat esmenes poden fixar la seva posició. En primer lloc, el Grup Mixt, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al nostre entendre existeixen algunes matèries competencials i legislatives en què aquest Parlament no ha tingut o no ha tingut massa o excessiva sort. Si es contempla amb certa tranquil·litat i es fa un repàs més o menys rigorós, hi han algunes matèries, certament, que han estat una vegada sí i una altra també matèries de debat i matèries de reforma legislativa.

Una d'aquestes, per exemple, són els preus públics i les taxes, que per cert el Govern ha elaborat un altre projecte de llei, que ha entrat ahir o abans d'ahir en aquest Parlament, de nou, i aquesta és la tercera o quarta o cinquena iniciativa legislativa que afecta aquesta matèria tributària. I una altra qüestió que malauradament, malgrat la importància que té, aquest Parlament també l'ha tractada, jo diria, en diverses ocasions i també per diversos motius, és la de la funció pública. I dic «malauradament» perquè aquesta és una matèria, com molt bé vostès saben, que és absolutament cabdal i bàsica per al funcionament –i mai tan ben dit– d'una administració.

La realitat legislativa a Catalunya en funció pública, certament, és complicada a hores d'ara. Tenim la Llei 17/85, de la funció pública, tenim la nova Llei 9/94, de reforma de la legislació relativa a la funció pública, tenim la Llei 11/95, de modificació parcial de la Llei d'ordenació sanitària, tenim una disposició de la Llei de pressupostos del 97 que hi fa referència, tenim sentències del Tribunal Constitucional i tenim, també, legislació estatal competent en aquesta matèria que els

últims anys també ha sofert diverses modificacions. A més, tenim –per què no dir-ho?, i aquesta és, en tot cas, una situació que abasta pràcticament totes les matèries competencials del Govern de la Generalitat– el marc competencial, també en aquest cas, malauradament, també, complicat.

L'article 149.1.18 de la Constitució reserva com a competència exclusiva de l'Estat el règim jurídic de les administracions públiques i el règim estatutari dels seus funcionaris. Però, en canvi, l'article 10 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu que en el marc de la legislació –només legislació bàsica– de l'Estat correspon a la Generalitat o el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim jurídic i del sistema de responsabilitat de l'Administració, i també del règim estatutari dels seus funcionaris.

Per tant, senyores i senyors diputats, estem davant d'una realitat complexa, complicada i, la veritat, gens clara. I és davant d'aquesta realitat que es presenta de nou una nova iniciativa legislativa: aquest Projecte de llei pel qual s'autoritza la refosa d'un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. I doncs, bé, d'entrada sorgeixen al nostre entendre de seguida dues qüestions: primera, la conveniència d'elaborar una nova llei de funció pública a Catalunya, i segona, la sempre debatuda necessitat o no de procedir pel sistema de delegació legislativa.

Pel que fa al primer punt, és a dir, la conveniència d'elaborar una nova llei a Catalunya, nosaltres en principi hem de dir que hi estem d'acord. Hi estem d'acord perquè, de fet, com han pogut comprovar, amb un breu repàs de la realitat actual, em sembla que tots hem de convenir que per tècnica legislativa, fins i tot per seguretat jurídica, és convenient elaborar un sol text que tingui la virtut de refondre o de ser referència de tota la funció pública de la Generalitat. És, per tant, d'entrada, que hem de dir que estem d'acord amb la necessitat, amb la conveniència de fer una nova llei de funció pública.

En qualsevol cas, les nostres objeccions probablement vénen..., probablement, no: vénen, sens dubte, per la forma. I la forma és la que s'ha presentat i la que ha presentat fins fa un moment el mateix conseller de la Presidència de la Generalitat, que és la fórmula de la delegació a favor del Govern, delegació en forma de text refós. Nosaltres entenem que, evidentment, existeix una certa complexitat tècnica, jurídica, a l'hora de refondre tots els textos vigents a Catalunya. Però també han d'estar d'acord que aquesta és una situació que sota cap concepte es pot comparar amb d'altres moments i d'altres temes en què aquest Parlament ha optat també per aquest sistema de delegació, per exemple en qüestions urbanístiques, en què realment hi havia una complexitat tècnica que feia aconsellable des de tots els punts de vista que això es pogués fer amb aquesta fórmula.

En canvi, des del nostre punt de vista, també hem de dir que, si bé estem d'acord a fer una nova llei, nosaltres entenem que aquest –el de delegació– no és el millor sistema. Probablement, l'únic que es fa és refondre

quatre lleis, bàsicament dues –bàsicament dues... Nosaltres entenem, probablement –com ha dit algun altre orador que m'ha precedit amb la paraula–, que el millor sistema hauria estat purament i simplement el de presentar un projecte de llei ordinari, un projecte de llei amb text articulat, i que aquest Parlament hagués pogut debatre de forma absolutament normal, amb tots els avantatges que això comporta, un tipus o una tipologia de llei, de lleis com aquesta.

A més a més, hem de dir, segons consta en la documentació que acompanya el Projecte..., que, per cert, és la primera vegada, des que sóc diputat, que en l'informe que s'acompanya de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat es fa un tipus d'advertència en el sentit que, per exemple, no s'acompanya memòria. La documentació que s'ha elaborat per part del Govern de la Generalitat, la veritat és que és tan minsa que fins i tot provoca i fa que la Comissió Jurídica Assessora es quedi en aquest sentit. Però, a més a més, hem de dir –i amb això també hem d'estar d'acord amb algun diputat que m'ha precedit en la paraula– que aquesta delegació, en principi, no es presenta pacífica. És a dir, si ja és complexa i en tot cas és opinable o més que opinable o més sacrificable l'opció que s'ha fet per aquest tipus de delegació, s'ha de dir i s'ha de recordar que la mateixa Comissió Jurídica Assessora també ho recorda, que la funció pública és una d'aquelles matèries bàsiques en les quals, en principi, no hauria de ser susceptible de ser delegada; tot i que hem de dir –i això, evidentment, em sembla que és de justícia recordar-ho– que malgrat fer aquesta mena d'advertència genèrica que fa la Comissió Jurídica, al final també diu i creu –a partir d'un sil·logisme i a partir d'una argumentació, la veritat també sigui dita, molt agafada pels pèls– que bé, que en tot cas aquest no seria el problema principal pel que fa al Projecte de llei que, en tot cas, es presenta.

Sigui com sigui, nosaltres entenem que aquesta és una matèria molt important. És importantíssima; per a qualsevol tipus d'administració és, jo diria, absolutament decisiu. Nosaltres entenem que el Govern en la fórmula i en la forma que aquí ens presenta aquesta proposta s'ha equivocat, i el que sí que en tot cas diríem és que, tot i estant d'acord en la conveniència, en la necessitat de presentar o de fer o de reformular en una sola llei aquesta matèria, la forma no ens ha convençut del tot. En definitiva, nosaltres compartim –com he dit– el criteri d'unificar la legislació en funció pública de Catalunya, però també hem de recordar que tenim la capacitat i la sobirania suficient des del punt de vista legislatiu per legislar quan a nosaltres ens convingui i quan a nosaltres ens sembli que s'ha de fer, i que sota cap concepte podem estar pendants o permanentment pendants d'allò que pugui passar a nivell d'Estat.

D'acord que en funció pública l'Estat té competència bàsica. És absolutament cert, i que, malauradament, també en aquesta matèria la legislació no ha estat estrictament bàsica per part de l'Estat; i també és cert que algunes notícies han aparegut –i suposo que se'n explicarà després– que el Govern està valorant i estudiant la possibilitat de plantejar una reforma de la funció pública a nivell d'Estat. Això és veritat, però tam-

bé el que no podem estar com a Parlament amb competències pròpies i amb necessitats específiques en funció pública és estar permanentment vigilants a allò que pugui passar a nivell d'Estat. Per tant, tampoc compartim l'argumentació que fóra millor, primer, esperar, o fóra millor presentar un altre tipus de fórmula –que nosaltres hi estem d'acord, però per uns altres criteris– atenent bàsicament a allò que pugui passar a nivell d'Estat. Nosaltres creiem que som absolutament lliures per presentar quan ens sembli oportú, dintre de les nostres competències i dintre la legislació bàsica de l'Estat en aquell moment vigent, la nostra pròpia competència.

Però també hem de dir, malauradament, que el sistema no ens ha convençut, que entenem que al Govern li hauria estat molt més fàcil –probablement, i em fa l'efecte que des de la Direcció General de la Funció Pública, almenys per les notícies que en tinc, doncs, ja hi ha avançat un esborrany prou consistent pel que fa a aquesta matèria–, em sembla que ens hauria estat millor absolutament per a tots i bàsicament per a la tramitació parlamentària i per reconèixer el paper propi d'aquest Parlament, que la fórmula hagués estat la d'una llei o un projecte de llei amb text articulat.

És per tot això, senyores i senyors diputats, tal com ja vam anunciar en el seu dia a la Comissió que va votar això, que nosaltres ens abstindrem tant pel que fa a les esmenes de retorn com també en la votació final del Projecte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, ens trobem davant d'un projecte de llei que, en definitiva, agafant com a base la Llei de la funció pública aprovada l'any 85, hi troba tot un seguit de complements, complements legislatius posteriors: la Llei 9/94, de reforma de la funció pública, precisament. Jo recordo que vaig ser ponent d'aquesta Llei, i és de les tramitacions més caòtiques que vam viure en l'anterior període, en l'anterior legislatura, i que va ser com molt embolicada, molt difícil, molt poc ordenada i que va ser..., jo, sincerament, recordo de les ponències de llei més desagradables que he tingut en aquesta cambra. Posteriorment, també hi ha hagut alguna modificació, o sigui, també incorpora com a complement una modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, concretament l'article que fa referència al tema del personal del Servei Català de la Salut –també vaig ser ponent d'aquesta Llei–, i finalment, la Llei de pressupostos de l'any 97 també pel que fa referència al tema de personal.

És evident que aquí també hi ha tot un seguit de modificacions de la normativa bàsica estatal que s'han d'incorporar, i, per tant, ens trobem en una situació que hi ha un cert desordre legislatiu, i el Govern tria, empa-

rant-se, d'alguna manera, en la disposició final tercera, de la Llei 9/94, de reforma de la funció pública, presentar un text o en tot cas, no presentar un text, sinó el tràmit que hem fet fins ara. És a dir, intentar ordenar aquest desgavell a partir de l'autorització que li pugui fer aquest Parlament.

Aquí és cert que hi havia dues maneres de fer això. Per una banda, el tràmit que ha seguit el Govern fins ara i, per tant, donar carta blanca al Govern perquè faci aquesta refosa i, en tot cas, aquí sí que el nostre dubte principal és fins a quin punt aquesta refosa tindrà implicacions també d'interpretació o no, i aquest és una mica el gran dubte que tenim nosaltres. Hi havia una altra via, que segurament era la millor, almenys des del nostre punt de vista, que era la més desitjable també des del punt de vista de país, que era: bé, vista la situació en què ens trobem, vist que la Llei de la funció pública ja té dotze anys, vist tot el que s'ha plantejat fins ara, doncs, fer un nou projecte de llei, un nou projecte de llei amb tots els textos refosos, però, a més a més –i em sembla que aquesta és la diferència important–, acompanyat d'un debat –un debat que es ve reclamant sistemàticament en aquest Parlament, quan un surt algun tema de funció pública, almenys alguns grups ho fem– que nosaltres considerem absolutament imprescindible.

I aquest és un debat que, a més a més, no volem condicionar-lo al debat que es pugui fer a nivell de l'Estat espanyol, malgrat que les influències seran evidents. Hem de ser prou majors d'edat tots plegats, i com a país, per poder fer aquest debat en solitari. Mirin, moltes vegades s'ha parlat de quins són els elements que configuren el que en dèiem una autonomia –en tot cas, a nosaltres ens agrada més tenir aquesta concepció d'estat modern. És a dir, què és allò que fa fort un estat? Evidentment, els recursos econòmics. Aquesta és una assignatura pendent, que se n'ha parlat a bastament, que avui en tornarem parlar. El tema del finançament no s'ha resolt. En el tema de l'ordre públic, és a dir, les competències en matèria de seguretat, aquí s'ha avançat indubtablement, però encara queden, tot i que s'ha avançat segurament més que en altres terrenys, encara queden molts temes per resoldre. I el tema de la funció pública; és a dir, quina estructura estatal, quina estructura de govern, quina estructura de funcionament de l'Administració tenim? I no només des del punt de vista del Govern de la Generalitat, que és important, sinó també des del punt de vista de les altres administracions que actuen en el país, sobretot les administracions locals.

Per tant, a nosaltres no ens agrada com s'ha presentat aquest Projecte de llei, ni ens agrada tampoc el procediment que s'ha seguit. No dubtem de la necessitat d'ordenar, enfront de la dispersió de textos amb què ens hem trobat i, doncs, d'alguna manera s'han trobat a nivell legislatiu, però també entenem que aquest debat de la funció pública s'havia d'haver fet; evidentment, aquest text no dona peu a debatre absolutament res. Aquí podríem començar a parlar, doncs, dels problemes que té la funció pública, dels mètodes de treball, del sistema de treball, dels temes de formació a nivell dels funcionaris, tota la qüestió dels alts càrrecs que s'ha plantejat abans, d'alguna manera era la motivació

dels funcionaris, quina evolució ha tingut, quina és en aquests moments, quins són els mètodes que s'estan aplicant de les condicions de treball, temes eterns de debat, pendent, i que, per tant, en aquest sentit segurament hauríem pogut fer un debat molt més ric.

En qualsevol cas, nosaltres entenem que encara tenim un repte en aquest país, que és tenir una funció pública moderna, diferent, molt més àgil, molt més eficaç, i que això s'ha de fer a partir de nous mètodes de treball, nous sistemes i de ser una mica valents. I, en aquest sentit, és per això que deia abans que, malgrat que és evident que hi haurà un debat a l'Estat espanyol, a nivell del Congrés dels Diputats, en tema de funció pública, i que ens repercutirà, també és cert que, aquest debat, l'hem de fer a nivell d'aquest país, i que no el podem amagar; de cap de les maneres el podem amagar. Segurament, fins i tot, ens hem de plantejar fer un debat en paral·lel; un debat que, malgrat que s'estigui avançant en uns àmbits a nivell de l'Estat, aquí hi ha tot un altre seguit de qüestions que és urgent que ens possem a debatre.

Hi havia les dues maneres de caminar. Una, la que s'ha fet; l'altra, la que, d'alguna manera, hauria estat més complicada, més costosa, però que ens hauria deixat a tots plegats, suposo, més satisfets. Evidentment, el Govern ha triat la que ha triat, i ben lliure és de fer-ho. En aquest sentit, doncs, nosaltres no podem estar a favor del mètode que s'ha utilitzat i, per tant, no podem estar tampoc, doncs, a favor d'aquesta proposició de llei presentada pel Govern.

Malgrat tot, sí que escoltarem amb atenció les argumentacions que ens pugui fer el senyor Codina, perquè, d'entrada, l'explicació que ha fet el senyor conseller no ens ha mogut de la situació on estàvem, i en aquest sentit, doncs, esperem escoltar aquestes argumentacions per acabar de definir el nostre posicionament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no ha portat a error cap grup parlamentari el fet que estiguem debatent un projecte de llei de només dos articles pel que fa a la seva importància. El Grup Popular el considera, ben al contrari, d'una especial transcendència; primer, pel fet que puguem comptar amb un text únic en matèria de funció pública, la qual cosa contribuirà a la claredat dels textos legislatius de les disposicions aplicades a Catalunya en aquesta matèria i, per tant, en facilitarà la comprensió i l'aplicació per part dels tribunals de justícia, dels operadors jurídics i de la societat en el seu conjunt. És a dir, ens permetrà una més fàcil interpretació, utilització i aplicació de la legislació sobre funció pública, i, en aquest sentit –i només en aquest sentit–, valorem favorablement la refosa.

I segon, segona qüestió que explica la transcendència d'aquest Projecte, és que l'estat de dret que configuren la Constitució i l'Estatut es basa en el principi de divisió de poders. Per tant, la possibilitat que, des del poder executiu, es produeixin normes amb valor de llei representa una excepció; una excepció d'una tal naturalesa, d'un tal calat que ens ha de fer mirar amb especial atenció l'autorització a l'Executiu per realitzar aquesta tasca. I que aquest Projecte..., qualsevol projecte que permeti fer una tasca d'aquest tipus, ha de permetre, hauria de garantir, millor dit, la intervenció i el control, ni que sigui a posteriori, per part del Parlament.

En aquest sentit, ens preocupa, i ens preocupa especialment, que el text a debat no inclogui un article específic relatiu al control de la legislació delegada, tal com es va fer, per exemple, a la Llei 12/1990, del 5 de juliol, per la qual el Parlament autoritzà la refosa de textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística. Com tots vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, el control de l'ús que ha fet l'Executiu de la delegació té una doble vessant: per una banda, el control jurisdiccional dels tribunals, si consideren que la delegació s'ha fet *ultra vires*, és a dir, més enllà dels termes que el Parlament ha autoritzat. I per una altra banda, el control del mateix Parlament, control que, en opinió del nostre Grup, és el més important, és el més lògic, perquè és el delegant qui ha de ser el vigilant nat del seu delegat.

Pel que fa a la primera vessant, la discussió dels constituents va incidir reiteradament en la necessitat d'instrumentar un sistema de fiscalització sobre l'ús fet pel Govern de la delegació conferida. Es va optar per dir que les lleis de delegació podran establir, en cada cas, fórmules addicionals de control, sens perjudici de la competència pròpia dels tribunals. La intervenció que va tenir el senyor Manuel Fraga Iribarne en els debats..., va quedar ben clar que el precepte fixava la competència dels tribunals en via contenciosa administrativa i no només constitucional, en matèria de legalitat, per controlar si s'havia fet una utilització *ultra vires* de la delegació, tal com consta en el *Diari de Sessions* del Congrés, del 2 de juny de 1978. Aquesta doctrina ha estat recollida i sancionada per la Sentència de la sala tercera del Tribunal Suprem del 27 de gener de 1979.

Pel que fa a la segona vessant –i, com he dit, la més important–, el control de la delegació legislativa, és a dir, el control parlamentari, ens preocupa el text a debat perquè autoritza no només la refosa d'un seguit de textos, els que consten a l'article 1 del Projecte –i que, per tant, m'estalviaré de repetir–, sinó que permet també la regularització, l'aclariment i l'harmonització de textos legals. És cert que el constituent va canviar el terme «delegar» per «autoritzar» en els supòsits de textos legals, la qual cosa suposa la facultat de regularitzar, aclarir i harmonitzar la matèria objecte de la refosa, però no pocs constitucionalistes consideren que l'autorització no inclou la transferència de facultats legislatives, sinó exclusivament l'encàrrec tècnic de refosa. A Catalunya, aquest punt al qual nosaltres donem major importància, que és el control del Parlament de les facultats conferides al Govern, s'ha d'enquadrar en el

marc de l'article 127 del Reglament del Parlament. Considerem que de la conjunció de l'actual redacció de l'article 127, que ve a copiar el corresponent del Reglament del Congrés dels Diputats, es perverteix el sistema de control de la legislació delegada, que preveuen tant l'Estatut com la Constitució.

L'article 127, en el seu punt 2, ens diu que «el text refós serà publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i s'entendrà que el Consell Executiu ha usat correctament la delegació legislativa, dins els límits establerts per la delegació, si durant el mes següent cap diputat o cap grup no hi formulava objeccions.» Però és que en aquest article, és a dir, de la conjunció de la redacció del Projecte de llei a debat i de l'article 127, ens trobem amb un parany, perquè un cop el Govern ha fet ús de la delegació i envia el text refós al Parlament, si això ho fa un cop ha estat publicat en el DOGC, tot i que el Parlament estigui en desacord amb la refosa, amb l'aclariment o amb l'harmonització feta pel Govern, ja no hi pot fer res, tret d'utilitzar la via d'elaborar una proposició de llei que modifiqui el text publicat. I això perquè el Decret legislatiu que preveu específicament l'article 82 de la Constitució, al qual ens remet l'article 33.1 de l'Estatut, esdevé, un cop publicat, un cos legal que obliga tots i que és invocable i aplicable pels ciutadans, per l'Administració i pels tribunals.

A això s'afegeix que en la nova redacció que es proposa, per a la reforma de l'article 127, publicat en el *Butlletí* del Parlament de Catalunya número 76, del 5 de juliol, aquesta nova redacció que es proposa, tot i regular de forma molt més acurada el control del Parlament, segueix preveient que la Llei de delegació estableixi específicament el control parlamentari, cosa que no fa el text a debat, que seria l'únic mecanisme que tindria el Parlament per poder actuar abans de la publicació en el DOGC.

El Grup Parlamentari Popular demana, en aquest sentit, el compromís del Govern, especialment el compromís del conseller de la Presidència, de presentar a la cambra el text refós abans de la seva publicació; compromís que ens faria canviar el sentit del nostre vot, perquè entenem que garanteix el control, per part del Parlament, de l'autorització de la delegació legislativa.

No voldria acabar sense dir que m'han sorprès algunes de les intervencions que s'han produït amb anterioritat, especialment pels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Socialista i –em sembla recordar– també el Grup Mixt, perquè s'ha esmentat l'existència de mancances en la tramitació, que es posen, que denuncia la Comissió Jurídica Assessora, almenys en el document que se'm va repartir i que, per tant, jo no n'he fet cap consideració. És per aclarir que no he fet cap consideració sobre el tema, perquè en el document amb registre d'entrada número 16970, que es va lliurar a aquesta diputada, hi consten tant la memòria, hi consta també l'informe preceptiu dels serveis jurídics i hi consta, fins i tot, un informe econòmic que la Comissió Jurídica Assessora deia que era innecessari. Només per aclarir que jo no he incidit en aquests punts perquè considero que la documentació ha estat lliurada als grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de posicionament, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom de Convergència i Unió en una qüestió que he de confessar que, amb els anys que fa que el meu Grup m'ha anat fent confiança per fer posicions i prendre posicions davant dels debats parlamentaris, és la primera vegada que em trobo amb un to, diria, de desconfiança tan enorme com el que s'ha produït en aquest debat.

I per què dic això? Perquè s'ha volgut... –i m'agradaria, o intentaré, si més no, donar les explicacions oportunes per esvair qualsevol dubte que s'hagués pogut suscitar en el procés que ha sigut anterior al debat d'aquesta Llei, d'aquest Projecte de Llei–, hi insisteixo, s'ha produït un to de desconfiança que em sembla absolutament legítim, però, per altra banda, absolutament desmesurat.

S'ha criticat, especialment els dos diputats que han defensat les seves esmenes a la totalitat, alguna cosa que en la darrera intervenció de la diputada Nadal ha començat –o ha iniciat– a explicar el que em sembla que és absolutament obvi, és cert. És cert que la Comissió Jurídica Assessora, en el seu Dictamen, tot i que acaba dient que no hi ha cap problema perquè es tiri endavant la refosa d'aquestes lleis, al mateix temps fa una sèrie de prevencions que poden haver alertat els grups que han presentat les esmenes a la totalitat. Però, si els grups han llegit, com espero que ho hagin fet, tota la documentació, hauran vist que els serveis jurídics centrals de la Generalitat de Catalunya contesten, fan les alegacions, expliciten, concreten i complimenten aquells aspectes que la Comissió Jurídica havia trobat amb deficiència. Això, si em permeten el símil, és com la Sindicatura de Comptes, que fa un informe de fiscalització i, després, l'ens fiscalitzat fa les oportunes alegacions que posen remei a suposades o bé illegalitats, en aquell cas, o suposades actuacions que no serien correctes. Per tant, el que fins ara ha motivat d'una forma més emfàtica, doncs, qualsevol intervenció de les que hi ha hagut en relació amb la no-conveniència de la presentació d'aquest text, em sembla que estaria contestat amb el mateix, com dic, informe que contesten els serveis jurídics centrals de la Generalitat.

Què hi ha, de fet, en tot això? En tot això, el que nosaltres pretenem –el que pretén el Govern i el que pretén el Grup de Convergència i Unió– és, senzillament, facilitar la tasca de tothom que té intervencions en relació amb la funció pública. I qui són, «tothom»? Són els mateixos funcionaris, són els agents jurídics i, en darrer terme, els mateixos tribunals, que, si els facilitem la comprensió de la norma, amb tota seguretat que això ens ho agrairan... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades i senyors diputats, guardin silenci, si us plau.

El Sr. Codina i Castillo

És la dificultat de parlar el darrer, abans que es produïxi la votació, senyor president.

Dic que, en definitiva, el que pretenen el Govern i el Grup que li dona suport, en aquest cas, ho repeteixo, és facilitar les lectures de les interpretacions, fins i tot, en el cas dels tribunals, de la norma. Estem parlant d'una refosa, per una banda, d'unes lleis catalanes i, altres, unes implicacions que hi han hagut per lleis de base. I algú ha dit –i jo estic absolutament d'acord amb ell– que al Parlament de Catalunya tenim suficient autonomia per poder legislar sense tenir en compte el que es pugui fer ara o més endavant des de l'estatut de bases. En aquest sentit vull recordar el següent: durant l'última etapa del Govern socialista es va intentar legislar l'estatut de bases, que influirà, ho vulguem o no, totes les administracions públiques i, per tant, també l'Administració pública catalana. I no es va aconseguir, ben segur que en bona part no es va aconseguir per la dissolució de les Corts, i això va fer que un inici, molt al principi, un inici, si es vol molt..., si es vol, amb poca insistència, que es va produir per part del Govern socialista, es va veure malmès per aquesta dissolució de les Corts.

Actualment, com està la situació? En aquests moments puc dir –i suposo que les senyores diputades i els senyors diputats que ho coneixin i hagin seguit el tema ho sabran– que el Govern central s'ha reunit amb tots els consellers de les comunitats autònomes que tenen intervenció en matèria de funció pública i han elaborat una proposta que avui mateix, aquest mateix matí, té una continuïtat amb la reunió que el Govern central, concretament el ministre Rajoy, està tenint amb els sindicats per elaborar aquest estatut de bases.

Què és el que Convergència i Unió estem fent en aquest moment pel que fa referència a l'estatut de bases? Doncs, mirin, intentar aplicar la nostra influència política, la nostra capacitat política perquè aquest estatut de bases sigui això, sigui exclusivament un estatut de bases, perquè després, ho vulguem o no, quan sigui l'hora de legislar en matèria de funció pública des de Catalunya, les implicacions que puguem rebre d'aquest estatut de bases siguin exclusivament això, de bases, que no ens limitin en cap dels sentits.

I això, senyores i senyors diputats, no és una qüestió de debat polític. No és una qüestió que estiguem uns en acord o en desacord amb el que s'està fent. És purament una situació estratègica. Pensem que el que convé en aquest moment és això, és influir perquè l'estatut de bases surti exclusivament com un estatut de bases. Després farem la nostra norma de funció pública.

I mentrestant? Doncs mentrestant, quina és la situació? Tenim la situació, que ja s'ha ressaltat per part d'alguns dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, d'aquesta necessitat, d'aquesta, jo diria, imperiosa necessitat, de fer fàcil la lectura a tots els agents jurídics i als mateixos tribunals, que no ho podem aconseguir d'altra forma si no és fent una refosa com la que se'n ha plantejat.

Una altra qüestió és si s'ha fet de la forma correcta o no. La forma és absolutament correcta, pot no agradar

i no ser l'única. I no és l'única. I en aquest moment vull recollir la petició que feia la diputada del Grup Popular dient que el Govern, una vegada redactat aquest document, una vegada redactada aquesta refosa, l'enviï al Parlament perquè puguem opinar. Doncs, jo li dic, en nom del Grup —perquè no puc fer-ho en nom del Govern, però sí amb consentiment del conseller de la Presidència—, senyora diputada: això serà així. Estem disposats que el document, abans de ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, el puguem veure en el Parlament.

Em sembla que amb aquest aclariment que acabo de fer, tant el Grup Mixt com el Grup d'Esquerra Republicana..., que, tot i que el Grup d'Esquerra Republicana ja ha dit que, en principi, hi votaria en contra, millor dit, a favor de les esmenes i en contra del text en funció o a l'espera del que jo pogués dir en nom del meu Grup, desitjaria, senyor Benach, que aquesta aportació que li faig, aquesta tranquil·litat que li aporto a vostè i a tots i cadascun dels diputats i diputades d'aquesta cambra de poder conèixer i poder intervenir en aquest text abans que sigui publicat, l'hauria de tranquil·litzar i, fins i tot, replantejar la possibilitat que vostè canviï el que ha anunciat al seu vot. És a dir que, si més no, pogués arribar a l'abstenció.

Senyores diputades i senyors diputats, abans de fer la intervenció m'he plantejat o fer-la com ho he fet, explicant-ho d'una forma planera, intentant esvaïr les ombres que per part d'alguns de vostès havien planat sobre l'hemicicle, o bé fer una resposta molt més tècnica i entrant en detalls que segurament em donarien la raó o, com a mínim, em podrien justificar el posicionament des del punt de vista jurídic. Això no ho he volgut fer, i tampoc m'he atrevit a fer-ho davant diputats tan qualificats des del punt de vista jurídic com els que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, confio que, amb aquesta intervenció, algú de vostès pugui reflexionar, i el que ha estat anunciat des d'aquesta tribuna..., es pugui encara canviar la seva posició de vot. I el que és més important pel que suposa de novetat en aquest debat és, ho repeteixo, la proposta que ha fet el Grup Popular, acceptar-la i anunciar que el Govern així ho farà, aquest Grup que li dóna suport hi estem absolutament disposats, en aquesta mateixa línia de col·laborar-hi, i desitjariem que, una vegada aquí, tots els grups, d'una forma positiva, també hi col·laboressin.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent acabat el debat... El diputat senyor Benet Tugues em demana la paraula..., el diputat senyor Morera, des de l'escó mateix.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Hem escoltat amb atenció les paraules del diputat Codina, i com que ha fet una apellació, entre d'altres grups, doncs, al nostre, en el sentit que el Govern i el Grup de Convergència i Unió

es comprometien a entrar en aquest Parlament abans de la publicació del text refós, perquè es pugui conèixer per aquest Parlament, el text, nosaltres, amb el benentès que la nostra abstenció es basava sobretot en la forma que s'emprava i perquè aquest Parlament no tenia possibilitat de poder controlar mínimament el text que finalment quedés, és en aquest sentit que anunciem el nostre vot favorable al Projecte que es presenta.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Morera.

Passarem ara, acabat el debat i no havent-hi més peticions de paraules, a la votació de les esmenes de retorn del Projecte de llei al Govern, que les votarem conjuntament, les dues.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

Les esmenes de retorn del Projecte de llei al Govern han estat rebutjades per 49 vots a favor, 52 en contra i 10 abstencions.

Procediríem ara a votar el Projecte de llei pel qual s'autoritza la refosa d'un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública.

Iniciem la votació.

El Projecte de llei ha sigut aprovat per 63 vots a favor, 49 vots en contra i cap abstenció.

Si algun grup parlamentari ho desitja, pot fer explicació de vot. *(Pausa.)*

Si no és així hauríem acabat aquest primer punt de l'ordre del dia i iniciaríem el segon punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de la renda mínima d'inserció

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de la renda mínima d'inserció i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat. Pot prendre la paraula el conseller de Treball, honorable conseller senyor Ignasi Farreres. *(Remor de veus.)*

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, aquest Projecte de llei de la renda mínima d'inserció que ara es presenta a la cambra no té la finalitat de posar en marxa unes noves actuacions, sinó de consolidar i refermar una tasca...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El conseller de Treball

...que ja té gairebé set anys d'experiència. El Parlament de Catalunya, en data 17 de novembre de 1989, va aprovar una resolució en què s'instava el Govern de la

Generalitat a continuar i completar els estudis i les consultes que han de permetre incloure en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 1990 —es deia llavors— les partides que assegurin la renda mínima al major nombre possible de famílies necessitades i els facilitin unes possibilitats més grans d'inserció.

Donant compliment a aquesta Resolució del Parlament, un decret de 28 de maig de 1990 va posar en marxa el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, coneguda com a PIRMI, amb efectes des del dia 2 de juliol de 1990. L'objectiu del PIRMI és ajudar les persones que no tinguin els mitjans suficients per atendre les necessitats essencials i bàsiques de la vida de la nostra societat, mentre se les prepara per a la seva inserció social i/o laboral.

El programa es va anomenar «interdepartamental» perquè és gestionat conjuntament pels departaments de Treball i de Benestar Social, en nom del titular del qual també els parlo. El PIRMI es va posar en marxa com a programa experimental a fi de conèixer millor les accions a desenvolupar, els col·lectius afectats i els costos econòmics.

No obstant aquest caràcter experimental, ja des de l'inici, l'any 1990, la prestació econòmica ha estat garantida a totes les persones que reuneixen els requisits fixats en la norma reguladora, perquè la partida pressupostària corresponent sempre ha tingut el caràcter obert en els pressupostos de la Generalitat i ha permès atendre, per tant, totes les situacions.

En la concepció del PIRMI i en el seu desenvolupament, tant el Govern de la Generalitat com els ajuntaments, consells comarcals i entitats d'iniciativa social que participen en la seva gestió, han posat un èmfasi especial en la inserció o reinserció com a última finalitat. No es tracta simplement de repartir diners entre gent necessitada com es fa en molts programes de lluita contra la pobresa, sinó que, a més d'ajut econòmic, es dona el suport humà i especialitzat que calgui a fi d'intentar que les persones que reben les ajudes puguin arribar a defensar-se per elles mateixes, sense dependència d'ajuts externs, i assoleixin la plena autonomia personal, familiar, econòmica i social. Aquesta orientació del PIRMI s'ha basat en la consideració que els fenòmens de la pobresa i la marginació són uns processos de molts tipus diferents, i on poden intervenir molts factors que s'interrelacionen. És a dir, la pobresa no té una única arrel, com l'econòmica, sinó que està condicionada per altres factors, com la salut, l'ocupació, la formació, etcètera.

Diversos d'aquests factors associats o algun en particular poden provocar la ruptura de l'equilibri personal i familiar i esdevenir causes generadores de pobresa i d'exclusió social. A més, aquests factors es manifesten de formes diferents segons els grups, persones o famílies que els pateixen. Així, doncs, les accions encaminades a solucionar les situacions de pobresa convé que incloguin un conjunt de mesures sectorials segons els factors presents en cada cas que cobreixin els diferents àmbits de la vida personal i social. Cal procurar que els seus efectes siguin no solament palliatius sinó també educatius, d'inserció social, d'inserció laboral —si és possible— i, fins i tot, preventius.

Per aquests motius, el PIRMI ha desenvolupat les prestacions següents: prestacions d'urgència per atendre necessitats materials concretes que calgui resoldre de manera immediata com evitar un desnonament o que es tallin els serveis d'aigua, gas o electricitat a una família; suport personal a la integració social a fi de superar desestabilitzacions personals i familiars; suport per a la col·laboració cívica; formació d'adults que facilita l'alfabetització, l'obtenció del certificat escolar, etcètera; prestació també d'inserció laboral, amb accions de motivació, orientació professional, formació ocupacional i suport per a l'obtenció d'un treball. Aquestes accions es duen a terme en col·laboració amb empreses i entitats d'inserció i altres institucions, empreses i entitats col·laboradores. El PIRMI ha posat un gran accent en els esforços per a la inserció laboral, perquè contribueix en gran manera a recuperar l'autoestima, l'autonomia personal i la consideració de l'entorn social i familiar.

Una altra prestació és la prestació econòmica per atendre les necessitats d'aliments i subsistència i que està condicionada al desenvolupament satisfactori de les accions d'inserció social i/o laboral. Es compon d'una prestació bàsica que per al 1997 és de 41.000 pessetes mensuals per titular sol o unitat familiar; això és el que percep el titular. En aquest darrer cas, o sigui, quan hi ha una unitat familiar, s'hi afegeixen uns complements de 6.000 pessetes pel primer membre addicional, 5.000 pessetes pel segon i tercer i 4.000 pessetes per cadascun dels ulteriors membres addicionals de la unitat familiar. És una prestació diferencial, és a dir que no consisteix en un import necessàriament uniforme per a tot hom, sinó que complementa els ingressos de la unitat familiar fins arribar a la xifra que s'acaba d'explicar. Convé ressaltar aquest caràcter subsidiari i complementari respecte d'ajuts provinents d'altres sistemes de protecció pública o d'ingressos i rendes personals dels destinataris. D'altra banda, la seva percepció es manté mentre duri la situació de necessitat que hagi motivat la seva concessió i es compleixin la resta de requisits establerts.

I una altra prestació, darrera de les que els anomeno, és informació i ajut per facilitar l'accés a serveis de sanitat, d'ensenyament, habitatge i d'altres.

Els requisits amb què actualment han de concórrer les persones titulars de les prestacions de la renda mínima d'inserció són els següents: que estiguin empadronades o s'empadronin en el moment de fer la sol·licitud de prestació en qualsevol dels municipis de Catalunya; que acreditin una residència continuada i efectiva a Catalunya com a mínim amb dos anys d'antelació a la data de presentació de la sol·licitud; que constitueixin una llar independent com a mínim un any abans de la presentació de la sol·licitud —s'exceptuen les persones que tinguin menors o disminuïts al seu càrrec—; que tinguin una edat compresa entre els vint-i-cinc i els seixanta-cinc anys, o bé que no arribin als vint-i-cinc anys en els casos següents: que tinguin menors o disminuïts al seu càrrec; també s'hi poden acollir les persones entre divuit i vint-i-cinc anys ateses per la Direcció General de Protecció a la Infància o per la Direcció General de Justícia Juvenil. Un altre dels requisits és que no dispo-

sin dels mitjans econòmics necessaris per atendre les necessitats bàsiques de la vida; es consideren en aquesta situació les persones que no obtinguin uns ingressos superiors a la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció. I finalment, que es comprometin –i això és important també– a participar en les activitats d'inserció social i/o laboral dissenyades, si és possible amb la seva col·laboració, d'acord amb les directrius del Consell d'Europa i del Parlament Europeu.

Una característica important del PIRMI és que, per la naturalesa del tractament personalitzat que reben els destinataris, és essencial la responsabilitat i la col·laboració dels serveis socials d'atenció primària dels ajuntaments i dels consells comarcals. També hi col·laboren les entitats privades d'iniciativa social que han estat homologades. Centenars d'assistents socials i altres professionals, com monitors, educadors de carrer, etcètera, participen activament en els processos d'integració social i d'inserció laboral en el camp de l'atenció social primària; a més, hi ha la tasca més especialitzada que desenvolupen altres professionals com els mestres d'adults, els professors de formació ocupacional, els professionals responsables de la motivació i l'orientació professional, etcètera. Aquest que acabo de dir és un dels trets distintius del model català de la renda mínima d'inserció, el gran esforç organitzatiu i d'efectius humans al servei de la inserció social i/o laboral i no a conformar-se amb una pura prestació econòmica.

El PIRMI s'ha desplegat mitjançant una comissió interdepartamental que actua com a òrgan de direcció i coordinació de les funcions dels departaments de Benestar Social i Treball. Per assessorar aquesta Comissió Interdepartamental i per fer el seguiment dels resultats de la renda mínima d'inserció hi ha un comitè de seguiment en què participen representacions de la Generalitat, Federació de Municipis de Catalunya, Associació Catalana de Municipis, consells comarcals, entitats d'iniciativa social, organitzacions professionals, sindicals, empresarials i cíviques.

Algunes dades, tancades el 31 de maig proppassat, ens donaran una dada del volum de la tasca realitzada i la cobertura actual del PIRMI. El nombre de titulars, segons els expedients vigents, és de 9.316; el nombre de titulars i altres familiars beneficiaris que actualment són atesos mitjançant els expedients vigents és de 24.247; el nombre de titulars i altres beneficiaris que han estat atesos des de l'inici del PIRMI és de 50.449; el nombre total d'expedients tramitats des de l'inici del PIRMI és de 24.520; el nombre total de contractes de treball subscrits pels destinataris del PIRMI des de l'inici del programa és de 5.302.

Pel que fa a les accions de millora de l'ensenyament d'adults cal esmentar que 718 persones han estat alfabetitzades; 735 han obtingut el certificat d'escolaritat, i 340 han aconseguit el títol de graduat escolar.

Només en prestacions econòmiques, la despesa de l'any 1996 ha estat de 4.248 milions de pessetes, prestacions econòmiques directes sense comptar amb el conjunt de prestacions econòmiques indirectes, que són moltes. La despesa en prestacions econòmiques previs-

ta per a enguany, per a l'any 1997, és de 5.130 milions de pessetes.

Ja he indicat abans que el PIRMI es va posar en marxa mitjançant un decret, el 144/1990, de 28 de maig. En aquesta norma, el requisit de residència prèvia estava fixat en tres anys. La prestació econòmica bàsica era de 33.000 pessetes mensuals per al titular sol; s'hi afegien 5.000 pessetes mensuals pel primer membre addicional, 4.000 pessetes mensuals pel segon i tercer membres addicionals i 3.000 pessetes mensuals per cadascun dels ulteriors membres addicionals de la unitat familiar.

El Decret 213/1991, de l'1 d'octubre, va modificar l'anterior Decret de 1990. Els canvis més destacables són la reducció del temps de residència prèvia a dos anys, o sigui, reducció de tres a dos anys, i la fixació de la prestació econòmica bàsica en 37.000 pessetes mensuals. Els complements per a persones addicionals varen augmentar de 1.000 pessetes cada una d'elles, o sigui, a 6.000 pessetes pel primer membre, 5.000 pessetes pel segon membre i tercer i 4.000 pessetes pels ulteriors. Una altra novetat important és que es va establir que, malgrat l'aplicació de diverses regles sobre deduccions d'ingressos a efectes del càlcul de la prestació econòmica, la quantia que en definitiva es reconegui serà sempre, com a mínim, del 25% de la prestació bàsica.

Es va produir una nova modificació amb el Decret 228/1995, de 25 de juliol, que, a més, va refondre els dos anteriors. El canvi més destacable als efectes d'aquest breu repàs històric és el de l'augment de la prestació econòmica bàsica fins a les 39.000 pessetes i la fixació d'un màxim de la quantia que es reconegui en el 190% de la prestació bàsica.

Cal destacar també una ordre de 20 de febrer de 1996, que, amb la finalitat d'impulsar la inserció laboral de les persones destinatàries del PIRMI, va establir ajuts econòmics a les empreses o entitats que les contractin per un període mínim de tres mesos. Els ajuts tenen una durada mínima de tres mesos i màxima d'un any, i la quantia queda limitada a l'import de la prestació econòmica bàsica i, a més, no pot superar el 60% del salari brut que l'empresa o entitat pagui a la persona contractada. Mentre dura la percepció del salari, se suspèn el pagament de la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció.

Finalment, també hem d'esmentar el Decret 47/1997, de 18 de febrer –per tant, parlem de dates recents–, d'actualització de les prestacions econòmiques del PIRMI, que no comentaré ara, sinó més endavant, perquè, de fet, forma part del procés de modificació de la renda mínima d'inserció que culmina amb el Projecte de llei que avui examina el Parlament.

L'experiència assolida després d'uns quants anys de funcionament ha permès comprovar la utilitat del PIRMI en la lluita contra les situacions de pobresa i marginació. Diverses avaluacions externes han constatat que el PIRMI està implantat de forma generalitzada i s'ha consolidat com a instrument d'inserció. Efectivament, a més de les dades que he esmentat abans, cal tenir present que s'han tramitat expedients que corres-

ponen a més de set-cents ajuntaments de les quaranta-una comarques catalanes. També han tramitat expedients dinou entitats privades d'iniciativa social homologades com a col·laboradores. Per al 71% dels professionals dels serveis socials d'atenció primària, la renda mínima d'inserció és un recurs molt útil com a eina per treballar en la inserció social i/o laboral de la població atesa i pel seu caràcter integral i integrador. L'evolució feta per les persones destinatàries s'estima com a globalment satisfactòria i positiva en un 50% dels casos; s'ha aturat el procés de degradació social i econòmic en un 30% restant, i es detecta un cert estancament en un 18% dels casos. El grau de col·laboració de la població atesa amb els dispositius i accions d'inserció s'estima superior al 75%. El grau de desplegament del Programa s'ha considerat correcte quantitativament, per la seva extensió generalitzada i el volum de demanda existent, el 80% de la qual es registra a les àrees urbanes i industrials de Barcelona i el seu entorn, i també aquest grau de desplegament es considera correcte qualitativament perquè ha permès que hi accedeixin aquells nuclis familiars o persones més necessitades.

Com a conseqüència de tot això, es va generalitzar el convenciment que ja era oportú consolidar el que havia començat com a programa experimental i que la renda mínima d'inserció fos regulada per una llei del Parlament de Catalunya. Aquest convenciment era compartit per tots els estaments que intervenen en la gestió del PIRMI en els diferents nivells, els agents socials, el Govern català i el Parlament de Catalunya, que, en la Moció 21/V, va demanar que es preparés el corresponent projecte de llei, atesa la importància del PIRMI com un dels instruments per intervenir en la pobresa. També cal recordar que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va presentar un projecte de llei reguladora de la renda mínima d'inserció, si bé els òrgans corresponents del Parlament varen considerar que era millor que el Govern preparés un projecte de llei que, abans d'arribar al Parlament, fos examinat pels diferents organismes de participació institucional. El Govern, doncs, va començar a treballar en el Projecte de llei de la renda mínima d'inserció; això va ser el mes de juny de l'any passat; el mes de juliol es va iniciar un procés de concertació social amb els principals agents socials i l'avantprojecte de llei es va incorporar com un dels temes importants en les taules de negociació amb els interlocutors socials. Jo voldria fer reconeixement a la presència dels representants sindicals en aquest debat.

El dia 12 de desembre de 1996 es va arribar a un acord parcial entre el Govern de la Generalitat i els sindicats Comissions Obreres i UGT de Catalunya, i el 10 de gener de 1997 es va signar un acord definitiu amb la participació afegida de les patronals Foment del Treball Nacional i Pimec. Els punts principals de l'acord de 10 de gener de 1997 són els següents.

La recuperació del poder adquisitiu i la garantia d'actualització anual de les prestacions econòmiques. Recordem que la prestació bàsica inicial, de 33.000 pessetes, s'havia revaloritzat l'any 91 fins a 37.000 pessetes, i l'any 95, fins a 39.000 pessetes. Doncs bé, l'acord va establir com a principi general que les prestacions

econòmiques es revaloritzaran anualment d'acord amb l'IPC previst, amb clàusula d'actualització un cop conegut l'IPC real. No obstant, per al període que va de 1997 al 2000, es va pactar un sistema especial de revalorització i recuperació del poder adquisitiu que augmenta la prestació bàsica fins a 44.500 pessetes, més els increments anuals de l'IPC. Aquest aspecte de l'acord es va plasmar en un decret que comentaré més endavant.

Un altre dels punts principals de l'acord fou el de la universalització de la renda mínima d'inserció. En transformar el programa experimental en llei, es consolida l'accés a la renda mínima d'inserció per part de tots els ciutadans que no tinguin els mitjans suficients per atendre les necessitats essencials de la vida en la nostra societat i reuneixin els requisits establerts.

Un altre requisit o una altra característica dels acords fou la reducció del temps mínim de residència a Catalunya per accedir a les prestacions de la renda mínima d'inserció. La residència serà, com a mínim, d'un any d'antelació a la data de presentació de la sol·licitud; així es reduirà novament aquest requisit, que inicialment era de tres anys i que l'any 91 va passar a dos.

Una altra de les característiques dels acords és que es garanteix l'accés per als menors de vint-i-cinc anys en situació de risc social. Recordem que la redacció actual del Decret regulador del PIRMI diu que s'hi poden acollir els joves de menys de vint-i-cinc anys que tinguin menors o persones amb disminució al seu càrrec, i també podran accedir-hi les persones compreses entre els divuit i els vint-i-cinc anys que hagin estat sota la guarda o tutela de la Direcció General d'Atenció a la Infància, o bé procedents dels centres de la Direcció General de Justícia Juvenil, o altres situacions anàlogues. Doncs bé, la nova redacció pactada permet l'accés dels joves que no arribin als vint-i-cinc anys i que tinguin menors o persones amb disminució al seu càrrec, o bé que estiguin en situació de desemparament o de risc social; és a dir que se simplifica i s'amplia l'excepció a fi que puguin acollir-se al PIRMI tots els joves que necessitin especial protecció.

L'acord també conté altres aspectes, com la millora de les mesures destinades a la inserció laboral, flexibilització dels tràmits en els casos d'urgència social, establiment de mecanismes de coordinació amb els departaments de Sanitat i Seguretat Social, Ensenyament, Justícia i d'altres, seguiment i avaluació del Programa.

L'acord porta com a annex un text d'avantprojecte de llei modificat segons els pactes alludits i que també va ser signat per les parts com a expressió de la seva conformitat. A més, les parts signants es varen comprometre a defensar el contingut íntegre de l'acord i del seu annex davant dels organismes consultius i de participació institucional, que posteriorment també varen examinar l'avantprojecte modificat, a fi d'expressar la seva opinió o informe. Aquests organismes de participació institucional –el Consell de Treball, el Comitè de Seguitment del PIRMI i el Consell General de Serveis Socials– varen emetre el seu parer favorable en les respectives sessions.

És oportú recordar que, quan s'estava preparant el primer Decret d'implantació del PIRMI, es va iniciar també un procés de concertació amb els interlocutors socials, i el tema del futur PIRMI va ser portat a la taula de negociacions. En data 14 de febrer de 1990 es va signar un acord entre els departaments de Treball i Benestar Social, d'una banda, i Comissions Obreres i UGT de Catalunya, com a sindicats més representatius, de l'altra, en el qual, a més d'esmentar la necessitat de l'establiment d'un programa que comprengués una renda mínima d'inserció social i laboral, s'indicaven els trets principals i els criteris per articular el Programa esmentat. Posteriorment, les patronals van signar dos protocols de col·laboració amb els departaments de Treball i Benestar Social en matèria del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció; la Pimec, en data 25 de febrer del 93, i Foment del Treball Nacional, en data 16 de desembre del 93.

I ara vegem el Decret recent ja aplicat. Anteriorment ja he fet al·lusions a un decret, el 47/1997, de 18 de febrer, d'actualització de les prestacions econòmiques del PIRMI, que ha recollit el contingut de l'acord del 10 de gener de 1997 sobre aquesta matèria. Com he dit abans, l'acord va establir el principi general recollit en el Projecte de Llei que avui examina la cambra, és a dir, que les prestacions econòmiques es revaloritzaran anualment d'acord amb l'IPC previst. A més, es va pactar un sistema especial i transitori de revalorització i recuperació del poder adquisitiu de les prestacions per al període de 1997 fins al 2000, sistema que es va recollir en l'esmentat Decret, a fi que les persones acollides al PIRMI es poguessin beneficiar al més aviat possible de les millores econòmiques, i, en tot cas, amb efectes des del dia primer de gener de 1997, com així és. Igualment, convenia recollir en una norma legal els compromisos de caràcter plurianual adoptats en el decurs de les consultes i negociacions de concertació social abans esmentades.

En resum, el Decret disposa el següent. Per a l'any 1997, la prestació econòmica bàsica s'incrementa 2.000 pessetes, de manera que serà de 41.000 pessetes mensuals –recordo que abans era fins a 39.000. Després, per a l'any 1998, s'incrementarà 1.000 pessetes, amb la qual cosa la prestació econòmica bàsica queda establerta en 42.000 pessetes, més l'increment previst per al 1998. Per l'any 1999, s'incrementarà novament de 1.000 pessetes, amb la qual cosa la prestació econòmica bàsica serà la resultant per a l'any 1998 incrementada amb 1.000 pessetes; ara bé, a aquesta nova quantitat també s'afegirà l'IPC previst per al 1999. I, per a l'any 2000, s'incrementarà de 1.500 pessetes, amb la qual la prestació econòmica bàsica serà la resultant per a l'any 1999 incrementada amb 1.500 pessetes, i a aquesta nova quantitat s'afegirà l'IPC previst per a l'any 2000. És a dir que la prestació econòmica bàsica per a l'any 1996 era de 39.000 pessetes; l'any 2000 haurà passat a 44.500 pessetes, més les corresponents repercussions acumulades de l'IPC dels anys 98, 99 i 2000. Els complements per membres addicionals, de 6.000, 5.000 i 4.000 pessetes, s'actualitzaran anualment d'acord amb els índexs de l'IPC corresponents a partir del dia primer de gener del 98. Aquesta revalorització de la prestació bàsica i dels complements

s'efectuarà al començament de cada any, en funció de l'índex de preus al consum previst per a aquell any. Finalment, el Decret també estableix una clàusula d'actualització, que s'aplicarà un cop conegut l'IPC real de cada any.

Reprent el fil de la gestació i el contingut del Projecte de Llei de la renda mínima d'inserció que avui se sotmet a aquest Ple del Parlament de Catalunya, podem dir que el text recull allò més substancial de la normativa actual del PIRMI, amb les modificacions que resulten del pacte esmentat i que he resumit abans. En tractar-se d'una llei, determinats aspectes de detall, tant procedents de la normativa actual com de les modificacions incorporades, no figuren en el text del Projecte i s'hauran de recollir en la corresponent normativa de caràcter reglamentari. El Projecte dóna en la disposició final primera un termini de sis mesos al Govern de la Generalitat a fi que dicti les normes necessàries per desenvolupar i aplicar la Llei. D'altra banda, la disposició transitòria primera disposa que, mentre no s'efectuï el desplegament reglamentari, es mantindrà vigent el Decret 228/1995, de 25 de juliol, que regula actualment el PIRMI en tot allò que no s'oposi a la Llei.

Aquesta Llei de la renda mínima d'inserció s'estructura en cinc capítols. El capítol primer comprèn les disposicions directives de la renda mínima d'inserció, en fixa l'objecte i el contingut i defineix els conceptes bàsics relatius a les persones destinatàries i d'altres, com els de la unitat familiar, nucli de convivència familiar i llar independent. El capítol II de la Llei indica quins requisits han de complir els sol·licitants i els titulars de la renda mínima d'inserció, així com les obligacions que són exigibles als titulars per continuar sent-ne destinataris. El capítol III, sota el títol «Gestió i organització», determina que la renda mínima d'inserció sigui gestionada per la Comissió Interdepartamental, que és un òrgan de direcció i coordinació de les funcions dels departaments de Treball i de Benestar Social; estableix les funcions d'aquesta Comissió, la dota d'un òrgan tècnic administratiu i preveu mecanismes de coordinació que permetin la implicació més directa d'altres departaments de la Generalitat, com els d'Ensenyament, Sanitat i Seguretat Social o Justícia. Igualment, la Comissió comptarà amb un òrgan assessor, el Comitè de Seguiment, on estaran representades les administracions locals i entitats i organismes relacionats amb la renda mínima d'inserció. En aquest capítol també es regula el contingut del Pla individual d'inserció i reinserció social i/o laboral, així com la seva tramitació. El capítol IV estableix les prestacions i accions que pot comprendre la renda mínima d'inserció i el seu finançament. I el capítol V regula l'import i el pagament de la prestació econòmica, així com les causes que poden motivar la modificació, la suspensió i l'extinció d'aquesta prestació.

Aquesta Llei, que ha obtingut un amplíssim consens social en la seva preparació, té la finalitat, com ja s'ha dit, de consolidar unes actuacions de solidaritat social en favor d'aquells conciutadans i conciutadanes que tenen greus dificultats per mantenir-se dins dels nivells i les formes de vida mínimament acceptables en el nostre país. La societat ha d'esforçar-se per mantenir la

3386

competitivitat de les activitats econòmiques, a fi de salvaguardar els llocs de treball existents i crear-ne de nous per combatre l'atur, però no podem oblidar mai aquells «que no poden seguir» –per dir-ho amb una expressió utilitzada sovint pel president de la Generalitat. El Parlament de Catalunya, en ús de la seva representació de la sobirania popular, examinarà aquest text i el millorarà en tot allò que cregui convenient, i així hauré culminat un procés laboriós i responsable que solemnitza i consolida un compromís ineludible de solidaritat social.

Moltes gràcies per la seva atenció; senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. No havent-hi previst que hi hagi presentació del Dictamen per part de la Comissió, iniciarem el debat.

Haguda compte la gran quantitat d'esmenes que s'han mantingut vives per a aquest Ple, procediríem primer a desenvolupar tot el debat, i a realitzar les votacions de les esmenes i del text articular de la Llei una vegada acabat el debat. La primera de les esmenes presentades –els articles 1 i 2 són sense esmenes– és a l'article tercer, i és una esmena del Grup Socialista; per substantiar aquesta i aquelles que la senyora diputada ens digui, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys. *(Pausa.)*

Diputada, per saber el temps que li concedeixo, m'ha de dir si defensarà aquesta sola esmena o farà...

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, en faré diverses, en benefici o per economia de temps, i li passo a comunicar algunes qüestions. Per exemple...

El president

Permeti'm un moment, que li marcaré el temps. Va, endavant.

La Sra. Barenys i Martorell

Per exemple, que retirarem les esmenes números 1, 58, 60, 66, 73, 75 i 81.

El president

La 82, no?

La Sra. Barenys i Martorell

No, de moment, la 82, la mantinc, senyor president.

I ara iniciaré la meua intervenció i agruparé les esmenes per blocs. Al primer bloc agruparé la 4, la 25, la 26, la 28, 30, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 40, 41, 50, 52 i 67.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Jo vull iniciar aquest debat d'aquesta llei important manifestant la satisfacció del Grup Socialista perquè, a vuit anys de la Resolució del primer programa de renda, la Resolució del Parlament que va instar el Consell Executiu que posés en funcionament aquest Programa, avui, 18 de juny del 97, ens disposem a aprovar la Llei de la renda mínima d'inserció.

Volia també dir, en segon lloc, que en aquest Projecte de Llei –com acaba de dir el senyor conseller de Treball– hi ha hagut un consens generalitzat –que coneixem, evidentment– entre totes les entitats i les forces socials, el Consell de Serveis Socials, el Consell de Treball, etcètera, etcètera, i que sabem que, durant mesos i mesos, s'han reunit en el si de les conselleries per revisar el Decret en vigència i veure quines qüestions es podien millorar per proposar en aquesta iniciativa de llei.

A nosaltres ens satisfà que, aquest mètode de treball, l'hagi emprat el Consell Executiu de la Generalitat, i creiem que és un bon mètode, abans de presentar una llei en aquest Parlament, poder posar en comú les opinions de les diferents forces socials del país. Ho celebrem, però, a la vegada, jo vull manifestar aquí que el fet que hi hagi hagut un consens generalitzat no vol dir que no hi hagi hagut desacords. I això el senyor conseller ho sap; el Consell Executiu ha arribat fins a un nivell, hi ha hagut un conjunt de qüestions que no ha acceptat: la proposta que li han fet les diferents entitats socials.

Aquest Grup Parlamentari ha recollit algunes d'aquestes qüestions en les quals hi ha hagut desacord i les ha presentat com a esmenes a aquesta iniciativa parlamentària creient que aquest era el seu deure. El nostre deure de Grup Parlamentari és poder arribar al més lluny possible en les iniciatives parlamentàries que aquí es porten a discussió, al més lluny possible sempre que aquest anar més enllà sigui una demanda i una necessitat que plantegen els grups socials. És per això que nosaltres hem plantejat un conjunt d'esmenes, que passaré a defensar i, a la vegada, també, demanaré el màxim d'atenció en algunes d'elles, a fi i efecte de jugar l'última possibilitat que puguin ser acceptades pel Grup de la majoria, comptant amb la sensibilitat del conseller de Treball, aquí present.

El primer bloc fa referència a la Comissió Interdepartamental. Abans, vull dir que una de les esmenes presentades pel Grup Socialista en comissió i incorporada ja a la Llei va ser la d'introduir a l'article 1 que la renda mínima d'inserció és un dret de caràcter universal, garantit pel sistema de serveis socials de responsabilitat pública, superant, no potser de dret, però sí de fet, el caràcter assistencial que establia el Decret 228/95. Nosaltres estem contents amb aquesta introducció perquè emmarca la prestació de la renda mínima dintre del sistema de serveis socials de responsabilitat pública. Ens semblava que hi era però no ho teníem escrit enlloc. Per tant, ens sembla que això ha sigut positiu, perquè així ho establia el Decret 17/94, quan parla de les prestacions econòmiques, periòdiques i ocasionals,

i també es defineix en el Decret 284/96, de desplegament del sistema, la xarxa de serveis socials de responsabilitat pública.

La legislació esmentada, el Decret 17/94, que és un decret de refosa de les lleis de serveis socials, defineix quins són els serveis socials de competència municipal i, entre aquests serveis, diu quines funcions han de desenvolupar cada un dels nivells administratius, marcant amb molta claredat quines són les funcions de les àrees bàsiques de serveis socials col·laborant en la gestió de les prestacions econòmiques i en les subvencions que estableix l'ICASS.

En coherència, doncs, amb la filosofia d'aquesta Llei i amb el principi de subsidiarietat, les prestacions, creiem, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que és millor gestionar-les al més a prop del ciutadà per assolir més eficàcia en la seva gestió i en el seu planejament, com a conseqüència, i és per això que proposem aquest conjunt d'esmenes a què he fet referència, que tenen per objectiu modificar la composició i les funcions de la Comissió Interdepartamental, establerta com a òrgan de gestió i d'organització entre el Departament de Treball i el Departament de Benestar Social, que, a la vegada, establiran connexions amb altres departaments del Govern de la Generalitat, però no amb els ajuntaments.

Nosaltres no entenem per què el Govern deixa de banda aquesta funció de les administracions locals i els dona només un paper a fer en la Comissió de Seguiment com a òrgan únicament assessor que és. No ho entenem perquè, si l'aplicació de la renda mínima d'inserció és possible –i vostès ho saben, senyors consellers–, és per la gestió municipal. Segons dades elaborades per vostès, l'any 1995, un 88,3 de les PIRMI havien sigut tramitades i gestionades mitjançant el suport corresponent dels ajuntaments i els consells comarcals, la qual cosa va suposar, aquest mateix any, uns quatre mil expedients nous, tenint en compte, a la vegada, que ja hi havia en funcionament expedients, sol·licituds anteriors, i la xifra que jo en tinc, del 95 –el senyor conseller ha parlat del 96–, és de 16.800 PIRMI, de rendes mínimes d'inserció.

Nosaltres –deia– no podem acceptar aquesta filosofia de marginació i de no-collaboració en els ajuntaments que vostès mantenen. Jo crec que amb aquesta prestació social i amb d'altres estem veient que tiben molt del fil i que posen en perill la col·laboració entre les administracions per programes –que són fonamentals–, perquè tenen com a objectiu la inserció i la reinserció social d'aquelles persones que estan en situacions de dificultat.

Les esmenes que presentàvem dintre de tot aquest bloc fan referència a la modificació d'aquesta Comissió Interdepartamental, que en diem comissió interadministrativa; ampliem les funcions d'aquesta Comissió; proposem mesures per a una millor coordinació, i definim, a l'esmena 41, les funcions dels ajuntaments i dels consells comarcals en la gestió de la renda mínima d'inserció, potenciant la seva actuació en la coordinació dels PIR, dels plans d'inserció social.

Suposo que tindrè oportunitat de continuar més endavant, en el debat d'altres esmenes, explicant per què dic això, però ja els anuncio que, encara que hi ha molts professionals treballant en aquest tema, tenen, generalment, moltes dificultats per seguir tot el procés d'inserció global que suposa aplicar la renda i el PIR. I és en aquest sentit que considerem que, si els ajuntaments tinguessin un paper més actiu, amb la representació que calgui dintre de la Comissió Interdepartamental, segurament avançaríem més en totes aquelles qüestions que han d'afavorir la inserció i la reinserció.

Això, pel que fa, senyor president, a aquest grup d'esmenes al qual he fet referència. Un altre grup, senyor president, són les esmenes 6, 7, 12 i 15. Passo a defensar la 6, 7, 12 i 15...

El president

La 7, 12 i 15, també.

La Sra. Barenys i Martorell

...12 i 15, que fan referència a un altre tema que ens preocupa, que és el nucli de convivència.

Aquest grup, aquestes propostes d'esmena, tenen per objectiu manifestar el nostre desacord amb el concepte que vostès donen al nucli de convivència, no pel que vol dir lingüísticament, evidentment, sinó pel contingut o limitació que suposa en els possibles perceptors de la renda mínima.

La Llei estableix que es considera nucli de convivència familiar el conjunt de dues o més unitats familiars que conviuen en el mateix domicili i que estan emparentades, segons les relacions que s'especifiquen en l'article 5 de la Llei. En aquest cas, quan hi hagi dues o més famílies vivint en un mateix espai, només es pot percebre una renda mínima d'inserció. A nosaltres ens sembla que això no té cap justificació social que l'avalí, aquesta decisió o aquesta normativa, perquè, com vostès saben, també, senyors consellers, la mateixa Federació de Municipis, i també més d'algun expert amb el qual aquesta diputada ha consultat... –i vostès saben que tinc un contacte molt estret amb els treballadors socials que estan en el camp de la inserció social–, no té justificació social, i seria important poder contemplar dintre del nucli de convivència familiar una o més rendes mínimes d'inserció, ja que es pot donar el cas que formin part d'aquest nucli de convivència pares i fills, formant dues unitats familiars amb les seves respectives famílies. Vostès saben que això passa amb els immigrants. Vostès saben que això passa amb l'ètnia gitana, però també passa amb persones, amb grups de familiars que viuen aquí i que són d'aquí i que, per circumstàncies molt específiques, es veuen obligats a conviure, pares i fills, amb les seves respectives unitats familiars. Nosaltres considerem que, des del punt de vista de la intervenció social –i parlo de la intervenció social, i no parlo de la qüestió econòmica– és molt difícil fer un programa d'inserció o reinserció dintre d'un nucli de convivència només amb una única renda mínima d'inserció, perquè quedarà desatesa l'altra part de la família.

3388

Entenem, evidentment, que aquesta mesura deu sorgir per evitar possibles abusos, però jo em permeto plantejar-los, senyors consellers: si vostès creuen –i em sembla que sí– en el que suposa el treball social..., el senyor conseller de Treball ha parlat de centenars d'assistents socials o de treballadors socials, que treballen en el camp per aplicar la renda, evidentment; si vostès creuen en aquests professionals que realitzen un treball d'inserció social, crec que no han tingut en compte la funció que es pot fer en el territori, en el camp, la responsabilitat dels professionals, en el moment que vostès han decidit que només hi ha una renda per nucli de convivència, perquè saben que, en la realitat, hi haurà bastants dificultats per poder avançar amb la reinserció de tot el nucli de convivència.

És per aquest motiu que també presentàvem tot aquest grup d'esmenes, i vull fer referència, molt especialment, a la reconversió que fem del punt f de l'article 6.2, en el sentit que vostès diuen que no tenen accés a la renda –només amb una renda als nuclis de convivència–, i nosaltres diem que no tenen accés a la prestació només si a la unitat familiar hi ha altres destinataris de la renda mínima d'inserció. En aquest cas, sí que trobem lògic que hi ha d'haver una renda per cada unitat familiar, però no per cada nucli de convivència.

I ara passaria a un tercer bloc d'esmenes, senyor president, que són l'11 i la 74, que fan referència al còmput dels ingressos per conceptes familiars; m'equivoco: la 16, la 42 i la 47.

El president

L'11 i la 12, no?

La Sra. Barenys i Martorell

La 16, la 42 i la 47, senyor president.

El president

16, 42 i 47.

La Sra. Barenys i Martorell

Exactament. Gràcies.

Aquest tercer bloc fa referència al còmput dels ingressos familiars per compte de pensions. Aleshores, aquí, el que nosaltres voldríem dir és que també s'hauria hagut d'afinar una mica més aquest còmput de les pensions de jubilació, invalidesa, viduïtat i orfandat que percep cada membre de la unitat familiar.

Vostès fan una cosa en què no estem d'acord: si de cada una d'aquestes pensions descomptem el que és l'import de la renda mínima –les 41.000 pessetes–, a un perceptor de la Lismi, aquella persona amb dificultats de mobilitat, de 51 a 52.000 –que crec que és la Lismi, en aquest moment, per minusvalidesa–, li queden 11.000 pessetes. Nosaltres no estem d'acord amb aquest tipus d'actuació.

Per què diem això? Perquè els casos en què hi ha la sollicitud de la renda mínima d'inserció i que disposen de pensions molt altes, evidentment, són mínims. No n'hi ha, i vostès ho saben.

Els sol·licitants de la renda ho són per manca de recursos econòmics degut a causes laborals, problemes socio-sanitaris, famílies monoparentals o problemes de marginació, i, sobretot, aquest bloc de causes més referides a la marginació, o «clients» –per dir-ho amb paraula molt concreta– dels serveis socials, és el majoritari: ben bé és el 70% de sol·licitants de la renda, aquest grup.

Per altra part, les prestacions que pugui rebre qualsevol altre membre de la família per orfandat o minusvalidesa són –i vostès hi estan d'acord– drets individuals i no han de quedar afectats per la situació del pare, de la mare o de la família que necessiti una renda mínima d'inserció. La pensió de minusvalidesa, la Lismi, és un dret personal; com a conseqüència, s'ha de preservar i s'ha de mantenir.

Per altra banda, la prestació és de 41.000 pessetes, és petita; no hi haurà cap enriquiment familiar amb aquesta prestació, evidentment.

I, per altra banda, i com a última reflexió, torno a dir el mateix que abans, i en parlaré diferents vegades durant aquest debat, perquè és molt important: la incidència dels professionals del treball social per poder valorar en quines circumstàncies o no s'ha de recórrer amb aquesta disminució dels ingressos familiars. Com a mínim, haurien vostès de tindre aquesta qüestió especificada i concretada en el reglament posterior. Creuen en el treball social, però, si hi creuen, han de saber que aquí tenen un instrument molt important per veure quan aquell que demana una renda mínima d'inserció diu la veritat o no diu la veritat.

L'esmena 16 és una ampliació del punt g de l'article 6 pel que fa a la interposició de demanda per denegació de la renda mínima, i la 42 i la 47 fan referència a la supressió del punt 2 de l'article 9, perquè és una obvietat dir «pel que fa als criteris tècnics i professionals amb què s'han d'elaborar els PIR». En fi, són esmenes més tècniques que no pas de contingut, i, com a conseqüència, no m'hi vull entretenir més, en benefici del debat, i les dono per defensades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyories, senyores i senyors diputats, no sé si seré exacte amb la resposta a totes les esmenes de la senyora Barenys, perquè hi ha un ordre que avança i retrocedeix, però, dels conceptes, sí que crec que podem atendre i respondre les seves argumentacions.

Del primer bloc que ha defensat, hi han nou esmenes, que no anomenaré, però hi ha nou esmenes que pretenen això que ella ha dit: modificar els continguts de la Comissió Interdepartamental, transformar la Comissió Interdepartamental en una comissió interadministrativa donant entrada a altres administracions, sobretot admi-

nistracions locals, en la direcció del Programa. Aquest és un tema que vostès entendran que nosaltres no l'hi podem acceptar, perquè què és el programa?, què és el PIRMI? El PIRMI és un desig, és una voluntat, és un argument de govern, és un objectiu del Govern, d'aquest Govern, que vol compartir, que no el fa sol, que vol compartir amb tothom, que consensua –com s'ha demostrat a bastament– qualsevol legislació sobre el PIRMI, però és un instrument de govern d'aquest Govern, és un instrument polític, és una part de com entenem la societat, és una manera d'integrar un sector de ciutadans que, desgraciadament, no poden seguir la societat competitiva que ens hem donat, en la millor situació per poder seguir i per poder recuperar terreny perdut. Però és una voluntat política, que no es pot compartir en aquest aspecte d'execució, l'execució de la qual no es pot compartir; no podem fer allò que se'n diu «compartir responsabilitats en aquest terreny». La Comissió Interdepartamental és la comissió de direcció del PIRMI, i ho és i en formen part els departaments que n'han de formar part, i la voluntat d'aquest Grup majoritari és donar suport al Govern perquè ho mantingui d'aquesta manera. I és per això que aquestes nou esmenes, que van de la 4 a..., la 25, la 26, etcètera... –no les repetiré, perquè, si no, el *Diari de Sessions* serà molt avorrit.

Després hi ha, de les que ha defensat la senyora Barenys, n'hi ha unes altres que, tot i que ella no hi ha fet tanta incidència, tenen..., totes tenen importància, però tenen calat, tenen importància. Hi ha la 28, per exemple, que pretén suprimir, de l'article 8.4.c, la lletra c, parla de la supressió d'una part del text, que diu que es coordinarà..., la coordinació de «les col·laboracions de les entitats d'iniciativa social». Nosaltres donem una gran importància a les entitats d'iniciativa social; nosaltres les valorem molt, les utilitzem molt, els estem agraïts pel treball que fan. Nosaltres no farem res que modifiqui allò que havíem ja pactat en aquest terreny, i és per això que li haurem de votar que no.

La 27 suprimeix l'article 8, perquè el transformaria en un altre article, si n'haguéssim aprovat una d'anterior que modificaria la Comissió Interdepartamental, però, donat que no aprovem la modificació de la Comissió Interdepartamental, no té sentit que li aprovem aquesta.

Hi ha un altre seguit d'esmenes que pretenen crear una sèrie de noves lletres a diferents articles –la 30, la 32, la 33, la 34–, crear noves lletres, que, al nostre criteri, no aporten res essencial, però, en canvi, distorsionarien el pacte fet amb les forces socials, i en això...

Els vull fer un parèntesi: aquest ponent, en nom del seu Grup, té una especial dificultat en la defensa de la posició del Grup majoritari, perquè el Grup majoritari, i altres grups, pretenen ser molt curosos amb la sobirania d'aquest Parlament, que pot modificar qualsevol acord que vingui al Parlament, però també fer això compatible amb el respecte a allò que s'acorda per les forces socials, perquè, si no, què faríem si no incativéssim les forces socials a pactar? Malament podríem governar. I, si un cop hem pactat, no respectéssim el pacte, també seria malaguantat el temps perdut i l'esforç esmerçat en aquest tema. Per tant, sent respectuós

amb allò pactat, em veig obligat, el meu Grup es veu obligat a dir, a moltes esmenes –a moltes esmenes–, que no. I no perquè no tinguin valor per si mateixes: moltes de les esmenes que presenta la senyora Barenys, en nom del seu Grup, tenen valor, i són un factor per meditar, i poden aportar coses de cara al futur. Votar «no» no és desqualificar les seves esmenes; és simplement que, entre les esmenes del Grup Socialista i el pacte que s'ha fet, nosaltres mantindrem més fidelitat al pacte. Per això direm que no a totes aquestes esmenes.

Deia la senyora Barenys: «És que del que es tracta és que estigui, el PIRMI, l'ajuda..., que es valori, en definitiva, el paper dels ajuntaments», en un altre grup d'esmenes. Nosaltres el valorem moltíssim; aquest debat que vostè ha tingut amb els consellers, en comptes del meu Grup..., escolti, el valorem molt, el paper dels ajuntaments. El que passa és que els ajuntaments tenen un determinat paper, que està legislat quin ha de ser de cara als serveis bàsics; tenen una responsabilitat, i nosaltres mirem de fer un marc adequat perquè la puguin desenvolupar. Però no volem... –de moment, com a mínim–, la nostra voluntat és que hi hagi una definició clara de què correspon a cada administració i què ha de fer cada administració, i els ciutadans han de saber què poden esperar de cada una de les administracions que tenen. I, el tema de la funció de les administracions locals, nosaltres creiem que està en aquest moment absolutament clar, i no ens sembla prudent qualsevol modificació que vostè ens proposa a través d'algunes de les seves esmenes.

Vostè ha defensat una esmena en la qual jo tinc un cert interès a detenir-me un moment, tot i mirant de complir els temps: l'esmena número 11; i després un grup d'esmenes respecte al nucli familiar. Miri, l'esmena número 11, si nosaltres l'aprovéssim literalment, tal com vostè la presenta –i refresco la memòria als diputats que han seguit aquest debat–, és una esmena que comença: «No es computaran com a ingressos de la unitat familiar...», i el text diu: «les quantitats que superin, de pensions, etcètera, la quantitat que superi la renda mínima». Però l'esmena diu que «no es consideraran com a ingressos de la unitat familiar...», i després de l'última coma diu: «les pensions de jubilació, d'invalidesa, de viduitat, d'orfanat, percebudes per qualsevol dels membres..., dels beneficiaris.» Probablement no sé interpretar bé la intencionalitat de l'esmena, probablement sóc jo el que m'equivoco, però, si jo no m'equivoco, el que vostè demana és que qualsevol persona que té una pensió de jubilació, d'invalidesa, etcètera, pugui ser candidata a rebre el PIRMI. Si això fos així, això desnaturalitza l'objectiu del PIRMI, que no és el de fer una sobreprotecció. Jo ara podria..., no cal fer-ho, però podria dir: «Escolti, això obriria la porta perquè el pensionista que cobra la pensió màxima, de 284.000 pessetes per a aquest any, doncs, resultés que podria també accedir al PIRMI.» No és aquesta la seva voluntat, suposo, però el que diu és el que diu; si això s'aprovés, diria exactament això: un senyor, una senyora que té una pensió d'invalidesa, que pot ser de 180, 200.000 pessetes, o 80, doncs, també tindria opció a aquesta pensió. Ens sembla que això seria massa fort; no creiem que sigui prudent aprovar-ho.

3390

Hi ha el tema del nucli familiar. Jo vaig intentar explicar el que pensàvem d'això a la Comissió, però no vaig convèncer, evidentment, la senyora Barenys. És que nosaltres creiem..., i ho creiem perquè ho diu l'experiència; aquí no és que tinguem un laboratori d'experiències i diguem: «Miri, això ha de ser així perquè...» No. L'experiència d'aquests anys d'administració d'aquest Programa ens diu que el nucli familiar té sentit, perquè hi han, efectivament, diverses famílies en un nucli; perquè hi ha un pare que té una filla casada que conviu amb la unitat familiar del pare, encara, o un fill; perquè hi ha una realitat, que és la del nucli familiar, i l'hem de contemplar. Però hem de tenir en compte que aquest nucli familiar té una realitat econòmica, la que sigui –hi pot haver una economia d'escala, hi pot haver unes circumstàncies determinades–, que fa que l'experiència digui que això s'ha d'administrar tal com diu el Projecte. Que és una experiència recollida de tots els que han negociat el Programa, que no és una experiència de la burocràcia administrativa: és una experiència de la vida real. Per tant, no li podem acceptar el grup d'esmenes que dedica a aquest apartat.

Hi ha l'esmena 16, i la 42... La 16, a nosaltres és que ens sembla... –ja ho vam dir; hi ha també un altre grup que ha esmenat aquest aspecte–, les esmenes demanen: si una persona està en tràmit judicial per a la consecució d'una pensió, perquè s'ha separat, per la raó que sigui, doncs, li hem d'admetre que ha de cobrar la pensió. Home, sí, s'inicia el procediment judicial per reclamar aquella pensió que li correspon. Això ja ho diu el text. Hi han esmenes, com aquesta, que incideixen en aquest aspecte, i nosaltres creiem que, tal com està el Projecte, ja s'especifica suficientment, queda prou clar que, evidentment, les persones que tenen aquest problema, quan es dirigeixen a una oficina de Benestar Social o a qualsevol altra oficina, doncs, se les informa: «Vostè té dret a reclamar per via judicial aquesta pensió, i, si vostè inicia aquest procediment, nosaltres podem, mentre tant, concedir-li la pensió del PIRMI.» I és per això que, naturalment, li haurem de dir que no també en aquesta.

No sé si me n'he deixat alguna, suposo que sí, en el concepte; d'anomenar-les, de mencionar-les numèricament, segur que me les he deixat ja expressament, perquè em sembla que el que més importa a la senyora Barenys són els conceptes, més que no que li contesti una per una. I en principi, en aquest primer torn, res més. Si me n'hagués deixat alguna que interessés molt la senyora Barenys, com que tenim un altre torn, doncs, li ho especificaria en la resposta del Grup majoritari.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Seguint el debat, la segona esmena, també a l'article tercer, és la formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula, per defensar aquesta mateixa i aquelles que ell indiqui, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. El que faré serà agrupar en aquest torn totes les esmenes i aprofitar també per fer el posicionament en nom del meu Grup.

El president

Trenta minuts li semblen suficients?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, de sobres. I abans de res voldria, en tot cas, traslladar als serveis de la cambra, i especialment a la senyora lletrada, una dificultat, i és que hi ha una esmena, la número 2 del Dictamen de la Comissió, que jo tenia entès que estava transaccionada amb la número 6 del Dictamen de la Ponència d'Iniciativa i, per tant, que estava agrupada en aquella transacció, i que no he localitzat enlloc en el Dictamen una esmena, que és l'antiga esmena número 56, que jo no recordo haver-la retirat en aquell tràmit. Però, en qualsevol cas, mentre tant, doncs, aniré defensant l'altre conjunt d'esmenes.

En el debat d'investidura del president de la Generalitat, l'aleshores candidat senyor Jordi Pujol va adquirir davant d'aquesta cambra el compromís, un compromís entenc que bastant solemne, de presentar un projecte de llei regulador del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. Era aquest un compromís polític present en els successius programes electorals de la coalició Convergència i Unió des de 1982, i era un compromís especialment oportú en aquell moment, després de més de sis anys de la seva posada en marxa, i després també que s'hagués anat avaluant progressivament o continuadament o periòdicament el seu funcionament, i també després que s'hagués iniciat un procés de diàleg i de concertació amb els agents socials, un diàleg que ha tingut el seu desenllaç el passat mes de gener, tot això d'acord amb les previsions o amb els continguts del Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Per això en primer lloc, abans de defensar les esmenes, voldria deixar molt clar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya saluda la iniciativa del Govern de complir amb el compromís de legislatura adquirit, i és un fet gairebé inusual en aquesta cambra. Però també volem felicitar-nos a més a més perquè, tal com es venia demandant o exigint per part de diversos o amplis sectors de la nostra societat, especialment aquells coneixedors de la dinàmica del PIRMI, amb l'instrument legal, amb aquesta Llei de què avui aquest Parlament es dotarà, amb aquest, per tant, instrument normatiu amb rang de llei –que esperem que emani de la voluntat popular i del mandat d'aquest Parlament i, per tant, no només del Govern, i que, a més a més, ho faci amb una àmplia majoria, sinó amb la unanimitat de tots els grups polítics–, és amb aquest, doncs, instrument legal que es podrà consolidar el PIRMI.

Bàsicament, per dues raons que ja han estat, algunes d'elles, anunciades per alguns dels que ja han intervingut en aquest debat abans que jo mateix. I en primer lloc, perquè es podrà consolidar la prestació com una categoria de dret, objecte per tant de la màxima protecció i, per tant, com un dret plenament reclamable i

d'atenció obligada a través d'uns paràmetres sempre objectius i reglats que, per tant, exclouen la discrecionalitat per part de l'Administració. En segon lloc, perquè amb aquesta Llei es defineixen un conjunt plural d'instruments de naturalesa integral i no, per tant, només econòmica per al tractament de les situacions de pobresa i de marginació, i són un conjunt d'instruments encaminats tots ells a la inserció social i/o laboral mitjançant un conjunt de contraprestacions a càrrec dels beneficiaris i, per tant, evitar així el màxim possible l'assistencialisme. I en tercer lloc, també amb aquest instrument de rang legal, amb aquesta llei ordinària, es configura també una norma que consolida la renda mínima d'inserció com una prestació de caràcter universal, a la qual tenen, per tant, dret tots els ciutadans i ciutadanes que no tinguin o que no disposin dels mitjans suficients per atendre les seves essencials necessitats de la vida en la societat actual.

En aquest sentit, cal tenir present que el mes de gener passat –ja ho he dit fa uns instants– els departaments de Treball i Benestar Social, amb els sindicats més representatius –o els que s'anomenen més representatius–, i la patronal, és a dir, una àmplia però no completa representació dels agents socials i econòmics d'aquest país, van subscriure, van assolir un acord sobre la renda mínima d'inserció, un acord que s'ha desplegat posteriorment amb la incorporació, entenem, d'alguns aspectes en l'avantprojecte de llei i el posterior Projecte que va entrar en aquesta cambra, alguns aspectes d'ells molt importants; per exemple, la universalització de la renda mínima, la reducció del temps mínim de residència a Catalunya per accedir a la prestació, la fórmula que garanteixi el manteniment del seu poder adquisitiu i l'actualització –ho deia abans el conseller Farreres–, la millora també del conjunt de mesures destinades a la inserció laboral i en la gestió, seguiment i avaluació del funcionament de la prestació, i també la participació institucional en el desenvolupament normatiu de la renda mínima d'inserció.

Per això les esmenes que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un total de vint-i-quatre, va presentar a aquest Projecte de llei, entenem que eren estrictament escrupoloses amb l'acord o els acords i amb els pactes subscrits entre els interlocutors socials i el Govern, tot i que no teníem per què sentir-nos preocupats al respecte –no?–, alhora que també amb els compromisos –entenem– assolits en el procés de consulta, si més no, amb les entitats municipalistes, en el cas d'Esquerra Republicana, vinculats a través de la Federació de Municipis de Catalunya. Tanmateix –i ho remarco–, tot i valorar molt positivament els acords, hi ha, però, un seguit d'esmenes que afecten alguns aspectes que no estan –entenem– degudament resolts en el Projecte de llei, i, per tant, que no han estat admeses o acollides ni abans ni durant la tramitació en seu parlamentària d'aquest Projecte i que, singularment, són les següents, i les agrupo d'aquesta manera.

En primer lloc, la primera qüestió és la no-acceptació que les propostes de PIRMI es facin només des de les UBASP municipals i, per tant, en definitiva, anant a l'exclusió de les entitats d'iniciativa social, que haurien de veure limitat o condicionat el seu paper a la rea-

lització –entenem nosaltres– de les actuacions concretes en l'àmbit de la formació, de la motivació, etcètera. Són les esmenes números 43 i 46.

En segon lloc, el no-reconeixement que les entitats d'iniciativa social, per tenir accés a l'homologació, necessitin o hagin de necessitar prèviament un dictamen, però un dictamen de caràcter favorable i vinculant, per tant, dels ens locals en qüestió. És l'esmena número 31.

En tercer lloc, trobem a faltar a l'articulat l'explicitació que el finançament de les prestacions d'urgència i rescabament anirà en primera instància sempre a càrrec del Departament de Benestar Social, després, lògicament, que els municipis hagin presentat una liquidació acreditant documentalment allò que han gastat a mode de bestreta durant l'exercici pressupostari corresponent. I ens estem referint concretament a l'esmena número 69, però ho vinculo amb dues esmenes que vaig retirar en benefici d'aquesta única esmena, que eren les antigues esmenes 99 i 125.

I el quart aspecte també que trobem a faltar i que també ha motivat la presentació de diverses esmenes fa menció que en l'espectre o en l'àmbit subjectiu dels possibles beneficiaris no s'ampliï en qualsevol cas a, en primer lloc, els majors de divuit anys sense excepcions, sempre, però, que acreditin suficientment que no disposin dels mitjans econòmics indispensables per atendre les seves necessitats bàsiques. B, a les persones que, trobant-se –com deia fa uns instants el senyor Hinojosa–, o bé elles mateixes o bé el seus familiars, a l'espera que se'ls resolgui un procediment de caràcter administratiu o judicial, que en definitiva hagi de venir a reconèixer el seu dret a rebre algun tipus d'indemnització per raó del seu acomiadament laboral o similars, encara que la seva probable quantia sigui superior als mínims exigits fins que el beneficiari no hagi consolidat definitivament aquell dret econòmic..., i, per tant, en aquell cas procediria al rescabament patrimonial a l'Administració que es va veure obligada al pagament. I en tercer lloc, dintre d'aquest paquet d'esmenes relatiu a l'àmbit subjectiu de possibles beneficiaris de la prestació, seria considerar dintre de la unitat familiar tots aquells grups convivencials units per una relació no només de caràcter matrimonial, sinó una relació d'afectivitat anàloga a la del matrimoni, amb independència –amb independència– de l'orientació sexual dels seus membres i, per tant, amb una nota també –si se'm permet–, una nota, que és el caràcter estable d'aquest tipus de relacions, com ja es va de manera analògica en altres legislacions avançades. I, per tant, entenem que acceptant aquesta esmena es dona compliment i garantia al principi d'igualtat i, per tant, no es procediria a consagrar en aquesta Llei una discriminació per raó de la condició –en aquest cas, la condició seria l'estat civil de les persones. I també, dintre de l'àmbit subjectiu de la Llei hi ha un seguit... I aquesta –perdó– esmena a la qual m'he referit és l'esmena número 3.

I finalment, també pel que fa a les persones que, havent presentat la documentació incompleta per poder tramitar la prestació, posteriorment la puguin aportar i, per tant, acreditin documentalment ser beneficiaris o tenir, reunir els requisits per ser reconeguts com a titulars de

la prestació, de manera, per tant, que es pugui percebre la prestació amb caràcter retroactiu des de la data de la sollicitud, si és que hi tinguessin dret. I és l'esmena, aquesta, número 77.

Tot aquest conjunt d'esmenes a què m'he referit –i evito, en tot cas, doncs, estendre-m'hi més– estan també reflectides d'una o altra manera en l'esmena número 86, relativa a l'exposició de motius o al preàmbul de la Llei.

Hi ha també –i amb això vaig acabant– un conjunt d'esmenes de marcat contingut o de caràcter municipalista, perquè –ja s'hi ha referit també la il·lustre diputada senyora Barenys–, malgrat que un dels aspectes que certament més preocupen els municipis és el relatiu a la definició dels equips responsables de la tramitació dels expedients –i que són unes esmenes que ja he defensat en primer lloc–, i malgrat que entenem que els equips d'atenció primària porten ja molt de temps col·lapsats per la quantitat de casos, d'expedients que han d'atendre i tramitar, i que cal, evidentment, el seu reforçament i el seu ajut i cooperació per la via econòmica, a nivell de recursos humans i materials, especialment, per a la renda mínima d'inserció, entenem que perquè això no es converteixi únicament en un programa de salari social sense reinserció, entenem que cal un reconeixement important del paper que juguen avui els ajuntaments. Malgrat tot, pretenem aquest reconeixement, però també proposem un seguit d'esmenes que són les següents.

En primer lloc –i ja s'hi ha referit abans també el senyor Hinojosa i la senyora Barenys, però jo reproduiré en aquest moment l'esmena, que és coincident en aquest punt amb el Grup Socialista–, que l'anomenada Comissió Interdepartamental, com a òrgan que és de direcció de la prestació, integrí en la seva composició necessàriament representants dels ajuntaments; per tant, passi a anomenar-se també com a comissió de direcció que eviti la referència a una comissió de caràcter interdepartamental, perquè no afecta estrictament o únicament el Govern, i, per tant, en reconeixement de la seva naturalesa interadministrativa –insisteixo– i no únicament governamental. Són les esmenes 22 i 39. I que entre les seves atribucions, entre les seves competències, que periòdicament, almenys cada tres anys, realitzi els estudis, les estadístiques pertinents, així com n'informi anualment de la gestió del Programa.

També dintre de l'apartat municipalista pretenem i demanem també en aquest cas que s'accepti un conjunt d'esmenes que explicitin que, quan es parla de la coordinació de les actuacions i l'avaluació, la Llei hagi de contemplar els criteris generals de composició dels organismes de coordinació d'àmbit municipal, comarcal o regional, així com les seves funcions i atribucions. Evidentment, deixem de la mà d'un eventual reglament que hagués, doncs, d'elaborar el Govern la fixació, evidentment, de tots aquests aspectes, i, per tant, fins i tot sostraiem al Parlament la discussió d'un esglau important de l'aplicació de la renda mínima d'inserció, i, per tant, en aquest sentit fins i tot estem disposats a fer confiança al Govern, en aquest sentit, però almenys que els principis o els criteris de caràcter més general de la composició d'aquests organismes de coordinació d'àm-

bit municipal, comarcal o regional estiguin continguts en aquesta Llei. La nostra proposta és que aquests organismes tinguin –ja ho vam dir en la Comissió corresponent– una composició majoritàriament de caràcter municipal o comarcal i, per tant, que les seves funcions o les seves atribucions hagin d'incloure la proposta de programes d'inserció laboral i social en el territori respectiu. En tot cas, pensem que ha de quedar ben definida l'existència d'una comissió de coordinació comarcal i local per a totes aquelles ciutats o municipis de més de cinquanta mil habitants, i a aquest punt concretament ens referim a l'esmena número 53.

I finalment, també en el conjunt d'esmenes de caràcter municipalista –i amb això acabo definitivament–, que en l'àmbit del suport a la inserció laboral el Departament de Treball hagi d'escoltar preceptivament sempre el parer, l'opinió manifestada pels ens locals a l'hora d'organitzar les seves actuacions. És concretament, aquesta, l'esmena número 61.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, i per un temps de quinze minuts..., de setze minuts, té la paraula el diputat senyor Hinojosa. *(Pausa.)*

Abans que comenci a fer ús de la paraula, senyor Hinojosa, vull advertir al diputat senyor Ridao, per les observacions que m'ha fet en iniciar la seva intervenció, que l'esmena número 2, a l'article 3, va ser refusada en Comissió per 10 vots a favor, 11 en contra i 2 abstencions, i per això apareix com a viva en aquest Ple. I en segon lloc, dir-li també que l'esmena 56 vella va ser aprovada i va ser incorporada en la nomenclatura de la numeració nova de la Llei a l'article 8, apartat 4, lletra e del Dictamen, i, per tant, per això no figura en el debat del Ple.

Té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, permeti'm fer una prèvia respecte a aquesta esmena, una mica fantasma, número 2 –fantasma en el sentit que ha desaparegut. Aquesta és una esmena que la voluntat del Grup majoritari era transaccionar-la amb una altra esmena –que vam efectivament transaccionar– del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. La voluntat era aquesta, i, hagi quedat com hagi quedat, com que deien el mateix, creiem que està incorporada al text.

Ara, entrant en el debat de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, com vostès veuen, senyores i senyors diputats, hi han temes que són equivalents –presentats d'una altra manera, però equivalents– als que ja hem iniciat a debatre amb la senyora Barenys. A l'ordre de la seves preguntes –jo potser ho contestaré amb un cert desordre, però contestaré cada una d'elles–, la número 3, per exemple, és aquesta que parla de la necessitat que el text admeti que el nucli familiar ho sigui amb indiferència de l'orientació sexual de les persones. Nosaltres, aquest tema, que també el presenta un altre

grup i que jo entenc perfectament i que parlo des del més absolut respecte per les persones homosexuals que adoptin els acords que adoptin entre ells i la forma de convivència que vulguin, jo i el meu Grup ho respectem escrupolosament, però en el text de la Llei a nosaltres ens sembla que no és ni el moment, ni prudent ni possible, que nosaltres aprovem com a unitat familiar les parelles homosexuals. I hem rebutjat aquesta esmena número 3, d'Esquerra Republicana, i haurem de rebutjar alguna altra que es presentarà al llarg d'aquest debat.

La número 10, que està viva, del Grup d'Esquerra Republicana, és aquella que vol rebaixar l'edat dels beneficiaris de divuit anys. El text diu de vint-i-cinc a seixanta cinc; Esquerra Republicana proposa de divuit anys. I, aquesta inquietud, també la tenen altres grups, la de rebaixar l'edat dels possibles beneficiaris. Nosaltres creiem que no, que no s'ha de fer, que no s'ha de rebaixar l'edat, perquè també és un tema que l'experiència diu que està bé com el text proposa, de vint-i-cinc a seixanta-cinc anys, i perquè l'article 5.1, apartat b, deixa clar que no quedaran exclosos ni excloses aquelles persones menors de vint-i-cinc anys que estiguin en determinades situacions, que siguin candidats a la renda mínima d'inserció. Està cobert atendre les persones, des del text del Dictamen, està coberta l'atenció a les persones de vint-i-cinc anys.

En el tema de l'esmena 17, que és aquell que parla de la possibilitat que una persona, unes persones que estiguin iniciant un procés o que tinguin iniciat un procés judicial per a l'obtenció d'una determinada quantitat per acomiadament o altres circumstàncies, mentrestant, se'ls doni el PIRMI, aquest és un tema que al nostre criteri va quedar resolt amb l'aprovació, amb la transacció que vam fer amb una esmena, la número 31, amb el Grup Popular. Creiem que queda equilibrat el que demanen els grups i el que el Projecte diu.

De la 18, que vostè no ha mencionat però en què demana que hi hagi només quinze dies per comunicar qualsevol canvi en la situació dels receptors del PIRMI, nosaltres creiem que no. Fins i tot pels gestos que fa la retira, etcètera.

I ve la important, la important..., totes són importants, però aquesta és important perquè coincideix amb el criteri ja exposat del Grup Socialista, que és la composició de la Comissió Interdepartamental. Jo ho comprenc i ho entenc, entenc que, la Comissió Interdepartamental, vostès vulguin que sigui una altra cosa, però jo només puc fer que referir-me al que ja he dit: la Comissió Interdepartamental és el que el Govern té la voluntat que sigui, que és una comissió de direcció del Programa, del qual se sent responsable i és responsable en última instància el Govern. Per tant, aquesta 22, amb la qual vostè demana la incorporació d'associacions municipalistes en aquesta Comissió, no la hi podem votar.

El tema de les homologacions. Miri, això és un tema molt debatut, molt discutit, molt profundament debatut, i probablement de poc futur, perquè hi ha poques entitats que s'hagin d'homologar, però és un tema que a l'article 8 està resolt, que nosaltres creiem que no cal

modificar-lo, que –com li dic– es va debatre i que es va arribar al consens que havia de quedar com està, que els ajuntaments –repeteix– tenen un paper, que als ajuntaments se'ls escolta; informen, que els informes no tenen per què ser favorables i no tenen per què vincular, però informen, i se'ls té en compte, i es parla, i no és que hi hagi una barrera... Voldríem, d'alguna manera, convèncer-los –difícil *tarea*– que nosaltres valorem molt la gestió dels ajuntaments, però repeteixo el que ja he dit abans: cada àrea de responsabilitat ha de fer el que li pertoca i el que per llei –votada també en aquesta cambra– vam decidir que havíem de fer.

Una referència a la 39: canviar la «Comissió Interdepartamental» per «Comissió de Direcció»; ja veu que no li ho acceptarem.

De les altres esmenes, n'hi ha una, la 53, que vostè..., ens l'hem estudiat bé..., bé, totes, les hem estudiat bé, però aquesta l'hem estudiat amb un especial «carinyo», perquè volfem... Probablement vostè té raó; el que passa és que ens sembla més prudent que això dels cinquanta mil habitants i l'òrgan, que això anés per via de decret. I aquí direm que no, però estem..., jo crec que el Govern estarà obert d'una manera positiva, a veure si en el decret això es pot introduir.

Hi ha una esmena 61, en què vostè demana que s'escolti les entitats col·laboradores, que s'escolti en els plans del PIRMI les entitats col·laboradores. Li hem de dir que no, que no rotundament, perquè hi ha més de dues mil entitats col·laboradores i és impossible escoltar-les totes per fer el que vostè demana.

I finalment... –bé, finalment no, que encara en queden dues–, a la 63 li direm que no perquè és un tema ja resolt; si vostè mira l'article 3.2, queda resolt el que demana la seva esmena. En l'esmena 69 ens demana suprimir l'apartat 4, però és que, l'apartat 4 de l'article 8, nosaltres creiem que no aportaria cap millora jurídica en el Projecte. Per tant, no la hi acceptarem.

La 77, aquesta coincideix amb una altra, que és més radical que aquesta de vostè, però que també creiem que és radical. En definitiva, la seva 77 demana que, tot i no tenir l'expedient complet, comencem a donar el PIRMI, tot i no tenir tots els papers, comencem a donar el PIRMI. Nosaltres ens hi oposem, i ens hi oposem nosaltres i s'hi oposarien altres organismes, perquè, home, no és possible començar a donar una prestació si no estàs segur que qui la sol·licita, qui la demana realment és un beneficiari amb dret per rebre-la. Per tant, no la hi podríem acceptar.

I, finalment, la 86. Jo suposo que vostè s'ha llegit la seva esmena ben llegida, perquè, si no, no la presentaria, però probablement ha oblidat que aquesta és una esmena que aniria en contra d'una resolució d'aquest Parlament, cosa que seria difícil que nosaltres poguéssim acceptar d'una esmena, i vostè tampoc crec que tingui aquesta voluntat, d'aprovar una esmena que vagi en contra d'una resolució que vam adoptar en aquest mateix Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al seu torn d'esmenes, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo pujo a la tribuna avui, senyor president, si vostè m'ho permet, no només per defensar les quatre esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, sinó per expressar l'opinió política, la valoració d'aquesta Llei, i, per tant, és en certa manera una explicació de vot, una explicació de posicionament polític. Jo no intervindrè més, només ho faré en aquesta presa de posició. Les esmenes que defensaré, senyor president, al final de la meua intervenció, seran la 5, la 45, la 57 i la 87.

La primera sensació que jo voldria explicar avui és com valora el nostre Grup aquesta Llei. Jo voldria fer una primera valoració, que és dir que, necessàriament, en discutir el tema de la renda mínima d'inserció, per nosaltres, després de set anys de la seva aplicació, necessàriament hem d'expressar una sensació ambivalent, una sensació agredolça. Per què? No tant pel text de la Llei –després explicaré que per nosaltres és un bon text el que tenim avui en debat–, sinó pel que significa aquesta prestació social.

Per un cantó, la vessant positiva és que estem debatent avui la consolidació d'una nova prestació social aplicada anteriorment, amb anterioritat, amb caràcter de decret, i això és una cosa que és quelcom positiu, el fet que estiguem aprovant la consolidació d'un mecanisme de protecció social. Però la part agra, diguem-ne, l'altra part de la valoració és que aquesta prestació social, l'experiència de treball d'aquests anys ens demostra que no és la suma d'una nova prestació social, sinó que en part ve a substituir altres mecanismes que s'han afeblit de protecció social. Està servint, en un nombre molt important de la població atesa, a una població diferent de per a qui va ser pensada.

Avui les dades que mostren l'avaluació feta per la Generalitat evidencien que un percentatge molt important de la població que s'hi acull, en primer lloc a l'entorn d'un 24%, són persones que tenen estrictament problemes laborals. Aquesta prestació, quan va ser pensada, va ser pensada per a aquell sector social més marginat, aquell sector social que tenia problemes, òbviament, d'inserció laboral, però que també tenia problemes d'inserció social, que tenia problemes de relació, moltes vegades problemes de salut mental, tot un conjunt de dèficits que anaven més enllà d'un problema estrictament laboral; un sector –si em permeten dir-ho– residual, d'alguna forma, a vegades fins i tot vinculat amb la indigència.

L'experiència demostra que el PIRMI avui està servint, fonamentalment, també, en aquest sector –en part, a qui s'hi acull–, dos col·lectius molt significatius: aquells que són persones grans amb formació o amb experiència i que estan exclosos del mercat laboral, per dinàmiques del mercat laboral, i que han deixat de tenir altres mecanismes de protecció social, arran de reformes legislatives, reformes legislatives que han condicionat l'es-

tructura, avui, laboral existent en el nostre país, i que han deixat sectors socials importants, integrats socialment, però sense treball, fora de la prestació social habitual, i dones soles amb criatures, que tampoc tenen problemes d'inserció social, en el sentit que no són gent desintegrada, sinó gent que té manca de recursos per fer front a la seva situació.

Per tant, jo voldria dir-los que em preocupa això, i deixin-me fer un símil, que té a veure amb la situació de la salut mental i que jo crec que és un símil que a mi em serveix per pensar sobre aquesta qüestió. El símil és: l'altre dia, fent debat aquí, en el Parlament, amb el responsable, amb el gerent de Salut Mental, i discutint-ho també amb persones que treballen en psiquiàtrics, vèiem que a Catalunya, en positiu, quan parlem d'aquelles persones que ingressaven en psiquiàtrics fa trenta anys i que, moltes vegades, no ingressaven amb problemes greus de salut mental, sinó amb problemes socials de relació, el fet d'entrar a la institució, en el psiquiàtric, feia que esdevinguessin, al cap de trenta anys, com ara ens trobem, persones que ja no volen sortir de la institució, que tenen moltíssimes dificultats a sortir de la institució. Per tant, estàvem produint una institucionalització de persones amb problemes de salut mental, diguem-ne, que no calia que es produís. I ara ens trobem amb una població, diguem-ne, residual –permetin-me l'expressió per entendre el que vull dir– a què nosaltres hem de fer front, i els hem d'ajudar a sobreviure en aquestes circumstàncies, però, afortunadament, a Catalunya no s'estan generant noves situacions d'institucionalització. Avui, l'atenció en salut mental a casa nostra permet dir i afirmar –i això és quelcom molt positiu– que nosaltres no estem institucionalitzant gent, no estem generant un problema amb què ens trobarem d'aquí a trenta anys: persones que fa trenta anys que van ingressar per una psicosi de vint anys i que, al cap de trenta anys, estan aquí. Per tant, en aquest sentit, valorant-ho en salut mental, diem: tenim unes mesures que hem de tenir; necessàriament, hem de fer front a aquesta gent, els hem d'ajudar, però, afortunadament, la política d'avui no està generant institucionalització.

És clar, quan jo he reflexionat sobre el PIRMI i analitzem la situació que tenim, jo no estic tan convençuda que nosaltres avui puguem dir que la política social i econòmica que estem aplicant, en general –no em refereixo al PIRMI–, no estigui generant uns problemes de sectors socials determinats que fan que hàgim de recórrer a un recurs, que no està en vies d'extinció. Jo crec que, quant al PIRMI, avui, tant de bo que poguéssim afirmar que és un recurs que hem d'aplicar durant vint anys, durant quinze anys, per a aquells sectors socials que estan exclosos i que són molt marginals, i que el que fem és donar-los un recurs perquè aquests sectors puguin sobreviure però que nosaltres no estem generant –seguint el símil–, no estem institucionalitzant. Jo, avui, no n'estic segura; més aviat penso que les polítiques econòmiques que s'estan fent són polítiques que exclouen, són polítiques que, un sector social, el deixen al marge, com a vostès els agrada dir –a mi no m'agrada aquesta expressió del president Pujol, no la faig meua–, «aquells que no segueixen», perquè és massa gent la que no segueix. Alguna cosa del sistema no funciona –alguna cosa del sistema no funciona.

Per tant, jo volia fer aquesta reflexió per dir que em sembla que aquest debat que estem fent avui entorn del PIRMI –hi insisteixo: a partir d'un bon text de llei i a partir d'una experiència interessant d'aplicació–, per mi, no es pot desvincular d'un debat polític de fons que es dona en el context, per nosaltres, d'un trencament d'un consens que ha existit a l'entorn de la societat del benestar. No es pot aïllar d'altres polítiques; no podem fer aquest debat aïllant-lo d'altres polítiques, d'altres debats que hem tingut en el Parlament sobre, per exemple, el cobrament dels serveis socials, etcètera. És a dir, és un debat que no podem fer separatament.

Feta aquesta reflexió inicial, que per nosaltres era obligada –pel nostre Grup Parlamentari era obligada–, en relació amb el text que avui tenim davant, quina és la posició del nostre Grup? Mirin, jo, la sensació que tinc –molt en positiu– és que pocs exemples tan clars hi ha en aquest Parlament –segur que n'hi ha d'altres– del que significa per nosaltres aplicar de manera clara el fet que es pot governar des de la societat civil. És a dir, òbviament, es pot governar des del Govern –i ja es fa–, però també es pot governar des de la societat civil, i, per nosaltres, el PIRMI –no només la Llei, sinó l'experiència del PIRMI de set anys– evidencia que s'ha governat en aquest tema des de la societat civil. Què vol dir això? Vol dir que els moviments socials, entitats d'iniciativa social, els sindicats, les organitzacions empresarials, els partits de l'oposició hem governat a l'entorn del PIRMI; hem collaborat, hem decidit, hem proposat, hem impulsat una determinada política a l'entorn del que és aquesta prestació; no només és obra del Govern. És un govern que ha escoltat, en aquest cas, perquè, si el Govern no hagués escoltat, no hauria estat possible la recollida d'aquesta sensibilitat, i això no sempre passa en aquest Govern. Però, en aquest cas, hem de dir que l'acció de Govern és producte d'una collaboració i d'un impuls del que és la societat civil; per tant, sindicats, entitats empresarials, moviments socials, partits de l'oposició.

A mi em semblaria injust fer aquesta reflexió sobre el que vol dir governar des dels moviments socials sense referir-me al debat que fa deu anys tenia la societat, on persones com el Joan Garcia Nieto –i permetin-me que hi faci una referència perquè no està avui entre nosaltres– van impulsar –segurament, una de les persones, potser, per mi, més estimades– el debat de la renda mínima d'inserció, una mica a la llum del que succeïa a Europa, i, molt en concret, del que succeïa a França, on feia poc que s'havia començat a aplicar una novetat a Europa –que jo crec que a Catalunya hem recollit en positiu–, que és que a França, trencant una mica la dinàmica europea, quan es va aplicar la seva renda mínima d'inserció –que té un altre nom–, van decidir que això no podia ser una prestació només econòmica; no podia ser només un subsidi; van introduir la reflexió sobre la inserció, que, per mi, amb molt bon criteri, s'ha aplicat també a casa nostra.

I vull referir-me a aquelles jornades que es van fer –ho recordaran moltes de les persones que estan aquí, representants sindicals, també, el Govern–, del quart món, de Justícia i Pau, l'any 89, el novembre, a la Caixa, que, després, van ser publicades en aquesta revista d'Aprise;

unes jornades on es va arribar a unes conclusions en una taula de partits –jo en aquell moment no era diputada, però recordo, efectivament, aquella taula de partits–, on es va arribar a un manifest que explicitava la necessitat que el Govern fes un impuls a la renda mínima d'inserció, i allà es deia quelcom que em semblava important, que és que, en la majoria de països comunitaris, tanmateix, l'ingrés mínim garantit té només un caràcter monetari, sense contemplar mesures d'inserció. Nosaltres insistim –seguint l'exemple de França i del País Basc– en el fet que qualsevol projecte de renda mínima garantida hagi d'anar necessàriament acompanyat de polítiques, en aquest cas, d'inserció laboral. Aquelles jornades –els parlo de fa força anys, fa vuit anys– van ser un moment paradigmàtic de l'impuls. I, en aquest sentit, a partir d'aquí, el Govern va dialogar amb els sindicats; va acordar iniciar el Decret de la renda mínima d'inserció, amb el qual partim avui d'una experiència.

Jo he de dir quina és la nostra valoració d'aquesta experiència molt breument. Jo crec que ha sigut possible amb aquest programa la collaboració; ha sigut un programa que s'ha fet en collaboració. En el Comitè de Seguiment hi ha hagut un treball intens de relació amb els ajuntaments, amb els sindicats i amb les entitats socials, i aquí vull, també –em penso que és un moment, també, de reconeixements per l'esforç fet–, fer tres mencions, perquè em sembla justificat; segur que ells en poden fer d'altres, però, segons la meua experiència de seguiment del treball de la Comissió de Seguiment i del treball fet al PIRMI, jo vull fer un reconeixement a l'Ajuntament de Barcelona, a l'Ajuntament de Sabadell i a Comissions Obreres, perquè em sembla que han estat tres de les institucions –n'hi ha hagut, segur, moltes més: Càritas també, em consta– que han fet un treball –agosat, moltes vegades– quan no tothom ho veia clar. Aquests dos ajuntaments que jo cito, els cito especialment perquè em consta que hi havia moments inicials en què hi havia altres ajuntaments que manifestaven moltes reticències i, una mica –recordo el debat que teníem amb la gent de Sabadell–, es van llançar a la piscina, per dir-ho d'alguna forma, i van dir: «Aquest és un recurs que segur que condiciona molt la nostra actuació en serveis socials; segur que ens demana molt d'esforç i molta redefinició de la feina feta, però val la pena que ho intentem perquè és un recurs que pot ser útil.» I es van llançar a la piscina, i, a partir de la seva experiència i a partir de l'experiència de molta altra gent, hem pogut fer unes valoracions que han permès adequar cada vegada millor la renda mínima d'inserció.

Vull citar, perquè va ser també un moment de reflexió interessant, les jornades fetes per Comissions Obreres el 25 i 26 de maig del 93, que segur que també són –moltes de les conclusions aquí recollides– el punt de partida d'aquesta Llei que avui tenim aquí, sobre la taula.

La crítica que hem fet durant aquest temps de la gestió de la Generalitat, jo crec que es va centrar en dues coses, dues coses en què el nostre Grup Parlamentari, una mica, allò, «matxaconament», com botes malaies, insistíem cada any en el debat de pressupostos i en altres

moments, que era que no s'hagués actualitzat la pensió, que no hi hagués un criteri objectiu d'actualització de la pensió. Aquí, en aquesta tribuna, diferents portaveus del nostre Grup, que eren els ponents de pressupostos, any rere any, quan fèiem aquest debat, insistien que s'havia d'actualitzar el PIRMI; que no podia ser que s'actualitzés tot, segons l'IPC, i que el PIRMI no s'actualitzés. I l'altra crítica que hem fet és que els programes d'inserció no sempre eren, no sempre s'adequaven prou individualitzadament a cadascuna de les persones que ho necessitaven. Aquestes eren dues crítiques que hem fet durant aquest balanç.

Per últim, en relació amb aquest procés, va arribar un moment, ja fa bastant temps –nosaltres pensem que s'ha retardat massa la presentació de la Llei–, que es va fer evident que calia una llei. Calia una llei, i, així, el nostre Grup, en aquest debat que el senyor conseller ha recordat, vam proposar, vam fer una proposició de llei; no es va acceptar la proposició de llei, però sí que es va acceptar, al cap de poques hores, una esmena a una moció del Grup Socialista, presentada per la senyora Barenys, on s'acordava que el Parlament reclamés al Govern una llei. I avui estem fent aquest debat.

Quan fèiem, ara fa un any, la nostra proposta de Llei, en la intervenció del nostre Grup Parlamentari, dèiem que aquesta Llei havia de recollir sis aspectes que, per nosaltres, eren fonamentals. A mi em plau dir que avui, quan fem aquest debat, d'aquestes sis preocupacions que nosaltres teníem, pràcticament, quatre s'han assolit amb total satisfacció, i dues..., una més regular, i una altra no s'ha assolit; per tant, és un balanç positiu per a nosaltres, que som realistes, que volem la lluna però que sabem que encara no hi estem a tocar; sabem que un balanç que diu que dels sis aspectes fonamentals, al cap d'un any, en un projecte de llei, se n'han aconseguit quatre, i un a mitges, vol dir que tenim davant de nosaltres, tenim, per a la nostra discussió, una llei que ens satisfà. Quins eren els sis punts que posàvem sobre la taula de manera preferent?

En primer lloc, la necessitat de la Llei, perquè, la Llei, el que fa és consolidar un dret, i que aquest dret sigui universal, i aquesta era una primera idea, que era cabdal. La Llei d'avui consolida un dret, i aquest dret és universal.

El segon aspecte: demanàvem l'ampliació de l'edat. En aquell moment, utilitzàvem un argument punyent; fins i tot els he dir que aquesta diputada que els parla es va sorprendre de l'informe de Càritas, que posava sobre la taula una dada colpidora, que era que la pobresa afectava en bona part sectors juvenils. Un percentatge significatiu de l'estudi fet recentment per ells en aquell moment, fa un any, evidenciava que hi havia un sector de població juvenil afectada per la pobresa. Demanàvem, per tant, que no podia ser que un recurs tan important, com tenia la Generalitat, per fer front a la pobresa no contemplés aquest sector. De la negociació que hi ha hagut entre els sindicats i les organitzacions empresarials, jo crec que amb la participació també municipal –i he estat en aquesta negociació i en la relació–, s'ha arribat a la conclusió i s'ha arribat a la proposta que sectors socials de menys de vint-i-cinc anys que tinguin serioses dificultats puguin acollir-se al PIRMI.

Per nosaltres, això és un aspecte clau. I és més: els diré que, fins i tot, és millor per a nosaltres aquesta fórmula que no pas la fórmula que diu que tothom hi té dret a partir dels divuit anys. A mi no em sembla que nosaltres hàgim de legislar una norma que digui que totes les persones, a partir de divuit anys, tenen dret a aquesta prestació. No hi estaria d'acord; no és un problema de diners, és un problema de concepte; és un problema de concepte, de forma d'entendre la prestació social. Una cosa és que a aquelles persones que estan en situació de risc, que tenen vint-i-tres, vint-i-dos anys, divuit, se'ls hagi de donar un suport, i l'altra cosa és que qualsevol persona als divuit anys tingui dret a una prestació, independentment de quina sigui la seva situació, diguem-ne, social o familiar. A mi em preocupa, perquè penso que, d'alguna forma, estem generant, seguim generant un paternalisme, diguem-ne, institucional que em preocuparia, sincerament; em preocuparia. Crec que hi ha altres formes per fer-hi front que no són necessàriament la de percebre una prestació d'aquestes característiques.

La tercera preocupació que teníem, que avui també es veu satisfeta, era la necessitat d'establir un mecanisme objectiu d'actualització de la quantia econòmica. S'havia d'actualitzar la quantia econòmica i s'havia d'establir un mecanisme que digués que no depengués de la prioritat del Govern; que el Govern no pogués venir aquí, en el debat de pressupostos, i dir: «Com que hi ha Maastricht, no es pot augmentar la prestació de la renda mínima.» I aquesta preocupació també s'ha vist solucionada amb els acords que van assolir les organitzacions socials amb el Govern, i també es trasllada en aquesta Llei.

Després hi havia una quarta preocupació, que també, en part, s'ha assolit en el paper. Els he de dir que, en relació amb aquesta preocupació, que té a veure amb els mecanismes d'inserció i amb la formació i el treball fet per inserir-se socialment, és clar, és més difícil dir «s'ha assolit», perquè això dependrà, també, del treball que es faci a posteriori. Però em penso que, de l'acord a què es va arribar amb les organitzacions socials, hi ha un aspecte per nosaltres important, que és que diu: «En el marc del Comitè de Seguiment de la renda mínima d'inserció, es crearà una ponència per fer els seguiments específics de les accions que comportin l'adequació de les ofertes formatives.» Aquesta paraula «adequació de les ofertes formatives i d'inserció» és, per nosaltres, essencial, paradigmàtica, perquè estem en col·lectius que no són homogenis; cada persona, com aquell qui diu, té unes necessitats, i la capacitat de flexibilitzar recursos i que aquests recursos s'adeqüin a les necessitats de les persones és bàsica. Per tant, crec que hem encetat una base, en la mesura que hem establert un mecanisme de control que farà que es vetlli específicament sobre això, però, realment, el desenvolupament d'aquesta problemàtica, el veurem a partir de la gestió feta, no tant a partir del que diu una llei.

Hi havia dues preocupacions més, que per nosaltres han quedat, en aquest cas, no del tot solucionades i que són, en bona part, el motiu de les nostres esmenes. Una, la qüestió de les prestacions d'urgència i la qüestió del paper dels ajuntaments.

El senyor Hinojosa, fa un moment, ho deia –penso que el conseller de Treball també ho ha dit en la seva presentació–: «Nosaltres tenim en compte els ajuntaments; tenim en compte la relació amb els ajuntaments.» Jo crec que en això vostès, en aquest Programa, segurament, han collaborat més amb els ajuntaments del que ho acostumen a fer habitualment, però menys del que seria necessari. És a dir, què vol dir, això? Vol dir que és veritat que s'han d'establir mecanismes d'escolta, que els ajuntaments han participat en la redefinició del Programa, però, en canvi, per mi, per exemple, és incomprendible que una esmena, si ho vol, tan *light*, –perquè jo crec que és força *light*–, que és, com demanem nosaltres, que a l'exposició de motius s'expliciti una cosa que estic segura que avui ningú que conegui el Programa em pot negar..., per tant, és allò que diu: «Té més raó que una santa.» És veritat, vostès ho saben; saben que l'aplicació del Programa de renda mínima d'inserció ha generat en els ajuntaments i en l'activitat per a l'atenció primària, diguem-ne, una sobreexigència de feina molt important, i aquesta sobreexigència de feina tan important ha generat, fins i tot, la redefinició de la mateixa atenció primària, perquè l'aparició d'un recurs útil però laboriós ha significat redefinir la feina i, a més, sobredimensionar les seves pròpies estructures. És clar que la Generalitat no vulgui reconèixer això ni en una exposició de motius –que és una forma de dir: «Reconeixem una feina feta, i expressem la voluntat política que, en el futur, en les *ratios*, això ho contemplarem»– significa, per mi, encara, allò que nosaltres hem acusat sempre, que és una certa prepotència institucional; és a dir, «nosaltres, amb una llei sobre la qual sabem que tenim una majoria, que sabem que farà consens, no volem reconèixer una cosa que tothom sap».

I, per altra banda, en les prestacions d'urgència, també pensem que la Generalitat s'hi hauria d'implacar més, i hauria de ser possible el diàleg, hauria de ser possible un acord que permetés que aquestes prestacions d'urgència, que són molt importants, de la renda mínima d'inserció, i que són complementàries, a través d'un reglament –nosaltres proposem que sigui a través d'un reglament– s'arribés a un acord.

Aquests aspectes no són aspectes assolits, i els he de dir que em preocupa, perquè la veritat és que, amb l'actitud mantinguda per la major part dels ajuntaments de Catalunya, considerem que la Llei hauria estat un bon moment per posar-ho.

Jo comparteixo les reflexions que feien la senyora Barenys i el senyor Ridao a l'entorn de la necessitat que, a la Comissió aquesta de direcció, poguéssim treballar conjuntament. Vostès diuen: «nosaltres governem», però es pot governar des del treball conjunt, eh? L'argument aquest, a mi no m'acaba de convèncer.

Per tant, d'aquells cinc o sis apartats que nosaltres plantejàvem en la nostra Llei, quatre s'han assolit amb satisfacció –ho valorem molt positivament–, però, en canvi, pensem que hi ha aquests altres dos que no són assolits en la seva totalitat.

En aquest sentit, jo voldria expressar quin és el contingut de les nostres esmenes, sobre les quals no m'he expressat. En primer lloc, és el reconeixement de la via

d'entrada de l'atenció primària com la via millor; el reconeixement de la necessitat de regular per reglament les prestacions d'urgència i rescabament; la necessitat de reconèixer i de remodificar les *ratios* de l'atenció primària sobre la base de la feina feta pels ajuntaments, i per últim, una que vostè ja l'ha contradita, que fa referència a una qüestió –que aquí debatrem a bastament, quan debatem el codi de família–, que és la concepció que el nostre Grup Parlamentari té de les parelles de fet, que ha d'incloure necessàriament el que són les parelles homosexuals. Haig de dir –i m'agradaria que en el seguiment de la seva reglamentació això quedés clar– que, tal com ho diu el text, no exclou les parelles homosexuals; per tant, és veritat, no ho exclou. Nosaltres voldríem que això hi constés explícitament; del seguiment del treball veurem si, realment, de facto, s'exclou o no s'exclou.

Jo voldria acabar la meua intervenció dient que celebrem –celebrem– que, a l'entorn del PIRMI, s'hagi assolit un diàleg i una negociació amb les organitzacions sindicals, amb les organitzacions patronals, amb el món municipal –encara que no s'hagin assumit totes les seves reivindicacions–, i jo voldria expressar, voldria llegir aquí, molt breument, una mica, el punt de vista que expressava la Federació de Municipis, quan valorava la Llei, i deia: «Malgrat no haver estat incloses totes les propostes de la Federació, la voluntat de la Federació és emetre un informe favorable amb el compromís de continuar treballant per aquests objectius, per tal de millorar i de fer més eficaç aquesta Llei.» També l'Ajuntament de Barcelona, en la seva conclusió, deia: «Es tracta d'un projecte de llei que creiem que s'ha de valorar favorablement, perquè representa la consolidació definitiva al nostre país del PIRMI, etcètera.» Per tant, l'acord sindical, un acord, amb matisos, en el món municipal, i un acord d'aquest Grup Parlamentari que els parla, amb el compromís de continuar treballant sobre aquest tema, han tingut i tenen el suport d'Iniciativa per Catalunya en aquest Programa; el nostre Grup Parlamentari seguirà des d'aquí la gestió feta, i expresso aquest compromís amb la voluntat que sigui possible que avui millorem el contingut de la Llei i, sobre tot, que en els anys futurs siguem capaços de tenir la flexibilitat i l'agilitat per refer, modificar, cada vegada que convingui, aquesta prestació, perquè s'adeqüi a les necessitats per a les quals l'hem definida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Com que la senyora Imma Mayol no intervindrà més, em permetré la llicència d'agrair-li la col·laboració que ha tingut al llarg de la tramitació d'aquest text, amb tots plegats, i la comprensió que ha sentit –i que jo crec que, malgrat que ha d'expressar el seu desacord, comprèn–, la comprensió, dic, d'aquelles esmenes que, en nom del meu Grup, he hagut de rebutjar-li.

La veritat és que, a mi, el que m'encantaria ara és debatre amb la senyora Imma Mayol sobre els conceptes que ella ha manifestat aquí respecte què significa el PIRMI respecte a l'estat del benestar, qui posa o no en qüestió l'estat del benestar, etcètera, però em sembla que el Reglament i el president això no m'ho permeten. Per tant, em limitaré a les esmenes, tot i tenir la il·lusió que, algun dia, això ho continuarem fent, perquè, evidentment, el meu Grup hi creu, en l'estat del benestar social, està disposat a mantenir l'estat del benestar social. Per tant, haurem de debatre molt, perquè ningú es descuidi que l'estat del benestar social és aquella conquesta a la qual ningú estem disposats a renunciar, però convindrà que ho debatem de tant en tant. Per tant, no perdo l'esperança de continuar debatent amb vostè.

Avui, no obstant, li haig de dir, a la resta d'esmenes –tot i dir que li hem aprovat una esmena, que n'hem transaccionat unes altres, etcètera–, a la resta, a aquestes quatre que queden, avui, li haig de dir que no. Per què li hagi de dir que no? A la número 5, que és aquella de les parelles d'homosexuals, primer, perquè –com molt bé vostè ha dit– el text –Déu n'hi do– deixa una entrada bastant àmplia, no?, perquè «relacions familiars, de convivència o anàlogues»..., bé, en aquestes «anàlogues», aquí hi entra, hi pot entrar tot. Per tant, ara, una manifestació explícita que, una parella homosexual –en aquest sentit i en aquesta Llei–, la considerem una unitat familiar, ja he dit que, a nosaltres, en aquest moment, no se'ns pot demanar, i no crec que hi puguem votar a favor en un termini de temps raonable. Avui, segur que no.

La número 45 de les seves esmenes insisteix en la línia d'altres esmenes ja presentades per altres grups, en la intervenció dels ens locals en la presentació dels expedients. Nosaltres creiem que el text ja especifica prou bé per on han d'anar i com s'han de presentar els expedients, i creiem que no cal modificar el text.

La número 57 té més contingut, més contingut polític, fins i tot –econòmic i polític–, perquè és aquella en què vostè demana –i hi han altres grups que també– que, les ajudes d'urgència, les donin els municipis, i les donin, d'entrada, els municipis, però a compte del pressupost del Departament de Benestar Social. És clar: si nosaltres tinguéssim un ICASS molt ric, molt abundós, i un govern amb un pressupost expansiu, doncs, fins i tot podríem dir: «Bé, mira, és una obligació dels ajuntaments, però que l'Administració de la Generalitat se'n faci càrrec.» Però és que això no és possible; cada administració ha de fer-se responsable de les seves responsabilitats respecte als ciutadans. I així en queda constància a l'article 15.2: aquestes ajudes d'urgència són a càrrec de l'Administració local, i no podem, en principi, canviar aquest criteri. I, molt sibillinament i molt hàbilment –com ja ens té acostumats la senyora Imma Mayol–, diu: «Home, en l'exposició de motius, una cosa tan simple com reconèixer unes certes *ratios* de...» Escolti, és que és molt important, això, sap?, molt important. Vostè hi dóna importància, i nosaltres també. És molt important econòmicament, és molt important. Primer: aniríem a cegues, en aquest moment, perquè ningú sap quina és la *ratio* adequada per atendre determinat nombre d'expedients, perquè tampoc sabem

quants expedients podem tenir en determinat espai de temps. No és fàcil fer el *planning*, no és fàcil planificar, i és més difícil saber quina *ratio* és l'adequada, professional, a l'expedient. Per tant, en aquest moment, ni en l'exposició de motius li ho podem acceptar, tot i que el que sí que haurem de continuar fent és continuar parlant d'aquest tema, perquè és un tema que tenim, que hi és, i hem de veure si ens anem aproximant a una mesura adequada de quina ha de ser la *ratio* que hem de poder donar com a bona, com a òptima, per atendre aquestes necessitats que provoca el PIRMI.

Resumint, senyora Imma Mayol, li agraeixo la seva col·laboració, i, realment, a aquestes quatre, li haurem de dir que no.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula, per defensar les seves esmenes, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers de Treball i de Benestar Social, surto a la tribuna d'aquest Parlament per defensar les nostres esmenes al Projecte de Llei de la renda mínima d'inserció. Deixin-me manifestar, en nom meu i de la resta de diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, la nostra satisfacció pel fet que, finalment, la renda mínima d'inserció arribi en forma de Llei a aquest Parlament. I, a més a més, que hi arribi després d'haver estat discutida i, en certa manera, consensuada entre el Govern i els diferents sectors socials. Després de ja set anys de funcionament d'aquest Programa –via decret, això sí–, de forma experimental, com ha dit el mateix conseller de Treball, i després, també, de nombroses peticions de dins i de fora d'aquest Parlament per tal que fos finalment reconvertit en Llei, veiem amb satisfacció com aquest Projecte serà, previsiblement, aprovat avui mateix. Aprovat –tot s'ha de dir– després d'un inexplicable tràmit d'urgència que ha evitat temps de reflexió i debat, tal com, al nostre entendre, hauria estat desitjable per al bon funcionament del nostre sistema parlamentari. Al final, en l'explicació de vot, ja farem, en tot cas, algunes consideracions més generals. Ara com ara, i breument, passaré a defensar les nostres esmenes al Projecte presentat.

Cal dir, d'entrada, que són esmenes recollides de propostes d'entitats o altres organitzacions que ens ho van demanar, o bé, també, de collita pròpia, del treball de les sectorials de l'interior del mateix Partit. Algunes, però, són de collita personal, ja que, darrerament, el diputat que els parla ha hagut d'intervenir per ajudar ciutadans que s'havien trobat amb problemes amb les administracions. En concret, alguna de les nostres esmenes està directament inspirada en un cas d'una persona que ha trigat més d'un any entre que va adreçar-se a l'assistent social del seu municipi fins que, finalment, després de la intervenció del mateix Síndic de Greugres, li ha estat concedit... En fi, doncs, ara les comentarem.

Les esmenes afecten diferents articles i temes que podríem agrupar en els següents apartats: en primer lloc, procurar més suport als equips d'atenció social primària; en segon lloc, potenciar el paper dels ajuntaments; en tercer lloc, garantir millor els drets dels ciutadans i ciutadanes peticionaris d'una renda mínima d'inserció, i finalment, assegurar una bona divulgació del Programa.

Cal dir que, de les quinze esmenes presentades pel nostre Grup, quatre han estat acceptades o transaccionades, majoritàriament, al llarg del debat en ponència i comissió. Confiem que en el debat d'avui en Ple se'n pugui incorporar alguna més. L'antiga esmena 86 –i parlo de les que han estat incorporades–, que afecta l'article 11, garanteix que el termini de temps entre el moment de la presentació d'un projecte al Departament de Benestar Social i l'acord definitiu de cessió, o no, no ha de superar mai els dos mesos. Les esmenes 96 i 97, les antigues esmenes amb aquests números, incorporen a l'article 14 l'organització de jornades periòdiques de formació, debat i avaluació de les persones professionals responsables de la gestió i tramitació dels PIR. I la 39 facilita la possibilitat que, davant dels casos més greus i clars, el cobrament de la renda mínima sigui simultani a la presentació de la sol·licitud, i evitar unes esperes que en alguns casos poden ser nefastes. Unes aportacions que, entenem, milloren les garanties i les facilitats per als usuaris.

Pel que fa a les esmenes pendents, en faré una repassada, tot defensant-les davant d'aquest hemicicle.

Les esmenes números 8, 9, 13 i 20, totes als articles 6 i 7 del capítol segon, fan referència a les limitacions que tenen els ciutadans per sol·licitar ser beneficiaris de la renda mínima d'inserció. Segons el Projecte, per això cal estar empadronat a Catalunya, tenir entre vint-i-cinc i seixanta-cinc anys i no està sotmès a cap mena d'expedient de regulació d'ocupació o similar. Pel que fa a l'empadronament, entenem que hi ha certs casos, precisament els de més gran marginació, que sovint no estan empadronats ni tenen residència fixa; en atenció a aquests casos, entenem que cal una regulació que permeti que es puguin acollir a la renda mínima d'inserció sense necessitar el tràmit previ d'empadronament. La segona esmena proposa que s'hi puguin acollir totes les persones majors d'edat, sense cap filtre previ per raó dels anys que una persona tingui; pensem que ja hi ha prou filtres com per tenir una limitació prèvia com aquesta, i, per tant, no cal afegir-la. I, pel que fa a la tercera i quarta, les números 13 i 20, les retiro, ja que han estat parcialment assumides en ser acceptades altres esmenes d'altres grups –13 i 20, senyor president.

L'esmena 23, a l'article 8, proposa que la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció estableixi formalment mecanismes de coordinació amb les àrees de serveis socials de les entitats municipals, és a dir, de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis. Si els ajuntaments, així com també els consells comarcals, són els primers responsables de la relació amb els usuaris, cal que les organitzacions que els representen tin-

guin un lligam estret amb l'organisme que coordina la renda mínima d'inserció.

Precisament, l'esmena 29 vol permetre que aquesta Comissió Interdepartamental pugui suggerir de donar reforços, sobretot humans, cap als equips socials d'atenció primària que es vegin saturats per la feina que provoca el tràmit de la renda mínima d'inserció. No podem permetre que la renda bloquegi el funcionament dels serveis socials bàsics, i per això pensem que des de la Comissió Interdepartamental s'ha de vetllar perquè això no passi i es pugui suggerir al Govern d'establir-hi ajudes.

La Llei preveu que el tràmit inicial de la renda mínima d'inserció, la confecció del Pla individual d'inserció, la puguin fer entitats d'iniciativa social, degudament –això sí– homologades. No ens hi oposem, sempre que es permeti que els ajuntaments collaborin en aquesta homologació. La nostra esmena 48 posa com a condició per acceptar l'entitat que l'ajuntament del municipi on ha de treballar emeti un dictamen favorable i vinculant.

La 51 vol garantir el dret dels usuaris a fer un bon seguiment del seu propi expedient. L'experiència ens demostra que no sempre és així, o no sempre se'ls posen les facilitats per poder-ne fer el seguiment. Per això entenem que cal que els sol·licitants rebin sempre un comprovant quan el PIR passa dels serveis socials d'atenció primària a la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, que és quan comença a comptar el temps cap a la decisió de concessió o no.

La 55, l'esmena 55 reclama accions informatives del Programa cap als sectors més refractaris a acollir-s'hi, com són –i això ho diu l'esmena– els casos de més gran desestructuració i marginació o, alhora, també, els casos de pobresa i d'exclusió social en el món rural. Entenem que no calen campanyes publicitàries massives ni campanyes d'àmbit general, però sí que cal fer una acció divulgativa puntual, adreçada a sectors concrets, i especialment als dos que he esmentat.

L'article 15 parla de les accions pel que fa a la formació d'adults, i en dóna tota la responsabilitat al Departament de Benestar Social. Ja sabem... (*Pausa.*) Ja sabem –deia–, ja sabem perfectament –i ja hi hem manifestat el nostre desacord– que la Direcció General d'educació de persones adultes depèn en aquests moments de Benestar Social; però, almenys en aquest cas, en el cas de la renda mínima d'inserció, i per a les feines de planificació i coordinació, pensem que cal la participació també del Departament d'Ensenyament, i aquest és l'objectiu final de l'esmena 59.

Finalment, la darrera esmena fa referència al tema de l'import de la renda. El Projecte de Llei només preveu que l'import es revaloritzarà –i el conseller de Treball així ens ho ha explicat– anualment segons l'IPC, però no diu quines són les quanties màxima i mínima, ja que això quedarà marcat per reglament. Al nostre parer, caldria deixar estipulat a la Llei un mínim per sota del qual no es pogués baixar mai. Per part nostra proposem a l'esmena 76 –i més aviat com una clàusula de garantia– que aquest import no sigui mai inferior als dos terços del salari mínim interprofessional. De fet, és més o

3400

menys l'import actual, però voldríem que, d'això, en quedés constància en forma de garantia a la mateixa Llei.

Aquestes, senyors diputats, senyores diputades, són les onze esmenes que hem presentat i que pretenen millorar el Projecte del Govern i que, per tant, posem a la consideració de tots vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa. Té deu minuts, com el diputat defensor de les esmenes.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Quants?

El president

Deu.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena número 8, del Grup Mixt, ens demana que els ciutadans, encara que no estiguin empadronats, puguin –s'inicia així l'esmena– ser considerats com a receptors d'aquesta pensió. Nosaltres ens oposàvem abans a una esmena que deia que, encara que no estiguessin coberts tots els requisits de l'expedient, se'ls comencés a donar la prestació. Ens hem oposat a aquella esmena, ens oposem amb més raó a aquesta, perquè això obriria un vano d'una naturalesa incontrolable, i no sabríem, primer, el cost, no sabríem on aniríem a parar i no sabríem com governar un programa en el qual un ciutadà passa per aquí i diu: «Escolti, ja fa un any que estic aquí i vull que em considerin com a receptor d'aquesta pensió.» «I què aporta?» «Doncs, res; no estic empadronat, no tinc "vivenda", no tinc...» Home, no és fàcil que això es pugui admetre, i per això la hi rebutjarem.

La segona és aquella que insisteix, com altres grups, en la necessitat de rebaixar l'edat, que les persones protegides siguin menors..., les persones menors de vint-i-cinc anys siguin protegides. Dic el que ja he dit a altres diputats: que això és un tema resolt, que el Programa ja ho té en compte, que el Projecte ho recull, que no quedarà cap persona fora de la possibilitat d'accedir a la pensió, si les condicions que requereix el text són les que realment pot tenir el ciutadà o la ciutadana, i que, per tant, no hem de tenir una especial inquietud en aquest tema.

L'esmena número 23..., nosaltres és que podíem tenir la temptació –i, de fet, la vam tenir– de dir que sí a aquesta esmena, però és que és inviable, és impossible –és impossible. Probablement no hi ha res impossible, però controlar les àrees dels ens locals de Benestar Social suposaria no sabem què –no sabem què. Hauríem de tornar a citar aquí allò de: «No es posible, y

además es imposible», o una cosa així, que deia aquell torero famós. Per tant, no la hi podem aprovar.

La número 29, home, és que arribar al detall a què vol arribar aquesta proposició d'esmena, aquesta esmena, ens sembla que no és prudent, que no podem dir: «Escolti'm, ara em falten dues persones» –un ajuntament o qualsevol organisme–, «ara requereixo dos tècnics més, una persona més, una administrativa més, perquè tinc molts expedients.» Jo crec..., primer, això segur que en la vida real es dona, que hi ha acumulació d'expedients, que s'endarrereixen perquè no tenim prou personal, perquè una persona s'ha posat malalta..., segur que passa. Però arribar a la concreció en un text legal de, en determinats moments d'acumulació d'expedients, poder cedir o poder contractar determinat nombre de presones, crec que la llei no ho ha de fer. I per això li diem que no.

De la número 48, ja n'hem parlat, d'aquesta: ja informen els ajuntaments, ja fan informació als ajuntaments; el que passa és que no cal que sigui una informació favorable, i no és vinculant la informació.

La número 51, jo crec que aquesta, senyor Bosch, l'hauria de retirar, perquè aquesta és aquella en la qual vostè té interès perquè ha viscut una experiència personal, en què sembla que una persona li ha dit que, quan s'entrega l'expedient, la persona que entrega l'expedient no s'emporta cap justificant conforme ha entregat l'expedient. Segons les meves informacions, la persona que entrega l'expedient, l'assistent social, la persona que entrega l'expedient s'emporta la còpia verda; vol dir que hi ha físicament un imprès de color verd que se l'emporten. Per tant, segur que això hi és. Però, en qualsevol cas, si no hi fos, escolti, posar-ho en la Llei em sembla una mica fort. Jo, en fi, li aconsellaria que la retirés, però com que l'experiència és que, quan algú aconsella que es retiri una esmena, uns altres no la retiren, doncs, potser no li ho aconsello, i ja està.

La número 55, aquesta també és una esmena que aparentment es podria acceptar, i aparentment és important, perquè diu una cosa que, realment, té sentit. Hi ha moltes persones que, pel seu hàbitat, per la seva forma de viure, no s'assabenten de quines possibles polítiques de protecció el Govern té a favor d'elles. I és lògic dir: «Home, doncs, publicitem-ho», i sobretot per a aquelles persones que normalment no llegeixen els diaris, no escolten la ràdio, no tenen televisió, etcètera. Això és correcte, i, de fet, jo he defensat bastant aquest criteri, però el que ens diuen els professionals és que això no és bo, que no és bo que es faci aquest tipus de publicitat, perquè es feia, es va fer una campanya, i va crear determinats tipus de problema, la casuística dels quals no cal que ara expliqui, però els asseguro que potser sí que justificava el criteri que deixéssim aquest tema de la publicitat a part.

A la 59, evidentment, vostè vol implicar el Departament d'Ensenyament en aquest tema; nosaltres, el Departament d'Ensenyament, ja l'impliquem de tant en tant, però en el text no el volem implicar.

I, finalment, vostè fa, a l'esmena 76, fa dues coses que no són viables, per nosaltres. Una, diu: «En tot cas, l'import de la pensió no serà inferior a les dues terce-

res parts del salari mínim interprofessional.» Té dos problemes acceptar aquesta esmena. Un, que és un punt de referència, aquest del salari mínim professional, que per a un partit independentista no s'hi adiu, perquè és una referència de l'Estat, no és una referència de Catalunya, de cap cosa de Catalunya..., però, bé, això es pot excusar perquè és una referència universalment acceptada –permeti'm aquesta llicència que m'acabo de prendre. Però l'altre sí que és un tema més seriós; més seriós en el sentit que, escolti, és que és impossible: ens aniríem a superar les pensions contributives de molts pensionistes d'aquest país; ens aniríem..., la pensió que vostè proposa per al titular més la suma de les persones que hi conviuen, se n'aniria a pensions superiors, llargament superiors, a algunes pensions contributives.

Per tant, lamentant-ho, i tot i acceptant que hi han, com en totes les esmenes, elements positius, haurem de dir que no al conjunt de les seves esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes que encara li falten defensar, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, en nom del Grup Socialista.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Defensaré, senyor president, la 44, 49, 56, 68, 70..., les aniré dient a mesura que vagi entrant en cadascun dels temes, eh? Gràcies.

La 44 i 49..., aquestes cinc esmenes, totes juntes, fan referència al tema de les competències municipals. N'hem parlat abans fent referència a la Comissió Interdepartamental o interadministrativa, i ara tornem a reprendre el tema. A les primeres, a les dues primeres, 44 i 49, hi han fet referència ja altres diputats, en el sentit que parlem de quina és la porta d'entrada a la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública. Diu el punt 4 de l'article 9 que «les persones que vulguin acollir-se a la renda mínima han d'adreçar-se als serveis socials corresponents», i nosaltres hi afegim, lògicament, i d'acord amb el Decret 17/94, «de la xarxa bàsica de serveis socials» –com correspon– «dels ens locals». I, pel que fa referència a l'esmena 49, es tracta d'ampliar el punt 5 de l'article 9, en el sentit d'introduir que quan les entitats d'iniciativa social gestionin les rendes o el PIR, cal la conformitat de l'Administració local corresponent. I creiem que recollim la inquietud dels ens locals en el debat previ que s'ha fet en la presentació d'aquesta iniciativa legislativa i a la vegada afavorim que hi hagi un treball coordinat i unificat entre les empreses d'iniciativa social que gestionin PIRMI i els ajuntaments.

Pel que fa referència a les prestacions d'urgència i rescabament, estem d'acord que s'han d'establir ajuts de suport de diversos tipus, ajut econòmic per sortir del pas de situacions greus, ajuts per a aliments, per a manutenció. La Llei diu que aquestes prestacions són competència municipal i estableix, a més a més, que,

encara que s'aprovi o no el Pla de reinserció, no es pot prescindir de la concessió d'aquestes ajudes econòmiques. Jo crec que està clar que els ajuntaments ja fan aquest tipus de política, tenen recursos per poder donar ajuts d'urgència social en moments determinats; el que passa és que el Govern de la Generalitat i el Departament de Benestar Social també tenen unes partides i un programa d'ajuts d'urgència social. Aleshores aquí sembla que ens estem discutint qui té la competència en què, i crec que no és aquesta la qüestió. Jo els voldria recordar que en l'avaluació del Pla integral de la lluita contra la pobresa es deia que s'ha de promoure una normativa-marc reguladora de la tipologia, les quantitats màximes, els destinataris, els requisits, etcètera, sobre els diferents tipus d'ajut d'urgència social. Això encara no s'ha fet –estem parlant de l'any 85; em sembla que es va fer l'avaluació a principi del 86–, reglem-ho i vegem fins on arriba la competència de l'Administració local o la responsabilitat per donar aquest tipus d'ajut i quina és, en aquest cas, la responsabilitat del Govern de la Generalitat, perquè sembla que d'alguna manera es vulguin treure vostès les responsabilitats de sobre.

En tot cas, aquesta és la impressió que dona la lectura d'aquests articles de la Llei. I arran d'això volia dir que, fa un moment, quan el senyor Hinojosa contestava als diferents diputats, els deia: «La Llei és un instrument del Govern, és un instrument d'aquest Govern, l'execució no es pot compartir...» Jo li demano, senyor Hinojosa, que es repensi, d'alguna manera, aquestes paraules, aquesta expressió tan dràstica que vostè ha expressat aquí a la tribuna, perquè, en realitat, aquesta Llei és una llei o serà un programa de tots, del Govern i de les administracions locals, perquè estan compartint en un 89% la gestió d'aquestes rendes mínimes d'inserció. Tots, les administracions locals i el Govern, volem que aquesta Llei sigui efectiva; per tant, l'execució s'ha de compartir, no és únicament responsabilitat de l'Administració de la Generalitat, i, a més a més, a vostès els convé; a vostès els convé que realment aquesta Llei serveixi per al que ha de servir, que és la inserció i la reinserció social.

L'altre grup d'esmenes és, senyor president, la 61, 62, 64 i 83, que fan referència a l'apartat de les empreses d'inserció. Una de les maneres –i ho sabem per experiència– per reeixir en la inserció social és unificar les polítiques socials i les polítiques econòmiques, o les polítiques d'inserció per la via econòmica, i en aquest capítol de la Llei hem presentat una sèrie d'esmenes que van en la direcció de donar una mica més de rellevància a les empreses i a les entitats d'inserció mitjançant un més alt reconeixement de la seva tasca. Nosaltres sabem que el Departament de Treball i el Departament de Benestar Social tenen aquestes empreses en una alta estima, hi compten, les necessiten per fer la seva tasca de govern, però precisament per això nosaltres els proposàvem una esmena, petita esmena, d'addició que ens agradaria que fos acceptada, perquè no comporta res nou. Aquesta esmena diu –és la 62– que «es donarà un especial suport a l'activitat productiva i d'acompanyament personal» a aquestes empreses amb un objectiu clar: potenciar i estimular el capital humà que tenen a les seves mans i afavorir que els seus esfor-

ços ajudin a la requalificació dels usuaris del PIR en tots els seus nivells. És simplement matissar una mica més el que suposaria el recolzament que ja dona i que continuarà donant –i n'estic ben segura– el Consell Executiu a les empreses d'inserció social.

Proposem a la vegada que el Comitè de Seguiment de la renda estudiï les possibles ofertes de formació i d'inserció que fan aquestes empreses en relació amb els col·lectius destinataris. El Comitè de Seguiment és important; fa un seguiment de les polítiques que dirigeix la Comissió Interdepartamental. Estaria bé que aquest Comitè de Seguiment, en què veiem que només..., que els ajuntaments hi estaran relegats a participar perquè no podran estar en una altra coordinació de més alt nivell, que, com a mínim, en aquest Comitè de Seguiment també les empreses, les administracions locals puguin opinar sobre les possibles ofertes de formació i d'inserció, perquè, com estava dient abans, tenen un paper important els ajuntaments en aquesta funció social.

I l'última esmena, que estariem també disposats a transaccionar per donar-li..., perquè realment hem de confessar –i ho vam dir a la Comissió de Política Social– que té una mala redacció, és l'esmena número 83; és una disposició addicional. Fa referència a la Resolució del Parlament de Catalunya en què s'establia que als sis mesos d'haver-se aprovat aquesta Llei es presentaria un projecte de proposició per a la regulació de les empreses d'inserció en els aspectes normatius bàsics que siguin de competència estatal, per proposar-la a les Corts Generals. Aquesta va ser la Resolució del Parlament de Catalunya. Quan vam decidir transcriure-ho com una disposició addicional, perquè el mandat ja hi és, i ens sembla que estaria bé, quedaria millor que estigués reflectit en aquesta Llei, vam fer una redacció dolenta. Aleshores, jo els proposo, senyors diputats, senyor Hinojosa, que reconsideri la possibilitat de fer una transacció, millorant el text, incloent aquesta disposició addicional.

L'últim bloc d'esmenes, o el penúltim, són la 71, 72, 78 i 84, senyor president, que fan referència al finançament i al pagament de la renda mínima d'inserció. I aquí volem fer referència al pacte subscrit entre els agents socials i les conselleries de Benestar Social i de Treball, i proposem incloure un article que defineixi quines són les quantitats a percebre de la renda mínima d'inserció, o bé, si això no és acceptat –i en aquesta mateixa direcció vam fer una altra esmena, que és la 84–, introduir un annex, o l'annex, amb l'acord sobre la recuperació del poder adquisitiu i la garantia d'actualització anual de les prestacions econòmiques que consta en el pacte o en l'acord que es va fer amb les forces socials i amb els departaments de la Generalitat, perquè és important que quedi constància que aquesta revalorització es fa fins a l'any 2000, i està bé tenir clar quines són les quantitats a percebre l'any 98, el 99 i el 2000 mateix. Hem de deixar clar que els perceptors i els treballadors que estan en aquests programes no tenen accés a aquest acord o a aquest pacte, però sí en el *Butlletí* del Parlament, que publiqui aquesta Llei un cop aprovada. L'esmena 78 té un caràcter d'esmena tècnica, que poso a la consideració del senyor Hinojosa, i la dono per defensada.

I aleshores em quedarien, senyor president, la 79, 80, 85 i 82. Aquest últim bloc fa referència a les *ratios* del personal que intervé en les polítiques de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública. Creiem que aquestes dues esmenes són importants perquè en aquest moment, i d'acord amb el PAS, la cobertura territorial dels equips bàsics té un dèficit important de professionals, sobretot si ens atenem a la *ratio* que estableix el PAS per a l'any 2000 de vint mil, un equip per cada vint mil habitants. Segons les dades del PAS, es necessitarien ja per a l'any que ve trenta-cinc assistents socials més i cinquanta-quatre treballadors, educadors socials. I és més, si atenem alguns estudis que la Conselleria de Benestar Social va encarregar al seu dia, se li recomana que, en funció de la problemàtica social del territori o de la conflictivitat en un determinat barri específic, hi hauria d'haver *ratios* de cinc, de deu i, fins i tot, de quinze mil habitants per cada un dels equips. Aleshores, nosaltres proposaríem que aquí i en aquest moment es reconsiderés la necessitat d'ampliar aquestes *ratios* per aconseguir un màxim rendiment de les polítiques d'inserció social, tenint en compte que un 70% dels sol·licitants de la renda mínima són atesos i provenen ja de grups determinats que van a parar o que van a sol·licitar informació als serveis socials i aquests necessiten un acompanyament, un seguiment, una avaluació per assegurar la integració i la coherència de les diverses mesures que s'estableixin en els PIR. Aquest acompanyament, vostès, els senyors consellers, ho saben, i suposo que els senyors diputats i diputades també, el fan els treballadors socials, i amb les *ratios* actuals no és possible fer aquesta atenció adequadament. A nosaltres ens preocupa que es valori amb més importància o amb més força..., la política de reinserció es valori més des d'una perspectiva econòmica del que costa, i no del que volem aconseguir. I és en aquest sentit que nosaltres fèiem aquestes esmenes i aquestes referències continuades en la meua intervenció a la importància que té el treball social, la intervenció social dels professionals en les diferents situacions de conflictivitat.

L'altra esmena seria la 82. És una esmena addicional, una esmena a la disposició addicional... –un moment–, que recull un dels aspectes que la Llei no va introduir, a pesar que estava inclòs en el pacte signat entre les forces socials i els departaments, que diu: «Els departaments competents de la Generalitat vetllaran perquè els menors de vint-i-cinc anys que estiguin en situació de desemparament i risc social siguin atesos suficientment i impulsaran el seu pas a una situació econòmica estable.» En acceptar aquesta disposició addicional, que és un dels acords no introduït, suposo que també donaria satisfacció a una de les esmenes que havia presentat el senyor Ridao, d'Esquerra Republicana.

Aquestes són totes les esmenes que tenia el Grup Socialista i que estan ja totalment defensades, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra de les esmenes que acaba de defensar la diputada del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Rafael

Hinojosa, que, a la vegada, podria aprofitar, per economia de temps, per defensar el vot particular, l'esmena número 19, a l'article 7, lletra f, presentada pel seu Grup.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president; així ho farem. Bé, d'aquest primer grup d'esmenes que la senyora Barenys ha defensat... Deixi'm fer un petit parèntesi abans de contradir les seves esmenes.

Senyora Barenys, jo no em vull, no tinc cap patrimoni, ni esperit patrimonialista de res. Jo he dit que el responsable del programa és el Govern i que el Govern se'n sent responsable i vol ser-ne responsable. No he dit ni diré mai, des de cap tribuna, que ha de fer-ho en solitari, sinó que ho ha de fer acompanyat de tota la societat, si és possible, o com a mínim de la majoria de la societat, manifestada en les seves institucions, des de qualsevol organització o ONG fins aquest mateix Parlament; acompanyats, però, finalment, algú n'ha de ser responsable. El PIRMI és un programa del qual nosaltres ens sentim responsables.

I en aquest grup d'esmenes –les primeres, la 44, la 49, la 47, la 56; no les he mencionat, però la 68 i la 70 també incideixen en aquest– només hi han dos temes de fons: el primer, que els expedients passin pels ens locals; que els ens locals puguin pagar les prestacions d'urgència, però –això sí, com he dit abans– que es facin amb càrrec al pressupost del Departament de Benestar Social. I la senyora Barenys fa una menció que també l'ICASS fa..., i és cert que l'ICASS té una petita, simbòlica quantitat per fer algun determinat ajut de tema d'urgència, però no són les urgències típiques que es manifesten en l'ajuntament ics, i que el responsable és l'ajuntament ics, no el Departament de Benestar Social. I això està clar.

I, quant a la presentació dels expedients, és veritat que el text diu: «Els expedients es presentaran en aquells serveis socials que corresponguin.» I ha de dir això. És que no pot dir que es presentin en unes oficines determinades de qui sigui, perquè hi ha una llei, que és la Llei de procediment administratiu, que permet que es presenti qualsevol expedient per a l'Administració que sigui en qualsevol òrgan d'aquella Administració. Per tant, creiem que ja està bé com està.

La senyora Barenys ha defensat l'esmena 61, i crec que la 63, que són d'Esquerra Republicana, però, és igual, el tema... (Pausa.) Sí, sí, en això sí que estic cert, perquè tinc el butlletí, que me l'he mirat tres vegades. Però, és igual, en les que vostè fa referència al tema de les empreses d'inserció, la nostra discrepància, en aquest aspecte, només és en un aspecte: nosaltres valorem i creiem que les empreses d'inserció no solament han de ser recolzades..., i haurem de fer, també, suposo, un dia no llunyà, haurem de fer una legislació específica per a aquest tipus d'empresa, que no dependrà, segurament, solament de nosaltres, haurem de recórrer a altres administracions. Però l'única discrepància és que vostès limiten aquesta ajuda i aquesta protecció a aquelles empreses l'objecte de les quals és la inserció, però empreses públiques. I nosaltres diem: «I per què

no?» Vostès, que escolten, com nosaltres, les persones usuàries d'aquests serveis, saben que estan encantats d'ingressar en una empresa, diguem-ne, «normal» –entre cometes–, és a dir, una empresa privada, pública, però una empresa on trobin treballadors que no cal que siguin minusvàlids, que siguin unes empreses de caràcter comercial, industrial, el que sigui, però per què no, si fan treball d'inserció laboral, per què no han de tenir determinats tipus d'ajuts? Fins i tot en aquest moment hi han empreses que ja tenen elles mateixes serveis d'integració. Per què no de formació? Per què no? Les hem d'estimular i ajudar igual que les altres empreses. És l'única discrepància, que jo crec que amb una mica més de diàleg podríem arribar a la conclusió que el text del Projecte té raó i que això s'ha de mantenir així. Si vostès volen dir «prioritàriament a les empreses públiques», fins i tot podríem arribar a un acord, però per què no a les empreses? Què més voldríem que totes les empreses poguessin complir la Lismi, que també hem mencionat avui! Què més voldríem, que totes les empreses contractessin persones per a la inserció laboral! El que passa és que no es fa, tot i que hi ha un manament de la Lismi que ens hi obligaria.

L'esmena 83, ho lamento, però no la podem transaccionar. Probablement, si n'haguéssim parlat més abans potser podríem haver buscat una aproximació, però és que a nosaltres ens sembla que l'única qüestió que es pot fer en aquesta esmena 83, amb tots els respectes, és retirar-la, perquè no és fàcil, com vostè mateixa reconeix, que li diguem al Govern que compleixi una resolució que aquest Parlament va aprovar. Se li pot demanar al Govern que compleixi aquesta resolució, home, però no des d'un text legal, que no té..., bé, que és una altra cosa; se li pot fer una interpellació, es poden fer els requeriments que siguin perquè compleixi, però jo crec que no és en aquest text allà on s'ha de fer aquest requeriment.

En les altres esmenes –la número 71, 72, 78, etcètera– hi ha algun comentari a fer. Per exemple, la número 78, que en repetides ocasions li he sentit dir que és una esmena que, més aviat, és tècnica, no, no és tècnica, és que diu el contrari del que passa a la vida real: el que es prorroga no és el PIR, el que es prorroga, normalment, és l'ajut econòmic, no el PIR. Per tant, no podem acompanyar l'ajut econòmic mentre es prorrogui el PIR, perquè el que em diuen és que el PIR no es prorroga; el que es prorroga és la pensió. Aquesta és la 78.

I la 79, ja ho hem dit. Escolti, segurament tenen raó, segurament tenen alguna part de raó quan insisteixen a demanar *ratios* de personal en funció de determinades càrregues de treball, però nosaltres ja hem dit que l'experiència el que ens diu és que ningú ens pot dir quina és la *ratio* ideal per atendre aquest tipus de feina.

Insistir en la 82, que jo creia que la retirava però no l'ha retirat, que és aquella que torna a insistir en la protecció dels menors de vint-i-cinc anys. Els menors de vint-i-cinc anys –i ho hem dit–, el text ja els considera, ja els té en compte, ja els empara, no creiem que s'hagi de modificar el text.

La 72 demana que es fixin les revaloritzacions i la no-retroactivitat d'algunes revaloritzacions. És important,

aquesta, la 72 és important, perquè fixar les revaloritzacions ja està per llei; per llei, per aquesta Llei, però la no-retroactivitat de l'increment, també està en l'acord, perquè m'entengui. Si es revaloritzen d'acord amb l'IPC previst, i l'IPC previst és el 3 i després resulta que no és el 3, que és el 2, el Projecte diu que aquest 1 es pot absorbir en les properes pensions. El que demana l'esmena és que no es faci. Això, suposo que quan es va pactar, es va pactar per analogia al que es fa en les pensions no contributives i en les pensions de l'Estat. Crec que està ben pactat; nosaltres ho respectem i ho mantenim.

L'esmena 84, que pretén la publicació d'aquest annex, nosaltres creiem que és absolutament innecessària, perquè ja hi ha el Decret, ja tenim el Decret en vigor, que especifica explícitament com seran aquestes pensions des d'ara fins al 2000, i creiem que no és necessari que hi hagi un annex —per una altra banda, poc habitual en les lleis— en què s'especifiquin exactament les partides. Per una altra banda, és que ens sembla que seria un redundància absolutament innecessària.

I finalment, l'esmena 85, a l'exposició de motius, és una esmena que nosaltres vam mig transaccionar amb vostès, i una part la vam aprovar en el tràmit en comissió. El que va quedar d'aquesta esmena, no acceptat per nosaltres en comissió, tampoc és acceptable avui.

A mi m'ha semblat —ho dic, senyora Barenys, per al moment de les votacions—, a mi m'ha semblat que vostè ha dit que retirava una esmena, que crec que deu ser un error; em sembla que deia que retirava l'esmena 81. Jo li demanaria que s'ho miri, perquè si fos un error estaria bé; estaria bé que fos un error, perquè sobre aquesta esmena podríem arribar a algun acord.

El president

Està retirada. La senyora Barenys l'ha retirada, l'esmena 81.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Bé, senyor president, indistintament del que decideixi la senyora Barenys —si es va equivocar o no en mencionar aquesta esmena—, em toca fer la defensa del meu vot particular respecte al text i a l'Informe de la Comissió.

Els haig de dir que sento una certa incomoditat en defensar aquest vot particular, i és perquè bé, aquest és, legítimament, una esmena guanyada per l'oposició; legítimament guanyada perquè van obtenir més vots que el Grup majoritari a la Comissió. I si no fos el tema que és, jo diria que l'article 7.f, que és el que crec que s'ha modificat d'una manera poc assumible, jo el deixaria com està, perquè l'oposició —com s'ha dit aquí— també governa.

Ara permetin-me, els grups que van votar a favor d'aquesta esmena, que els llegeixi el que vam aprovar, perquè, de fet, ho vam aprovar, encara que nosaltres vam votar-hi en contra. Diu que ha de tenir... —després els ho explico, però ara els ho llegeixo literalment—, «ha de tenir, com a mínim, un període probatori de tres mesos, en tant que no es conegui l'adequació de la per-

sona al lloc de treball». Què vol dir això? (*Remor de veus.*) Vol dir que una persona que està rebent el PIRMI té l'opció d'acceptar una feina, que el contracten per a una determinada feina, i que té tres mesos de prova, com tenen, per altra banda, tots els mortals que treballen, que inicien una determinada feina. Què hem aprovat?, què diu el text de la Comissió? Diu que aquesta persona...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Hinojosa i Lucena

...durant els tres mesos de prova, cobri el PIRMI i cobri el sou que li correspondria per la feina que fa. Té greus problemes tècnics; no sabrien..., els administradors del programa em diuen que no sabrien com administrar, sense anar en contra de l'essència pròpia del Programa, com administrar aquest mandat del Parlament. No sabrien què haurien de descomptar, què haurien de valorar. Normalment, aquest salari serà un salari superior al del PIRMI; per tant, per què fem compatible el PIRMI i el salari professional? No està pensat aquest Programa per a aquest tipus de solucions, no està pensat aquest Programa per a aquest tipus d'ajuts.

Hi ha, de totes maneres, al Decret 228, en el seu article 16, apartat 3, una concessió amb la possibilitat que si una persona comença una feina i el salari és inferior a la renda mínima, no se li tingui en compte la totalitat d'aquest salari com a renda, perquè no se li redueixi la pensió. Això és raonable, creiem. Ara, la simultaneïtat, la compatibilitat del salari, respecte al PIRMI, ens sembla que no és raonable, que no és just, que crearia greuges comparatius i que no ho hauríem d'aprovar.

I és en aquest sentit que demano una reflexió als grups de la cambra en el sentit que aquest article 7 i aquesta lletra f quedin com estaven abans de l'Informe de la Comissió i, per tant, que votin a favor del meu vot particular.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir el Grup que no ha presentat cap esmena en aquest Projecte de llei, per fixar posició, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permet, senyor president, utilitzaré el torn del meu Grup per posicionar-me i donar l'explicació de vot.

El dia d'avui és un dia especialment trist per a aquest diputat que els parla, i vull creure que per a tots els grups de la cambra. Aprovar la Llei de la renda mínima d'inserció en aquest Parlament significa la incapacitat del Govern per eradicar la pobresa del nostre país, però no creguin les il·lustres diputades i diputats que em refereixo únicament i exclusivament al Govern de la Ge-

neralitat, sinó a tots els governs del món. L'any passat va ésser proclamat l'Any Internacional de la Pobresa; vàrem tenir notícies d'un exhaustiu informe de Càritas que ens va posar els pèls de punta –si em permeten l'expressió–, de l'estat de la pobresa a la nostra ciutat: cada dia la fam s'estén per zones del Tercer –i no tant tercer– Món, i la pobresa va en augment. Per tot això, és important que donem passos endavant per lluitar contra la pobresa, i una bona mostra és posar el nostre granet de sorra amb la Llei de la renda mínima d'inserció, que avui s'aprovarà en aquesta cambra.

La pobresa no té una arrel únicament econòmica, sinó que també està condicionada per altres factors, com l'habitatge, la salut, l'ocupació, la formació, l'educació, les mancances i els conflictes personals i familiars, etcètera. (*Remor de veus.*) Algun factor abans esmentat o l'associació d'alguns provoquen la ruptura de l'equilibri personal i familiar i donen lloc a causes generadores de pobresa i d'exclusió social.

El 16 de setembre de 1988, a Estrasburg, el Parlament europeu adoptà una resolució de lluita contra la pobresa, en la qual instava els poders públics a la instauració d'una renda mínima que garantia la inserció dels ciutadans més pobres en la societat. Els problemes de marginació i pobresa presenten avui perfils diferents als que tradicionalment els han caracteritzat, per la qual cosa exigeix un replantejament de la seva definició, així com l'adopció dels programes necessaris per a la seva solució, i fan necessària una estratègia comuna de totes les institucions amb la lluita contra les desigualtats socials.

És necessari ressaltar que el fenomen de la pobresa solament podrà tenir solució a través d'un conjunt de mesures sectorials que abracin els diferents àmbits de la vida social i que actuïn fonamentalment com a instrument d'aquestes situacions. En aquest sentit, el creixement econòmic, la lluita contra l'atur, la potenciació de la formació professional, l'increment de «vivendes» socials o la millora de les pensions contributives i no contributives són elements clau per assolir l'objectiu final de l'eradicació de la pobresa. Aconseguir una qualitat de vida per als qui viuen al nostre país va condicionat per l'adopció, per part de les nostres institucions, d'una postura activa, utilitzant tots els recursos econòmics existents, a fi d'integrar aquesta gent en la vida social, econòmica, laboral i cultural del nostre país.

Al nostre Grup Parlamentari, no li van quedar esmenes vives per a aquest Ple. Hem aconseguit introduir un 75% de les nostres esmenes, entre acceptades i transaccionades amb el Grup de Convergència i Unió, que dóna suport al Govern. Creiem –i estem segurs que això també ho pensa el Grup de la majoria– que les nostres esmenes han contribuït a millorar el text inicial.

Vull, en aquest moment, també, donar les gràcies als ponents, a la senyora Barenys i a la senyora Mayol, i als senyors Bosch, Ridao i Hinojosa, per l'esforç en els treballs de la Ponència, i molt especialment a la lletrada, la senyora Folchi, que, en els moments més difícils, ha aconseguit obrir un nou camí, que ens ha fet més fàcil als ponents posar-nos d'acord. També, així, l'agraïment a tots els serveis de la cambra.

Per acabar, vull demanar a totes les diputades i diputats d'aquesta cambra el seu vot afirmatiu per a aquesta Llei, perquè sigui el tret de sortida per fer del nostre país un país en el qual, per damunt de tot, regni la solidaritat, i poder fer una societat de la qual se sentin orgullosos els nostres fills.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada Rosa Barenys em demana la paraula?

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, jo voldria fer un torn en contra del vot particular del senyor Hinojosa, com és lògic, no? Però abans, dir-li, senyor president, que jo no sé si hi ha possibilitat de refer el que havia dit abans, perquè, l'esmena 81, jo li havia dit que la retirava, però, prèviament, el senyor Hinojosa m'havia dit: «Si no la retires...», i me n'havia oblidat. Vostè creu que podem recuperar aquesta esmena 81 i deixar-la viva? (*Remor de veus.*)

El president

Si hi ha acord...

La Sra. Barenys i Martorell

D'acord. Gràcies.

El president

Si hi ha acord per deixar-la viva i arribar a una transaccional, evidentment...

La Sra. Barenys i Martorell

No és una transacció, sinó que és un vot a favor del Grup de la majoria. Gràcies, senyor president.

I, pel que fa al torn en contra del vot particular del senyor Rafael Hinojosa...

El president

Cinc minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

...dir-li que jo crec que, cada vegada que llegeix la lletra f de l'article 7, no ho fa en el mateix sentit en què l'esmena es va presentar. Nosaltres aquí no plantejàvem –i crec que de la lectura del text no es dedueix– que una persona que comenci a treballar..., és a dir que, el fet que no rebutjar una oferta d'ocupació suposi que pugui estar tres mesos fent un període de prova a l'empresa, això no significa que durant aquest temps hagi de percebre la percepció de la renda mínima d'inserció i el salari que la suposada empresa li pugui donar. Nosaltres no plantejàvem aquesta qüestió; únicament el que volíem era assimilar d'una manera genèrica aquesta reglamentació a la reglamentació laboral, en el sentit que, quan un té un subsidi d'atur i va a treballar en una

3406

empresa, temporalment, amb un contracte ics, deixa de percebre el subsidi d'atur i el recupera quan se li acaba el contracte en aquesta empresa. Era en aquesta direcció.

Vostè em pot dir: «Això no queda ben explicat i caldria ampliar més la Llei.» Nosaltres li diem: «Hi ha un reglament, que s'està treballant, per desenvolupar aquesta Llei»; per tant, és una qüestió a introduir en el reglament conseqüent a l'aprovació d'aquesta Llei.

Per tant, senyor president, nosaltres mantenim..., bé, no estem d'acord amb el vot particular del senyor Hinojosa.

El president

Em vol clarificar vostè o el diputat senyor Hinojosa la transaccional, si és que existeix? (*Pausa.*) No hi ha transaccional?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Nosaltres votarem a favor de la 81.

El president

D'acord. Anem a procedir a la votació. L'ànim d'aquesta presidència és tractar d'agilitzar al màxim les votacions. (*El Sr. Bosch i Garcia demana per parlar.*) Per tant... Senyor Bosch, té la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Bosch i Garcia

El senyor Hinojosa m'ha fet una petició de retirada i era per posicionar-me.

El president

Endavant.

El Sr. Bosch i Garcia

No, només per dir que, l'esmena 51 –encara que li sorprengui al senyor Hinojosa–, la retiro, i que ho faig no perquè ja es faci, perquè per diverses fonts i vies em consta que no es fa, sinó perquè és un tema massa concret per anar en una llei, i, en tot cas, els reglaments hauran d'especificar-ho.

En tot cas, demano als senyors consellers encarregats d'aquest tema que en facin un seguiment i ho tinguin en compte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. La meva proposta de votació seria votar les esmenes conjuntament, les esmenes de cada un dels capítols de la Llei i, després, els articles del mateix capítol, naturalment oberta, aquesta presidència, sempre, a qualsevulla petició de votació separada. Hi ha acord per part dels portaveus?

Iniciariem, per tant, la votació de les esmenes no retirades del capítol primer, als articles 3 i 5 de la Llei.

Iniciem la votació de les esmenes. Iniciem la votació.

Les esmenes als articles del capítol I de la Llei han sigut refusades per 49 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votaríem ara, per tant, el text dels articles 1, 2, 3, 4 i 5.

Iniciem la votació. (*La Sra. Barenys i Martorell demana per parlar.*) Perdó, s'interromp la votació.

La Sra. Barenys i Martorell

El punt 2, senyor president, si el podem votar separatament.

El president

Naturalment que sí. Ja he dit que seria obert a qualsevulla petició de votació separada.

Iniciariem, per tant, la votació de l'article 5, apartat 2.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*)

L'apartat 2 de l'article 5 ha sigut aprovat per 62 vots a favor, 20 en contra i 13 abstencions.

Perdó. Senyor Benet Tugues, em demana la paraula?

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, per dir que em fa l'efecte que uns quants diputats no hem pogut votar per estrictes motius tècnics, senyor president. No ha anat, no ha anat. (*Remor de veus.*)

El president

Ara farem la comprovació votant el text de la resta dels articles 1, 2, 3, 4 i 5 del capítol primer, i comprovarem si hi ha problemes tècnics o no. A veure, jo no he iniciat la votació encara, eh? (*Remor de veus.*)

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*)

112 vots a favor. Per unanimitat dels diputats i diputades presents en l'hemicicle, han estat aprovats els articles 1, 2, 3, 4 i 5, llevat de l'apartat 5.2, que havíem votat abans.

Procedirem ara a la votació del capítol segon, que comprèn els articles del 6 al 8. Votació de les esmenes als articles 6 al 8, llevat de la petició d'alguna votació separada. A veure, peticions de votació separada? Endavant.

La Sra. Barenys i Martorell

De l'esmena 19, la 13 i la 18... No, perdó: la 13 i la 14.

El president

Les esmenes 19, 13 i 18, separades. (*Remor de veus.*) 19, 13 i 14. D'acord.

Més votacions...?

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president. Les esmenes 8, 10, 11, 16 i 19.

El president

Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Votació separada del vot particular número 19.

El president

L'esmena 19. D'acord.

Començarem per l'esmena 19, que és el vot particular, i, després, procediríem a les votacions separades que m'han sigut demanades.

Anem a votar... (*El Sr. Bosch i Garcia demana per parlar.*) Més peticions. Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president, només aclarir que em sembla que s'ha esmentat l'esmena 13; per anunciar que ha estat retirada abans.

El president

Ha sigut retirada? D'acord. (*Remor de veus.*) Un moment, vull comprovar la retirada de l'esmena 13. (*Pausa.*) Sí, efectivament, ha sigut retirada.

Comencem la votació de l'esmena número 19, el vot particular de Convergència i Unió.

Iniciem la votació.

L'esmena..., el vot particular ha sigut aprovat per 63 vots a favor, 36 en contra i 14 abstencions.

Votaríem ara les esmenes 8, 10, 11 i 16.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 39 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.

I votaríem encara l'esmena número 14.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 14 ha sigut refusada per 20 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions.

Votarem ara els articles 6 i 7 del Dictamen de la Llei.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, si em permet, de l'article 6, el punt e, si el poguéssim votar separat, i de l'article..., la lletra f de l'apartat 2. O sigui: article 6, apartat 1, punt e, i article 6.2, lletra f; si els podem votar a part.

El president

Alguna petició més de votació separada?

La Sra. Barenys i Martorell

Perdó, perdó, senyor president. I, de l'article 7, també el punt f.

El president

Tots junts es poden votar?

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, sí. Bé, per nosaltres, sí, evidentment.

(*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*)

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

President, per demanar votació separada de l'article 8.

El president

El 8 és un altre capítol, és un altre capítol de la Llei.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, és cert.

El president

Per tant, votaríem en primer lloc el que ha demanat el Grup Socialista, la diputada senyora Rosa Barenys: votar l'article 6, lletra e, i, del punt 2, lletra f, i l'article 7.f. És així, senyora Rosa Barenys? (*Pausa.*) D'acord. Doncs, procedirem a fer aquesta votació.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Votem la resta dels articles 6 i 7.

Iniciem la votació.

Han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

A continuació votarem el capítol tercer, que va de l'article 8 a l'article 14. En primer lloc, esmenes als articles 8 i 14. Votacions separades? (*Pausa.*) La senyora Imma Mayol em demana la paraula...

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, votació separada, si us plau, de les esmenes 28, 42, 46 i 47.

El president

28...?

La Sra. Mayol i Beltran

42, 46 i 47.

El president

Alguna altra petició de votació separada? (*Pausa.*) No? Procediríem, doncs, en primer lloc, a votar les esmenes 28, 42, 46 i 47.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.

Votaríem ara la resta d'esmenes al capítol tercer, entre l'article 8 i l'article 14.

3408

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I procedirem ara a votar el text dels articles 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14. Alguna petició de votació separada? (*La Sra. Barenys i Martorell demana per parlar.*) Endavant, senyora Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, de l'article 8, si us plau.

El president

Article 8, separat. Quin altre?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, l'article 8.

El president

El mateix article. Alguna votació més separada? (*Pausa.*)

Votarem, en primer lloc, l'article 8.

Iniciem la votació.

L'article 8 ha sigut aprovat per 66 vots a favor, 2 en contra i 44 abstencions.

Procedirem ara a votar els articles 9 al 14, del capítol tercer de la Llei.

Iniciem la votació.

Els articles 9 a 14, d'aquest capítol tercer, han sigut aprovats per unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passarem ara a la votació de les esmenes del capítol quart, que cobreixen des de l'article 15 a l'article 20. Alguna petició de votació separada d'aquestes esmenes? (*La Sra. Mayol i Beltran demana per parlar.*) Senyora Mayol?

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president, les esmenes 72, 73, 74, 75 i 76.

El president

Separades? (*Pausa.*) Un bloc. Alguna petició més de votació separada? (*Pausa.*) Doncs, procediríem..., tal com acaba de ser demanat, votarem en primer lloc les esmenes 72, 73, 74, 75 i 76.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta de les esmenes al capítol tercer, entre l'article 15 i l'article 20.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I procediríem ara a votar, llevat que hi hagi alguna votació separada... (*la Sra. Barenys i Martorell demana per parlar*), veig que sí. Digui'm, senyora...

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, senyor president: article 15, apartat 2, i article 20, apartat 4.

El president

Separats? (*Pausa.*) El 15.2 i el 20.4, separats. Molt bé, moltes gràcies. Doncs, procedirem tal com acaba de ser demanat. Votarem, en primer lloc, l'article 15, apartat 2.

S'inicia la votació.

L'article 15, apartat 2, ha sigut aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Votarem ara l'article 20, l'apartat número 4.

Iniciem la votació.

El text d'aquest article, d'aquest 20.4, ha sigut aprovat per 101 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

I procedirem ara a votar la resta dels articles 15 al 20, que constitueixen el capítol quart.

Iniciem la votació.

Aquests articles han siguts aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Anem ara a votar el capítol cinquè, que és de l'article 21 fins a l'últim article de la Llei, l'article 25. Alguna petició de votació separada de les esmenes a aquests articles? (*Pausa.*) No hi ha cap petició de votació separada?

Iniciaríem la votació, per tant, de les esmenes als articles 21 al 25.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I procediríem, per tant, ara, a votar el text dels articles que constitueixen el capítol quint, articles 21 al 25 de la Llei.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 112 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Anem a votar ara les esmenes a les disposicions addicionals, disposicions transitòries..., no, no n'hi ha, a les disposicions transitòries no n'hi ha. Hi ha una esmena a la disposició addicional..., esmena 79; a la nova disposició addicional, esmena 80; disposicions finals; addició d'un annex; esmena a l'exposició de motius..., és l'esmena 81. La senyora Barenys em demana la paraula.

La Sra. Barenys i Martorell

Per retirar la 83.

El president

Per retirar la 83. D'acord. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) El senyor Camp em dirà què vol que votem separatament?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, per demanar votació separada de l'esmena 81 a la disposició transitòria segona, que, com abans ha recordat la diputada Rosa Barenys, es mantenia per votació.

El president

L'esmena 81, votació separada d'aquesta esmena.

Per tant, votarem en primer lloc totes les esmenes als textos addicionals, transitòries i disposicions finals i addició i exposició..., quedarà només l'exposició de motius. Primer votarem l'esmena 81, d'acord amb el que acaba de ser demanat.

S'inicia la votació de l'esmena 81.

Totes aquestes disposicions han sigut aprovades per 104... Perdó, l'esmena 81 ha sigut aprovada per 104 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta de les esmenes a aquestes disposicions.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 64 en contra i 11 abstencions.

Hem de votar l'exposició de motius, les disposicions finals i la transitòria primera, que la segona ha decaigut. I el títol de la llei. Votació única. Petició de votació separada?

La Sra. Mayol i Beltran

De l'exposició de motius, president.

El president

Exposició de motius separada. Votarem en primer lloc, doncs, l'exposició de motius per votació separada, tal com acaba de ser demanat.

Iniciem la votació de l'exposició de motius.

L'exposició de motius acaba de ser aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Si no hi ha cap més votació separada, votariem la resta que queda pendent de sotmetre a votació, sense l'exposició de motius, que ara acaba de ser votada; és a dir, les disposicions finals, el títol de la llei i la transitòria primera.

Iniciem la votació.

Aquests preceptes han sigut aprovats per 114 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot. Algun grup em demana explicació de vot? (*Pausa.*) Ningú.

En aquest cas, suspenem la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

En primer lloc, amb el capítol de preguntes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els àmbits prioritaris per a augmentar l'autogovern de Catalunya vint anys després de les primeres eleccions democràtiques

Les primeres són preguntes al molt honorable president de la Generalitat. La primera d'elles és: pregunta en el Ple al president de la Generalitat sobre els àmbits prioritaris per a augmentar l'autogovern de Catalunya vint anys després de les primeres eleccions democràtiques, tramesa pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Aquests dies, hem commemorat els vint anys de les primeres eleccions democràtiques; amb la perspectiva que dona el temps, senyor president de la Generalitat, quins àmbits creu que haurien de ser prioritaris per augmentar l'autogovern de Catalunya?

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

N'hi ha dos o tres de fonamentals. L'un és —tema sempre pendent d'acabar d'arreglar— les qüestions de finançament; segon, són els efectes competencials, i tercer, és que l'estructura de l'Estat vagi evolucionant cap a una estructura més plurinacional.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president, per la seva precisió expositiva. Vint anys després, Catalunya i les generacions més joves continuen pagant la hipoteca d'una transició que vostès van fer malament. L'Estatut actual és massa prim per satisfer les necessitats bàsiques de la societat catalana i cal reformar-lo. Vostès, en vint anys, han creat un gran aparell de normalització lingüística, que ho és també, en part, de propaganda política audiovisual, però han renunciat fins ara a l'exercici del poder polític: ni seguretat pública, com en els anys trenta, ni autonomia fiscal com a Vitòria o Pamplona, i quan han tingut la clau, no l'han feta servir.

Mentrestant, Madrid continua posant la mà a la caixa de Catalunya, potser perquè algú no els nega la clau i treu profit d'aquesta situació de dependència i sobreesforç fiscal. Incapaços, en disset anys, de complir l'article 53 de l'Estatut, sobre el nomenament de representants de la Generalitat en empreses públiques i entitats financeres, aquests dies tornem a llegir com continuen col·locant, en comptes de representants oficials de la Generalitat, amics oficinosos dels que hi manen, que no han de retre comptes davant de ningú.

Al seu horitzó, senyor president, aquest que ara ens concretava, no s'hi arriba perquè es manté sobre bases falses de credibilitat. Han fet més de *lobby* econòmic que de govern nacional. No s'han preocupat d'articular un grup dirigent aquí sinó que han fet d'oficiant de la parella de fet, entre els grans grups econòmics espanyols i el que queda de burgesia catalana. Vostès, grup nacionalista, poden passar a la història, precisament, per haver fet l'encaix real de Catalunya dintre d'Espanya. Portem vint anys de Pla Marshall català per finançar la democràcia espanyola i ni amb la llengua tenen coratge, i també hi reculen. Al 78% dels establiments comercials de Catalunya, no hi arribarà la normalització lingüística, si es compleix el que els diaris asseguren que vostès van prometre als dirigents socialistes.

Avui, la seva política perjudica Catalunya; no assegura el futur de la llengua i ens costa massa car a la butxaca. Per això, el cacau és deixar de fer de *lobby* per fer país a benefici de la majoria; planti cara amb fets, senyor president, i no amb discursos o documents. Tingui el coratge de dir que s'ha acabat el bròquil, i vagi per feina, que ja toca.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo li puc admetre alguna de les coses que diu respecte a l'època de la transició perquè, en aspectes més principals, Convergència Democràtica, en aquell moment, i Esquerra Republicana, vàrem votar junts, sobretot en dues coses: el tema lingüístic i el tema de finançament –vàrem ser els únics–, però sí que li puc admetre segons quines crítiques d'aquesta forma, de tota manera, com li estic dient.

D'ençà d'aleshores, el que s'ha guanyat bàsicament –i perdoni la immodèstia: ho ha guanyat Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat–, ja sigui el tema de la policia, ja sigui el tema de la llengua, ja sigui el tema de competències, ja sigui el tema, fins i tot, de les millores insuficients, òbviament, de finançament.

Jo, de tota manera, a vostè, el felicito senyor Carod-Rovira, que sempre és una satisfacció sentir-lo, perquè vostè fa uns discursos molt excel·lents, que estan molt bé; el que passa és que són molt repetitius. Però ahir vaig pensar en vostè. Llegint, concretament, *Le Monde*, deia el següent, *Le Monde* –no parlava de vostè, eh?; no es faci il·lusions. (*Rialles.*) Deia: «Ara que està en els *affaires*» –que vol dir en el Govern– «Monsieur Jospin ha pogut mesurar la dificultat de la negociació, en aquest cas, europea.» Una cosa és estar a l'oposició i des de l'oposició indicar una solució ideal, i una altra de les coses és estar en el poder i arribar a aconseguir un acord europeu, en aquest cas. Per la força dels fets, el nou primer ministre, per tant, ha hagut de posar una certa aigua en el seu ull i acceptar el pacte d'estabilitat, etcètera, etcètera, etcètera. Bé, no sé per què, però vaig pensar en vostè. Vaig pensar que, realment, vostè, l'aprenentatge... El que passa és que ara hi ha una diferència: és que el senyor Jospin, rapidíssimament –el títol d'aquest article era *La urgència de les decisions*–, rapidíssimament, haurà de canviar de xip, i vostè encara no i, per tant, podrem gaudir, durant molt de temps, dels seus discursos, però això sí, molt brillants, però jo crec que poc eficaços.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del diàleg i la negociació per a millorar el sistema de finançament de Catalunya

La segona pregunta en el Ple al president de la Generalitat és sobre la valoració del diàleg i la negociació per a millorar el sistema de finançament de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Des de la modèstia d'una oposició, que volem que sigui curta, permeti'ns preguntar més precisament sobre el finançament de la sanitat, partint de la informació que ahir donava el senyor ministre de Sanitat, en una compareixença en una subcomissió del Congrés dels Diputats, quan anunciava un finançament addicional de 120.000 milions de pessetes, addicionals, per intentar resoldre el problema crònic del dèficit de la sanitat.

La nostra pregunta és voler saber si vostès ho han negociat, si estan d'acord en aquesta proposta que va fer ahir el senyor Romay Becarà i si tenen un càlcul sobre el que pot representar per a Catalunya aquesta proposta que ahir va fer el ministre.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

La cosa més positiva de la intervenció ahir del senyor ministre és que admet una cosa que havia estat negant fins ara, que és que hi havia insuficiència; és que nosaltres sosteníem que el finançament de la sanitat era insuficient i el Govern del partit Popular deia que no. Això és el més important.

Ara, els 120.000 milions de pessetes, els poso de manera que, en sumar, diguem-ne, l'increment –que, això, ja ho vam negociar abans i ho vam aconseguir– de la despesa sanitària, d'acord amb el creixement del PIB, són 200.000 més. Això, de tota manera, és absolutament insuficient. O sigui que, per tant, ahir es va constatar un avenç important; nosaltres tenim elements per creure que aquest element es completarà durant els propers mesos, és a dir, d'aquí a la discussió dels pressupostos el mes de setembre, però, en tot cas, en aquesta línia, haurem de seguir insistint.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Li agraeixo la seva sinceritat, reconeixent la insuficiència de la informació que ahir donava el senyor ministre, insuficient del tot, sobretot per a Catalunya, que té una situació dramàtica pel que fa a la seva sanitat.

Com a molt, allò que ahir va anunciar el senyor ministre podria representar per a Catalunya de l'ordre de 25.000 a 30.000 milions de pessetes, i el dèficit del Servei Català de la Salut és de 230.000 milions de pessetes, i si afegim el dèficit dels hospitals concertats, ens n'anem a 100.000 milions més, per tant, a 330.000 milions de pessetes. Amb 30.000 més per a Catalunya, tirant molt llarg, no recuperarem aquests 300.000 de dèficit en els quals està instal·lada la sanitat catalana, i no hi ha cap mesura retrospectiva que permeti recuperar aquest dèficit que, en part, el Govern socialista li havia proposat de recuperar amb una aportació, al final del mandat, i amb les eleccions ja fetes, de 60.000 milions de pessetes.

Vostès generen un dèficit anual de l'ordre d'entre 50 i 75.000 milions de pessetes; vostès han reconegut, a través del seu conseller d'Economia i Finances, que, de l'any passat cap aquest, han tirat endavant 95.000 milions de pessetes, no comptabilitzats del pressupost de 1996 i, a més a més, vostès paguen, a diferència de l'Insalud –que paga a 169 dies–, a 407 dies les factures dels proveïdors.

Facin un reconeixement de la situació de la sanitat a Catalunya i del seu finançament; facin un reconeixement dels seus problemes de gestió, acceptin la proposta que els han fet, de crear una ponència parlamentària, i acceptin la proposta que els han fet, d'un pla de sane-

jament dels deutes acumulats, que són molt greus i que posen en perill cert la prestació...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Li he de dir, d'entrada, que això que el Partit Socialista ens havia ofert 60.000 milions de pessetes no és veritat. Això, per començar. Nosaltres, evidentment, necessitem més del que es diu aquí, i esperem que els aconseguirem, ja ho he dit; de fet, nosaltres, en aquests moments, tenim unes perspectives raonablement esperançades, no que podrem, diguem-ne, eixugar tot el dèficit que s'arrossega sinó que, simplement, a partir d'ara, podrem tenir una situació sensiblement millor. En tot cas, això ho acabarem de veure el mes de setembre.

Però la situació que ara veiem és francament més positiva. Li he de dir que, totes les coses que a nosaltres se'ns poden imputar, totes estan documentades, totes són públiques, totes són transparents. No sempre passa així. 700.000 milions de pessetes de l'anterior Govern socialista, que no estaven documentats i, a cuitacorrents, el mes d'agost, varen donar suport al Govern perquè afloressin; no estaven documentades, no? Bé, no deixa de ser una diferència important, i em sorprèn, per tant, que vostè ens ataquí per aquesta banda. Per la resta, tot el que siguin romanents o inversions d'obres públiques acollides al criteri dels compromisos plurianuals són coses que no es poden qualificar com de desplaçament de despesa. El que sí que hi ha de desplaçament de despesa són els 95.000 milions, per altra banda perfectament, absolutament, totalment documentats i transparents.

De vegades es cometen errors; per exemple, no recordar-se de fer figurar 700.000 milions de pessetes de dèficit en uns pressupostos. O per exemple, que hi hagin hagut inspeccions fiscals, diguem-ne, de tipus dubtós. Que consti que nosaltres som dels que avui estem dient que no hi han responsabilitats polítiques en això. Però de vegades es cometen errors, i seria molt prudent, i seria molt correcte, i seria molt com cal, simplement, que a l'hora de fer segons quines crítiques cadascú mirés abans a casa seva.

El president

El senyor Nadal em demana la paraula, per què?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per contradiccions. Simplement... (*Remor de veus.*)

El president

Mig minut, però mig minut comptat, per contradiccions.

3412

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, el senyor president de la Generalitat ha dit que no era veritat l'oferta del 60.000 milions de pessetes. Va ser el Partit Popular qui va dir que volia que ho deixessin aparcat perquè ja ho arreglarien ells. I per tant, el senyor president no pot repartir les veritats o les mentides a tenor de les seves necessitats de resposta, i els discursos morals del senyor president jo els trobo molt bé però els podria repartir amb la modèstia que correspon a aquell qui també comet errors.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El president

Allusions? Per quines allusions, senyor..., per quina contradicció? (*Pausa.*) Estem confonent el sistema de preguntes.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, és que hi ha una afirmació que el Partit Popular, sobre 60.000 milions de pessetes, com si fossin pataques, així, s'està dient que «això deixeu-ho aparcat, que això ja ho arreglarem nosaltres».

Quan se va dir que es deixés aparcat això? Quan havíem guanyat les eleccions? Abans de celebrar les eleccions, que sabíem que guanyaríem i vostès perdrien? En virtut de què el Partit Popular li va donar ordres al Govern socialista, que és quan estava a l'oposició? Quan estava a l'oposició, li ho va dir? Home, una mica més de rigor, senyor Nadal, amb este tipus d'afirmacions que no depenen ni de vostès, ni de nosaltres, ni d'esta cambra.

El president

Senyor Curto, això és una resposta, no és una contradicció, senyor Curto.

El president de la Generalitat

Si em permet, president, jo no intervindré perquè em sembla que aquest és un problema que han de resoldre el Partit Popular i el Partit Socialista. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la participació del Partit Popular en la manifestació a favor de la secessió lingüística, celebrada el dia 13 de juny a València

La tercera pregunta al Ple al president de la Generalitat és sobre la valoració de la participació del Partit Popular en la manifestació a favor de la secessió lingüística, celebrada el dia 13 de juny a València, formulada pel Grup Mixt. Per exposar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, divendres passat unes cinquanta mil persones es varen manifestar a València sota el lema «Sí a l'Estatut, sí a l'idioma valencià». Normes de la Real Acadèmia de Llengua Valenciana», llançant consignes –en idioma espanyol, lògicament– contra Catalunya, contra el català i contra determinats polítics i polítiques d'aquest país. Quina opinió li mereix que el PP participés en aquesta manifestació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, el que li he de dir és que no ens consta que oficialment el Partit Popular patrocini aquesta manifestació. Sí que crec que, almenys sectors molt importants del Partit Popular de València –de València, fins i tot, dic, fins i tot, més que del País Valencià– la varen veure amb simpatia i que, d'una manera o d'una altra, tinc la impressió, tota la impressió que hi van participar. I per tant, la meua opinió sobre això, no cal que li ho digui, és absolutament negativa.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. El Govern valencià no va convocar la manifestació però el PP valencià sí, i destacats dirigents d'aquest partit hi van assistir i, per tant, van donar cobertura política i institucional a insults contra aquest país, contra les seves institucions, contra alguns dels seus polítics i polítiques amb eslògans tan mesurats com ara «Catalans, sangoners d'Espanya i assassins de València».

L'anticatalanisme al País Valencià és un problema vell que ha estat utilitzat per alguns partits per justificar la seva pròpia existència o per treure'n profit electoral, que semblava que en els darrers anys s'havia esmortit i que, paradoxalment, ara, ara que el Govern espanyol del PP necessita el suport de Convergència i Unió, des de València ressusciten vells fantasmes amb el suport del PP.

El blaverisme va advertir que havia començat la segona batalla de València, i certament, quan aquesta gent s'hi posa no s'hi posa per poc i cal preveure que l'escalada de la irracionalitat continuarà. Davant d'això, els qui defensem la unitat de la llengua no hauríem de preparar la batalla obrint trinxeres al front de l'Ebre, mirant de salvar casa i despreocupant-nos del que passa al País Valencià, ja que, al marge de consideracions polítiques, la llengua catalana, la seva unitat, ens interpella tots. En canvi, sí que es podria obrir el front de Madrid. Vostès aguanten el Govern del PP i, per tant, cal exigir als seus dirigents que quadrin la seva tropa valenciana, que la retornin als quarters i que la preparin per a missions més civilitzades, més dignes i, si no és demanar

massa, més educades. I si no ens hauríem de plantejar passar al contraatac i fomentar diccionaris tan interessants com ara l'argentí - català / català - argentí, el mexicà - català / català - mexicà o -èxit de vendes assegurat- el cubà - català / català - cubà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, òbviament, el Govern de la Generalitat ha de fer tot el possible, i ho fa, i ho ha fet –i ho ha fet, potser, fins i tot, molt més del que a primera vista pot semblar–, per tal de defensar tot allò que pot conservar, assegurar la unitat lingüística catalana. Hi hem contribuït i hi seguirem contribuint.

El que hi ha és que avui, sobre la base, evidentment, d'un plantejament absolutament erroni, erroni fins i tot –com sempre dic– des del punt de vista de la Real Academia Española, nogensmenys que això, hi ha una divisió real al País Valencià, pels motius que sigui. Però nosaltres no podem anar a tirar llenya al foc i, per tant, el que hem de fer –i és el que fem– és fer una política per tal de no dificultar, si és que és possible, la pacificació interna del País Valencià.

És possible que hi hagi algú, o alguns o potser forces, que aquesta pacificació no la vulguin, però nosaltres hem d'estar en aquesta línia. No li nego que nosaltres hem tingut contactes sobre aquesta qüestió amb la Generalitat Valenciana, que alguna cosa ha canviat positivament en aquests últims temps, com és el reconeixement de facto –cosa que no era fa un any– de les normes de Castelló, o bé del manteniment de les línies d'ensenyament, però, de tota manera, és cert que no puc fer un balanç positiu de tots aquests contactes ni de tot el que està esdevenint en el País Valencià, en el qual, evidentment, hi ha no solament un problema de defensa de la pròpia personalitat valenciana –cosa que tots podríem subscriure i jo el primer–, sinó que hi ha un anticatalanisme molt visceral, una actitud anticatalana, més exactament, molt visceral per part d'uns determinats sectors i, en el fons, volguda o no, una política que porta a la castellanització del País Valencià.

Per tant, comprendrà que això és cert –com vostè diu–, que arriba un moment en què al Partit Popular i al Govern del Partit Popular se li ha de dir que la nostra prudència no significa simplement indiferència. De la mateixa manera que el Govern espanyol no acceptaria, així, sense més que, per exemple, si és que pogués –que constitucionalment no pot– que el Govern dels Estats Units digués que el castellà de Puerto Rico no és castellà, nosaltres també alguna cosa hem de fer davant d'aquesta agressió, que no dic que estigui impulsada, perquè no ho està, pel Govern del Partit Popular de Madrid, però que el Govern del Partit Popular de Madrid, per respecte a la veritat i per respecte, diguem-ne, a un mínim de lleialtat, ha de procurar apaivagar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació de l'acord pres pel Parlament de Catalunya d'anar a una única plataforma digital

La següent pregunta oral al Ple al president de la Generalitat és sobre l'aplicació de l'acord pres pel Parlament de Catalunya d'anar a una única plataforma digital, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, en declaracions seves àmpliament recollides per diferents mitjans de comunicació vostè afirmava: «TV3 té un compromís formal d'incorporar-se a la plataforma digital de Telefónica. Té un compromís des del mes de novembre de l'any passat, i el tenim, aquest compromís.» No ho sabia, no ho sap o no va voler dir que aquest preacord ja ha caducat. Amb aquestes declaracions –a les quals afegia que per poder-les dur a terme calia modificar un aspecte, que es referia a la Llei que regula la participació de la Generalitat a les societats civils i mercantils que farem en aquest Ple; amb aquestes declaracions vostè vulnerava l'acord del Parlament de Catalunya, l'acord del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, desautoritzava aquella persona que els ha d'executar i dur a terme, que és el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La nostra pregunta és ben senzilla: vostè pensa respectar els acords del Consell d'Administració i del Parlament de Catalunya?, i qui i com executarà aquests acords?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Té raó que l'acord del mes de novembre ha caducat i que ha caducat per culpa de l'altra part. El que hi ha és que políticament entenem que, avui per avui, nosaltres hem de seguir mantenint aquesta posició sempre que –sempre que– es faci una política, es pugui fer una política de cara a la creació d'una sola plataforma i que els dos objectius que tenim, quins són? Els dos objectius que tenim són: primer, assegurar per a TV3, en fi, una participació important en aquest món del futbol, simplement perquè té molta importància per l'audiència –no per res més–, i després, assegurar la presència del català, és a dir, que en la plataforma digital, la que sigui, hi hauran uns canals reservats no solament per a TV3 o per a la Corporació o eventualment per a altres televisions d'altres comunitats autònomes de parla ca-

3414

talana, sinó per a altres televisions que amb el temps hi pugui haver en català.

Aquests són els nostres dos objectius i, evidentment, encara que entenem que nosaltres tot i el que vostè ha dit i que ja li reconec que hauríem de –i és el nostre desig– poder complimentar l'acord cap al mes de novembre, òbviament aquests dos objectius que li acabo de dir passen al davant.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor Pujol, de veritat que no l'entenc, eh? En primer lloc, el compromís del Parlament i del Consell d'Administració és anar per una única plataforma, això què té a veure amb posicionar-se a favor d'una plataforma que ja està constituïda, que és via digital, que alhora vostè mateix reconeix que és un acord, un preacord que ja ha caducat?

En segon lloc, el futbol no té res a veure amb això, perquè vostè ha de recordar –sí, ha de recordar– que hi ha una altra societat constituïda per explotar els drets de futbol, que és la que està constituïda amb Canal Plus, amb Antena 3 i amb TV3.

En tercer lloc, miri, vostè ha de ser clar –ha de ser clar– si pensa respectar els acords del Parlament, ha de ser clar si pensa respectar els acords del Consell d'Administració i ha de clar, també, aquí, i transparent, sobre un dubte més que raonable, que és a veure si ens està intercanviant vostè altres qüestions amb el senyor Aznar per la plataforma digital. A veure si és que vol canviar sanitat per plataforma digital o què. Perquè el català, si vostè el vol garantir, i si vol garantir fins i tot quins són els paquets bàsics de qualsevol tipus d'operador, vostè la millor opció que té en aquests moments per administrar-lo és fer cas al que li diu el Parlament, que és anar a una única plataforma digital. Prendre posició sobre una plataforma digital com la que en aquests moments representa Telefónica, expliqui'm a mi i expliqui a aquest Parlament de Catalunya com pot ser que amb alguns dels socis que hi ha, que tindrien, de clar contingut conservador i espanyolista, vostè pot garantir qualsevol element de catalanitat o del català.

No cal recordar el que abans li ha preguntat el senyor Benet Tugues, el que el senyor Benet Tugues abans li ha recordat. És a dir, sigui bastant clar i, sobretot, intenti que el Parlament i el Consell d'Administració tinguin el seu protagonisme, no sigui que ens trobem que estigui canviant cromos amb el senyor Aznar i que això seria un aspecte molt negatiu, tant per al que ha de ser el futur d'aquesta opció digital com per a Catalunya.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, la primera cosa que li he de dir és que nosaltres des del primer moment, des de l'estiu passat estem defensant que hi hagi una única plataforma; o sigui que d'això no cal que ens convenci. Ara, que hi hagi una única plataforma no depèn ni de vostè ni de mi ni d'aquest Parlament. Depèn, doncs, miri, del senyor Polanco, del senyor Asensio, depèn del Govern, del..., sí, sí, depèn del senyor Vilallonga, depèn de tots aquests senyors. I per tant, nosaltres ens veiem obligats a fer aquell paper una mica galdós, vostè dirà, potser d'intentar convèncer-los, entre altres coses, utilitzant, que també pot quedar fent mal paper al final, la votació del Parlament de Catalunya. Estem obligats a això i els ho diem, però, en darrer terme, que hi hagi una única plataforma, que és el que realment convé i el que realment ens convé –convé a aquest Parlament, convé a TV3, convé a la Corporació, etcètera, etcètera–, això és una cosa que no està únicament al nostre abast.

Ara, tingui l'absoluta certesa que per molts motius, entre d'altres coses per la contradicció en què ens podem trobar amb la nostra pertinença, per una banda, a la societat del futbol a la qual abans he fet referència, i després pel tema de la duplicat de plataformes digitals, nosaltres farem tot el que podrem perquè hi hagi una única plataforma i ja ho vam fer, el que passa és que no va sortir prou bé. I, en tot cas, tinguin la seguretat que no canviem cromos en aquest cas: la sanitat és una cosa i la plataforma digital n'és una altra. Sí que li he de dir que per al Govern de la Generalitat el problema de la sanitat potser és el més absolutament prioritari, però això no treu que la plataforma digital també ho sigui, i molt.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin és l'objectiu de les seves intervencions en afers relatius a l'Església catòlica

El president

La cinquena pregunta oral al Ple al president de la Generalitat és sobre quin és l'objectiu de les seves intervencions en afers relatius a l'Església catòlica, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Senyor president, la pregunta que li adreço en nom del meu Grup potser és inèdita en aquests annals parlamentaris que tan variats són. El meu propòsit no és dir la política eclesial de la Generalitat, no és pas aquesta la meua intenció i, per tant, voldria centrar potser més la pregunta. Ben entès que no em refereixo a l'assistència a actes religiosos que vostè en exercici de la seva llibertat de consciència efectua, que és indistricable de la seva condició de president de la Generalitat. Tampoc em refereixo al natural diàleg i col·laboració que existeix entre institucions com és l'Església i l'Administració catalana, com pot ser l'Administració de l'Estat, en matèria de cultura, educació, mitjans de co-

municació, assistència social. Jo, ben bé, em centro en el tema següent: intervencions que vostè ha sovintejat darrerament en matèries que són pròpies de l'autogovern de l'Església catòlica a Catalunya. Aquestes intervencions, aquestes, diguem-ne, manifestacions o aquestes interpretacions d'actes que vostè ha fet, doncs, és això al que em refereixo.

Res més.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No l'he entès gaire, senyor Escartín. (*Rialles.*) Vull dir que ho haurà de precisar més perquè, miri, el president de la Generalitat no intervé en afers de l'Església catòlica, en absolut. Intervé en afers que tinguin interessos..., en fi, que toquin interessos o que toquin fets essencials per a Catalunya, i en els quals algú –qui sigui, l'Església catòlica o qui sigui, la Lògia Maçònica, si cal–, doncs, hi tingui intervenció, entén? Aleshores, el president de la Generalitat ha d'intervenir i ha de fer conèixer la seva opinió. Però nosaltres, de cap manera..., i jo menys que ningú –i vostè que em coneix ho sap–: em guardaré molt bé prou d'intervenir en allò que no em correspon, que és als afers interns de l'Església.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Moltes gràcies. Bé, jo, la qüestió que volia marcar..., indubtablement, crec que la voluntat d'una persona com vostè és no intervenir directament, però, de vegades, potser per la seva política una mica «tot terreny», d'ocupar, esmenar, arribar a una normalització en un moment determinat, normalització que respon a una norma una mica, jo diria, vaga, utòpica, doncs, ha fet una intervenció com la del 13 d'abril a la presa de possessió de l'arquebisbe de Tarragona, en la qual vostè –i ho poso com a exemple, no?– es va dirigir al nunci fent-li unes lliçons de modus o, en certa manera, de geografia política, eh?, al nunci, respecte a unes qüestions que, francament, quedaven una mica fora de lloc en un acte oficial de govern de l'Església, que, en certa manera, podia ser titllat –no crec que sigui la seva filosofia– d'ingerència en matèria eclesiàstica. Crec que, a l'Església catòlica, intervenir sistemàticament o amb reticències respecte a Roma i al seu representant, crec que està destinat al fracàs, i crec que a Catalunya té prou sistemes, l'Església catalana, per resoldre els seus problemes interns –que els té, com totes–, i no li fan falta aquests ajuts, diguem-ne, del poder temporal.

Res més. (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau! Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, en primer lloc, jo li vull dir que, tant el dia de Tarragona, que vostè diu, com un altre dia, jo m'he inspirat en un discurs del sant pare del dia 2 de juny de l'any 1980. Primer discurs, sobre aquestes qüestions que va fer després de pujar, després de ser papa, en el qual deia que les nacions havien de ser respectades, deia això. 2 de juny de l'any 1980, discurs a la UNESCO: «Les nacions han de ser respectades.» I definia això de les nacions, i deia: «Són llengua, són cultura, són l'evidència dels seus sentiments més profunds», entre els quals no l'explicitava, però un d'ells podria ser també el religiós. I després d'aleshores, encara no fa gaire, l'any passat, en va fer un –que li recomano que llegeixi–, doncs, d'una gran claredat, en aquest sentit, i que encaixa perfectament amb el que és el nostre cas: llengua, cultura, tot allò que podríem dir-ne a través la cultura: és del dret civil o l'estructura social, etcètera. Bé, tot això ho deia el sant pare, no ho deia jo. I a mi em va semblar que, si ho deia el sant pare, doncs, jo m'hi podia emparar, entén el que li dic? Que jo m'hi podia emparar.

Sobretot, essent com és Catalunya –tothom hi està d'acord– un país que, a part de molts altres orígens i altres arrels en té una de molt important, que són les arrels cristianes. No té massa importància que tinguem una carretera més o una carretera menys; no té massa importància que tinguem una competència més o una competència menys, però que tothom que té influència a Catalunya tingui en compte que Catalunya és una nació de llengua i de cultura, i que ho tingui en compte en la seva actuació de cara al país, això sí que té importància. I per tant, l'Església farà el que vulgui en les coses que són de l'Església, perquè, d'acord amb el seu raonament, senyor Escartín, arribaríem a aquella posició en què l'Església no pot sortir de la sagristia, i allà que faci el que vulgui, que no és la seva posició, suposo, i en tot cas no és la meua. Però així que l'Església incideix sobre la societat, altra gent que també té responsabilitat en la societat, com és el president de Catalunya, té dret a dir-hi la seva, amb tot el respecte.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la planificació relativa als centres d'atenció primària durant l'any 1997

El president

La sisena i última pregunta a l'honorable president de la Generalitat és sobre la planificació relativa als centres d'atenció primària durant l'any 1997, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, és conegut que una de les prioritats del Govern de Catalunya és la sanitat i, dins del sistema sanitari, la reforma de l'assistència primària sempre ha ocupat un espai molt important. És evident que, per al desplegament de la reforma d'assistència primària, han

3416

tingut incidència les polítiques pressupostàries i la situació pressupostària. Darrerament hem tingut coneixement d'un acord del Govern de Catalunya, del 10 de juny passat, en què es plantejaven un seguit d'actuacions que haurien de permetre seguir avançant en la reforma de l'atenció primària.

Interessaria, per tant, a aquest Grup Parlamentari, conèixer els continguts d'aquest acord, que ho poguéssim conèixer també la cambra, i alhora, també conèixer, si és possible, senyor president, quin nivell d'implantació tenim, a hores d'ara, de la reforma sanitària, tant pel que representa de nombre d'àrees bàsiques de salut com de població coberta per aquesta reforma.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És sempre una casualitat que les preguntes de Convergència i Unió siguin tan refrigerants. (*Rialles.*) Molt bé. Bé, no, el que volia dir, simplement –i no ho és tant, de refrigerant, això–, és que durant aquests últims mesos, efectivament, hem hagut de frenar una mica la nostra política sanitària. Ara, d'ençà de fa quinze dies, a partir del moment que, encara que d'una manera insuficient, tenim la sensació que s'obren perspectives noves –no és una sensació, tenim, almenys, una certesa moral que s'obren perspectives noves, que segurament no seran prou suficients per a tot el que voldríem, però que, en realitat, representaran una millora substancial–, hem reprès tota una sèrie de mesures que havíem tingut suspeses durant tres o quatre mesos.

Bàsicament, en molts sentits, però ara els en vull dir dos, només: l'un, teníem una sèrie de centres d'assistència primària acabats, però que no podíem posar en funcionament, concretament vint-i-cinc, i aquests són els que posarem en funcionament ara, d'una manera esglaonada, d'aquí a final d'any. Ahir mateix en vaig inaugurar un d'aquests, concretament a Sant Sadurní d'Anoia, i n'hi han uns quants més. Si després ho vol algun de vostès, li'n puc donar la llista sencera; són vint-i-cinc, quatre a Barcelona, un a Serós, un a Cambrils, un a Torredembarra, a Anglès, Ribes, Olot, Santa Coloma, etcètera. No me'ls facin dir tots; ja me'n fan cas, suposo, no? Jo vull dir-los que això representarà que la reforma s'aplicarà, d'aquí a fi d'any, gràcies a aquesta decisió del Consell Executiu, a 551.000 persones més.

I després, l'altra decisió que també teníem congelada i que ara, d'ençà de fa deu o dotze dies, hem tornat a engegar, ho torno a dir, com a conseqüència que hem arribat a la conclusió que la nostra situació, des del punt de vista de finançament –no pas idealment, ni de bon tros, però de tota manera, d'una manera clara–, pot millorar o millorarà, que s'ha tornat a engegar, és la construcció de nous centres d'assistència primària, que alguns els començarem aquest any 97 i la majoria els començarem durant l'any 98. Concretament, per exemple, durant l'any 97 –perquè vegin clar que no intento

pas, diguem-ne, de donar-los una informació poc precisa–, hi ha tota la remodelació que pot representar fer dos CAP nous, el CAP del carrer del Manso..., al carrer Manso, perdó, a Barcelona, que... (*Rialles.*) Sí, dispensin, dispensin, del general Manso, exacte. El Jaume I a Vilanova i la Geltrú, un CAP en el Tarragonès, una remodelació a Premià de Mar, una remodelació i ampliació a Can Blanc, de Sant Boi, etcètera. I després n'hi han una vintena més que s'han de fer entre aquest any, l'any que ve, i s'acabaran l'any 99.

Aquestes són les decisions que s'han pres des del punt de vista dels centres d'assistència primària, a partir, ho repeteixo, de fa deu o dotze dies.

El president

Moltes gràcies. El senyor diputat no vol repreguntar?

Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat del Servei Territorial de Carreteres de Tarragona, de Reus (Baix Camp) a Tarragona

Doncs, acabat el capítol de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat, continuem amb les preguntes al Consell Executiu. La pregunta número 7 de l'ordre del dia d'avui és: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre el trasllat del Servei Territorial de Carreteres de Tarragona, de Reus a Tarragona, formulada pel diputat, del Grup d'Esquerra Republicana, Ernest Benach. Té la paraula per formular la pregunta.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Una mal entesa concepció del que hauria de ser la divisió territorial d'aquest país... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau! (*Pausa.*) Paro el temps... Guardin silenci, si us plau. Continui.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Ja sabia que parlar d'això de les províncies espantava, però no pensava que tant...

Bé, doncs, com deia, una mal entesa concepció de la divisió territorial va provocar que, quan la Generalitat va començar i va descentralitzar els seus serveis, ho va fer des d'una òptica estrictament provincialista, és a dir, a les quatre províncies: Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. Evidentment, això va provocar que es neguessin i s'ignoressin realitats territorials manifestes i que, en definitiva, conformen una part molt important de la riquesa del territori. Aquest és el cas de Reus. Després d'uns inicis tímids, on es va intentar que algun dels serveis territorials no hagués d'estar forçosament a la capital de província, tan sols el Servei Territorial de Carreteres va ser instal·lat a Reus. D'altres serveis de rang territorial i administratiu menor també hi van ser instal·lats, i en aquests moments ens trobem que hi han

rumors, hi han hagut, almenys, notícies contradictòries, que el Servei Territorial de Carreteres, que en aquests moments és a Reus, aniria a parar a Tarragona en funció d'una reestructuració del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Voldríem saber, honorable conseller, què hi ha de tot això?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com vostè deia en la seva pròpia intervenció, tot ha estat producte de rumors, i del rumor, normalment, no se n'ha de fer massa cas o, en tot cas, un cas molt limitat.

Dit això, hi han dues coses que no són rumors i que sí que són certes, i que suposo que serveixen per contestar la seva pregunta: primer, hi ha una reestructuració del Departament de Política Territorial i Obres Públiques aprovada pel Govern –això és un fet– que comporta la creació d'unes delegacions territorials –també és un fet–, no només a les comarques de Tarragona, sinó en el conjunt del territori de Catalunya, i segon, aquesta reestructuració no necessàriament, ni tan sols de pressa, ha de comportar cap mena de trasllat del Servei de Carreteres de Reus cap a Tarragona.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, en tot cas, lògicament, la pregunta l'hem feta en funció dels rumors, però també d'alguna notícia preocupant que havia començat a córrer; en qualsevol cas, és tranquil·litzador, de part seva, el fet que anunciï que no s'ha previst així, però, és clar, darrerament no és que hàgim estat de gaire sort, amb tota aquesta qüestió.

Darrerament han marxat bastants coses, o s'han tancat serveis de la Generalitat a la ciutat de Reus, que si bé no tenien un àmbit territorial superior al de les comarques de Tarragona –és a dir, que estaven a les comarques de Tarragona, les comarques de Tortosa; tothom, avui, diu «les comarques de Tortosa», sempre–, i fins i tot a les comarques de Reus, doncs, com li deia, això ha estat una realitat els últims anys. Per tant, ens agradaria, d'alguna manera, que aquest compromís que vostè, d'alguna manera, ha explicat aquí, fos una realitat, i que, en definitiva, a part que la divisió territorial de Catalunya algun dia pogués canviar en l'estricta sentit provincial que pugui tenir en aquests moments, doncs, hi hagués una altra visió del país. Una visió que hauria de començar, per exemple, honorable conseller, per no parlar més de les «comarques de Tarragona», perquè, hi insisteixo, la gent de les terres de l'Ebre, segurament, no se sent identificada amb la concepció de les comar-

ques de Tarragona. I li asseguro que hi ha altra gent, en teoria habitants d'aquestes comarques, que en absolut se sent identificat amb aquesta expressió, que en el fons no és cap altra cosa que dir «la província de Tarragona».

Fruit d'això: la política que es produeix, en definitiva, en els serveis territorials, en la instal·lació de totes aquelles dependències del Govern de la Generalitat. Seria bo, doncs, poder canviar el xip i que d'alguna manera aquests serveis fossin al màxim de descentralitzats possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. El conseller senyor Artur Mas té la paraula per contestar la repregunta.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Li he expressat, senyor diputat..., consta, per altra part, en un escrit que li vaig adreçar fa alguns dies a l'alcalde de Reus i també al president del Consell Comarcal del Baix Camp; per tant, és un compromís que figura no només dit en aquesta cambra, sinó també, doncs, per escrit a aquests dos representants institucionals.

Dit això, deixi'm només afegir una altra cosa, que també em sembla important, i és que també hem de pensar en els ciutadans. No és només un problema de Reus i Tarragona o de Tarragona i Reus, no és només un problema de l'adscripció territorial o de què hi ha a cada lloc, sinó que hem de pensar també en l'eficàcia en la prestació del servei i, lògicament també, en la comoditat i confortabilitat dels ciutadans quan han de ser tractats per part de l'Administració pública, en aquesta cas la de la Generalitat de Catalunya. Repeteixo: hi ha un procés de reestructuració del Departament, que té conseqüències, que volem que les tinguï en la línia de l'eficàcia i de la millor prestació del servei públic –això és evident–; segon, ara com ara –ho subratllo, ara per ara–, hi ha un compromís explícit del Departament que no hi ha d'haver trasllat del Servei de Carreteres de Reus a Tarragona; ara com ara vol dir ara com ara, vol dir que en el futur qualsevol dinàmica està oberta, no només aquesta, que pot ser a la inversa, per què no?, o que pot tenir altres dinàmiques en altres àmbits territorials de Catalunya. El que no vull és donar una resposta tanca-dient: «Escolti, mai més mourem res», perquè això seria absolutament insòlit i absolutament improductiu, lògicament, i més en un moment que hi ha una voluntat de reestructuració del mateix Departament. Però ara com ara –i jo, a més a més, estic segur que serà així a mig termini– no hi ha cap voluntat de trasllat del Servei de Carreteres de Reus a Tarragona, com sap l'alcalde de Reus i com sap el president del Consell Comarcal.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Les preguntes números 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 i 15 han sigut posposades de comú acord.

3418

Preguntes acumulades relatives al tren Talgo i a la línia de ferrocarril Barcelona - Puigcerdà (tram. 310-00264/05 i 310-00265/05)

Per tant, ens correspon substanciar la pregunta número 16: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre la inversió necessària a fer en la línia del ferrocarril Barcelona - Puigcerdà, perquè el tren Talgo hi pugui circular amb tota seguretat, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per substanciar la pregunta el diputat senyor Pere-Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, acumularia les preguntes 16 i 17.

El president

D'acord.

El Sr. Piella i Vilaregut

Senyor conseller, Renfe té a Catalunya dues línies que tenen un servei internacional o que fan un servei internacional: una és la línia que passa per la costa, per Portbou, i l'altra, diguem-ne, que passa per l'interior, que és la línia que va de Barcelona, Vic, Ripoll, Puigcerdà, la Tor de Querol, Tolosa, París. Les dues preguntes que li faig, una és si s'ha quantificat la inversió necessària en aquesta línia de ferrocarril perquè hi circuli el tren Talgo, i l'altra és quines previsions temporals hi ha perquè el tren Talgo pugui fer el trajecte per aquesta línia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar les dues preguntes, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, en aquest moment, concretament, el Departament, a través de la Direcció General de Ports i Transports en col·laboració amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, igual com en el seu moment es va fer per al tren entre Lleida i la Pobla de Segur, està fent també un estudi sobre la línia ferroviària que vostè esmentava, estudi que, per altra part, no estarà enllestit, probablement, fins a la propera tardor i, lògicament, abans que aquest estudi conclogui, seria extremament aventurat poder avançar qualsevol conclusió i molt més avançar conclusions d'inversió.

Dit això, de tota manera, en aquesta primera resposta, deixi'm dir-li que aquest estudi no es fa només per la possibilitat que hi puguin circular trens Talgo, sinó que es fa fonamentalment per millorar les condicions d'utilització de la mateixa via fèrria, per un costat, i en segon lloc, per intentar veure fins a quin punt noves inversions en aquesta línia podrien donar una utilitat molt superior al conjunt del territori i concretament en el pas per les poblacions i les comarques afectades. Dic això

perquè amb el que tenim, que és bastant justet en aquest moment, ara el que tampoc es pot fer és donar un salt endavant, pràcticament en el precipici, i pensar que l'únic objectiu és la circulació de trens Talgo, sinó que, en definitiva, del que es tracta és de millorar el conjunt de l'estructura ferroviària per part d'aquells que en tenen la responsabilitat. No oblidem que, en aquest cas, estem parlant, lògicament, de qui té la titularitat d'aquests serveis, que no és altre que el mateix Govern central, i en aquest sentit deixi'm dir que des del Govern de Catalunya lamentem en diferents ocasions, ho hem lamentat i ho lamentem també ara, que les inversions en aquesta línia hagin estat tan escasses fins ara.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. És a dir, la seva contesta és pel setembre; d'acord, el setembre hi tornarem. Però, independentment d'això, sí que li voldria fer unes consideracions que són les següents: aquesta setmana es va inaugurar l'Euromed, és un tren que va a dos-cents quilòmetres per hora, més o menys, crec que ens n'hem de felicitar, i aquesta setmana encara el tren que va de Barcelona a Puigcerdà hi ha trossos que va a quaranta quilòmetres per hora. És a dir, aquella imatge d'una Catalunya de dues velocitats penso que amb això queda bastant reflectit.

Després, en aquest tema del Talgo..., és un tema que surt com la serp del llac Ness; és a dir, quan la Direcció General de Transports no sap massa què dir, surt amb aquest Talgo. Miri, aquí li llegiria concretament una plana d'un diari del 19 de maig del 1989 i diu el següent: «El Talgo de Tolosa passarà per Vic i Ripoll el maig del 1990.» O sigui, això fa set anys. I al mateix temps diu que, bé, concretament que s'està fent aquest estudi. Després de vuit anys, aquest estudi no s'ha acabat, diu ara que l'acabaran el mes de setembre, ens ho creiem. Però és que la cosa encara és més complexa i més preocupant. L'altre dia, concretament, demanant per aquesta línia, és a dir, com es podia fer per anar des de Barcelona fins a París, a través d'Internet, concretament la contesta de Renfe és la següent, diu: «Destino solicitado no es posible o no ho ha sido seleccionado.» És a dir, com que és possible, vol dir que no ha estat seleccionat. És clar, en definitiva, potser sí que estem fent molts estudis, però una cosa molt important, que és la informació que poden tenir els viatgers per utilitzar-la, doncs, no surt concretament en els sistemes d'informació més moderns.

I això, en definitiva, aquestes notícies que surten periòdicament sobre el Talgo, que ja surten des de fa set anys, aquí hi ha un problema més de fons, que és el descrèdit, en definitiva, que se centra en els polítics quan van repetint any darrere any una mateixa promesa, aquesta promesa no s'arriba a concretar mai i, en definitiva, això, em penso que no fa gens de bé ni al Govern de la Generalitat ni, concretament, a la classe política en general.

Senyor conseller, quedem per al mes de setembre, el mes de setembre tornarem a l'examen, i, a partir d'aquí, esperem que hi hagi alguna resposta més concreta sobre aquest tema i esperem que també els sistemes nous informàtics de Renfe puguin recollir que es pot anar també a París per la línia interior de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

El senyor conseller, té la paraula per contestar la repregunta.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor Piella. A mi em sorprenen un parell de coses: primer, que vostè no apreciï que el fet que el Govern de Catalunya faci aquests estudis, perquè no deixa de ser una responsabilitat que no és nostra; sí que els fem, n'hem fet molts. Miri, per exemple, n'hem fet un de molt important que és el del TGV, que, per cert, destacats membres qualificats del seu partit, doncs, darrerament fins i tot posen en dubte que s'hagi fet això, malgrat que és una evidència, doncs, que existeix, no?, i fa molts anys que està fet, molts anys, i molts anys reclamant a un govern determinat, concretament el que dirigia el mateix Partit Socialista, sense massa resultats ni sense massa èxit, no? Doncs, bé, una vegada més, la Generalitat de Catalunya –ho torno a dir–, igual que ho va fer per la Lleida - la Pobla de Segur, que tampoc li corresponia, ara fa aquest estudi que –deixi'm dir–, doncs, valdrà uns diners, significa uns recursos que ha d'assumir el pressupost de la Generalitat i que en bona llei correspondria fer a aquell que té la titularitat i la competència del servei. Per tant, l'estem fent amb la millor voluntat del món per ajudar que en aquest procés hi hagi aquesta millora de les estructures ferroviàries, malgrat –ho torno a dir– que la responsabilitat és d'altres administracions.

I segon, també em sorprèn que vostè faci una pregunta, doncs, insistint en aquesta línia com si els serveis de Renfe depenguessin de la Generalitat. Senyor Piella, no és així, els serveis de Renfe són de Renfe, i el titular de Renfe és el Ministeri de Foment, i vostè, amb el to d'aquesta intervenció i tal com l'està orientant, dóna la sensació que el responsable que tot això sigui així és el Govern de la Generalitat. Si vostè em parlés de la línia del Vallès de Ferrocarrils de la Generalitat, doncs jo li hauria de donar explicacions, lògicament. I si em parlés dels ferrocarrils urbans de la Generalitat de Catalunya a Barcelona, li hauria de donar explicacions, lògicament, igual que per a la línia de Manresa i d'Igualada, lògicament.

Ara, escolti'm, vostè m'està parlant d'una línia que és –ho torno a dir– competència únicament i exclusivament del Govern central. Aleshores, que vostè ens insti, ens impulsi, ens demani que fem el que estem fent per intentar negociar amb el Govern central per millorar les condicions d'aquesta via, d'acord; però jo li prego amb el mateix ànim que no intentem traslladar a l'opinió pública el descrèdit de les institucions de govern catalanes quan no tenen responsabilitats directes en una matèria concreta.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 18, formulada pel Grup Socialista, sobre els objectius i costos del butlletí informatiu que edita el Departament d'Ensenyament. Per substanciar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall. *(El Sr. Piella i Vilaregut demana per parlar.)*

Perdó, senyor Cadevall. Em demana la paraula el diputat senyor Piella. Se li ha esgotat el temps, senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

No, no, per contradiccions.

El president

Escolti, no comencem a utilitzar l'artifici de les contradiccions, perquè el joc de preguntes, això ho haurem d'acabar... Jo espero que s'aprovi el nou Reglament perquè això és pugui acabar.

Mig minut per contradiccions, però és una pràctica abusiva.

El Sr. Piella i Vilaregut

Només per recordar al senyor conseller que hi ha una comissió mixta Renfe - Generalitat que tracta d'aquests temes, i em penso que, en definitiva, crec que és lògic i normal que recordem i que impulsem la Generalitat en les coses que realment participa.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius i els costos del butlletí informatiu que edita el Departament d'Ensenyament

El president

Per formular la pregunta número 18, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Les senyores diputades, els senyors diputats, els centres docents i altres reben un butlletí BIEC del Departament d'Ensenyament, de propaganda i crònica social. La pregunta és: quin és el cost i quins són els objectius d'aquest butlletí de propaganda?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'objectiu és un butlletí d'informació general i no té més pretensió que ser un canal ordinari i humil d'informació i de comunicació del Departament amb els professors i amb les associacions de pares, i el cost aproximat seran vuit

3420

butlletins l'any per un cost de 2 milions i mig d'exemplars, repartint-ne en cada edició 71.500 directament a domicili, amb un cost unitari de 35 pessetes.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la humilitat i amabilitat que manifesta ara i moltes vegades em sembla que no soluciona el problema. En primer lloc, perquè sigui quin sigui el cost, em sembla que és una provocació que els centres docents no rebessin ni un duro a compte de les despeses de funcionament durant el primer trimestre i rebessin tres butlletins que penso que són de propaganda i publicitat.

Segon, penso, a més a més, que el senyor conseller hauria de revisar la prioritat d'informació i publicitat del seu Departament. L'altre dia, comparant amb les nombroses informacions d'universitat, li deia que aquesta fotocòpia a dues cares, senyor conseller, és l'única informació —el butlletí que té vostè és a tot color—, és l'única informació que donaven al Saló de l'Ensenyament sobre un tema tan prioritari com la formació professional. En lloc d'això, doncs, ens trobem amb aquest butlletí que vostè té a les mans que ens informa de les jubilacions de mestres, administratius, cuiners i cuineres, que hi ha profundes enquestes amb mostres tan representatives com sis persones escollides a dit, que contesten cinc o deu ratlles i els posen la foto sobre un tema i, en canvi, han estat incapaços aquest any, si volem dignificar la formació professional, de donar un bon llibret amb l'oferta a Catalunya de formació professional, cosa que el Departament de Presidència ha fet amb universitats. Per tant, tenen diners en universitats, tenen diners per fer butlletins de propaganda i no tenen diners per informar adequadament de formació professional.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar a la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè acostuma amb freqüència, però avui més que mai, a confondre les pomes amb les peres o amb el que sigui, però, escolti, no s'assabenta de res, eh? (*veus de fons*), i li ho dic amb aquesta profunditat. Primer, el repto que digui què hi ha de propagandístic en aquest butlletí. Li pot agradar o no li pot agradar, i qualsevol tipus de suggeriment en el sentit de millora, li asseguro, senyor diputat, que serà benvingut. Però des del Departament i des de la meva persona en concret s'ha cuidat amb molta profunditat que no tingués cap aspecte propagandístic, i, això, ho asseguro amb aquesta rotunditat perquè és veritat.

Segona qüestió. Com que sabia que el senyor diputat aniria per aquí, després d'enviar el primer número, vaig encarregar una enquesta a l'Institut Opina, de 1.015 entrevistes telefòniques, més que les que de vegades fan *La Vanguardia* per dir qui guanyarà unes eleccions, i el resultat d'aquestes 1.015 entrevistes, que estan a la disposició del senyor diputat, és que el 89,4% dels entrevistats valoren positivament una iniciativa d'aquest tipus i que, prop del 60%, valora en concret el butlletí per sobre d'una puntuació de 5, sobre 10, i que només el 7,2 dóna una puntuació per sota del 5. Això és la veritat i l'altra qüestió són elucubracions, sense base, de vostè.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta... (*El Sr. Cadevall i Soler demana per parlar.*) No em torni a parlar de... Per què em demana la paraula?

El Sr. Cadevall i Soler

Per contradiccions, molt breument.

El president

Menys de mig minut.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, és que penso que el senyor conseller ha adoptat un to insultiu. Ha dit que no hi ha...

El president

Això no són contradiccions.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, senyor president. Ha dit que no hi havia publicitat, com deia jo, en el butlletí, i en l'últim butlletí hi havia la seva fotografia tallant la cinta del Saló de l'Ensenyament, quan la informació que donava del Saló d'Ensenyament era una vergonya. Per tant, el conseller tallant la cinta és publicitat. (*Remor de veus i rialles.*)

El president

Silenci!

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte d'autorització d'instal·lacions, a la variant de la Pobra de Mafumet (Tarragonès) a Valls (Alt Camp), de l'oleoducte de Tarragona - Lleida - Saragossa

La darrera pregunta de la sessió d'avui, posposades les preguntes 19 i 20, és la pregunta 21, sobre el projecte d'autorització d'instal·lacions a la variant de la Pobra de Mafumet a Valls, formulada pel diputat senyor Bargalló. Té la paraula, per substanciar la pregunta, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. L'oleoducte Tarragona-Lleida-Saragossa no és competència del Govern de la Generalitat –m'avenço ja a una possible resposta en aquest sentit–, sí que és competència del Govern de la Generalitat la seguretat dels ciutadans i ciutadanes del país, la política territorial del país, les estructures comunicatives del país. I en aquest sentit, el nostre Grup volia saber quin és el capteniment del govern de la Generalitat respecte al projecte de la variant d'aquesta infraestructura entre la Pobla de Mafumet i Valls, tenint en compte que, de la llera del riu Francolí, per on passa actualment aquest oleoducte, el projecte el fa passar per un altre lloc, i que, a més a més, una sèrie de municipis –deu en total– entre la Pobla de Mafumet i Valls, que són tots els que hi ha, han mostrat la seva preocupació pel que significa aquesta infraestructura, que passa més a prop del seu municipi i que canvia la realitat de la política territorial del territori en el qual conviu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller d'Indústria, senyor Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, efectivament, vostè té raó quant al tema competencial, però nosaltres, de tota manera, seguim amb molta cura el desenvolupament de projectes i instal·lacions d'aquesta naturalesa, i li he de dir que, aquest, l'hem examinat a fons i ens sembla molt bé.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Celebro profundament, senyor conseller, que a vostè li sembli molt bé. En tot cas, li insisteixo que, als deu alcaldes dels deu municipis afectats per la infraestructura, no els sembla tan bé; són deu alcaldes que pertanyen a la seva adscripció, a formacions polítiques molt diferents; per tant, aquest no és un tema polític, és un tema territorial, és un tema de conviure amb el tema. Aquests deu alcaldes estan preocupats, fa temps que demanen una visita amb un conseller del Govern de la Generalitat, i no la tenen. Aquest Grup no tria quin conseller respon –la visita no és amb vostè, senyor Subirà–; en tot cas, el conseller que no els rep argüeix que el seu departament ha de fer un informe previ perquè els rebi, aquest conseller. En tot cas, el que jo demanaria és que el Govern de la Generalitat rebés aquests alcaldes, els expliqués la postura, els donés les garanties que els pot donar que aquesta nova infraestructura no serà molesta per als habitants i els donés les garanties que aquesta nova infraestructura no vindrà sumada, després, a altres, que continuaran trosejant una part del territori absolutament malmesa per un munt d'infraestructures dependents de l'Estat i de la

Generalitat, del seu Departament i d'altres, que passen per aquella zona que va entre la Pobla de Mafumet i Valls.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Indústria.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Bé, senyor diputat, no sé de quin conseller parla, de quin col·lega meu parla; en tot cas, de mi, no –ja ho ha dit vostè mateix. Però, per favor, digui a aquests alcaldes que em vinguin a veure a mi, perquè, de temes d'oleoductes i gasoductes, ens n'ocupem al Departament d'Indústria i Energia.

Vostè és un veterà d'aquest tema, perquè, efectivament, ja l'any 96, em sembla que em va fer sis o set preguntes sobre l'intent, per part de vostè i d'alguns alcaldes d'aquests, de fer passar, precisament, un gasoducte per la llera del riu, que és molt inadequat. És a dir, la llera d'un riu, d'un riu com el Francolí, és precisament un lloc per on no han de passar ni gasoductes ni oleoductes, i li vaig explicar a bastament, i vostè continua insistint, i li asseguro que l'oleoducte està molt més bé per allà on està projectat que passi que no pas pel seu traçat, per la llera del riu.

A més a més, les servituds que representa un oleoducte són molt suaus. Miri, nosaltres vam ser l'administració absolutament competent amb l'oleoducte de Barcelona a Tarragona –de Tarragona a Barcelona, per ser més precisos amb la direcció dels fluxos–, i jo recordo que, en aquests moments, està absolutament oblidat per allà on passa, només per les vàlvules que hi ha de tant en tant i els punts de control; a sobre, s'hi fa l'activitat tradicional que s'hi havia fet sempre, perfectament, i un gran propietari de la zona, en el dinar que es va fer el dia de la inauguració, va dir –un que s'hi havia oposat bastant però a qui es va pagar el preu just, etcètera–: «Home, després, mirat a posteriori, potser m'hauria anat bé que l'oleoducte hagués fet unes quantes voltes per la meua finca». Entén? Això és una exageració, si vostè ho vol, però, de tota manera, jo penso que, efectivament, el traçat, per allà on està fet, és correcte; no només correcte sinó molt millor que l'alternativa que vostè proposa.

I finalment, deixi'm dir una cosa respecte al que vostè insinua –perquè me la va proposar set vegades, l'any passat, en relació amb els gasoductes–: efectivament, hi ha passadissos en el territori; és a dir, vostè agafi, per exemple, el congost de Martorell i veurà com hi passen moltes infraestructures, i a ningú se li ha acudit fer passar oleoductes ni gasoductes per la llera del riu Llobregat. Doncs, el Francolí, encara que aparentment

3422

sigui un riu relativament tranquil, és tan perillós o més que el Llobregat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils

Passem, acabat el període de preguntes, al punt tercer de l'ordre del dia: Projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils. D'acord amb l'article 5 del Reglament, començarem el debat amb l'exposició, per part del conseller de la Presidència, honorable Xavier Trias, del Projecte de llei.

El conseller de la Presidència

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Govern, passo a presentar el Projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils.

La necessària adaptació del nostre ordenament jurídic a les diferents directives comunitàries en relació amb la normativa reguladora de les societats mercantils s'ha reflectit en la promulgació del text refós de la Llei de societats anònimes i, més recentment, en la Llei de societats de responsabilitat limitada. Aquesta adaptació suposa introduir nombroses innovacions en relació amb el marc jurídic anterior, entre les quals destaca la reducció del percentatge necessari per tal que els socis puguin exercitar certs drets polítics d'especial transcendència a la vida societària, com serien el de sol·licitar la convocatòria de la Junta general extraordinària o la suspensió de l'execució d'acords socials, entre d'altres.

L'esmentat percentatge té una especial transcendència, donat que permet al soci efectuar una tasca de control envers l'actuació dels òrgans directius de la societat, essent, per tant, un element de tutela i garantia dels legítims drets dels accionistes minoritaris, per la qual cosa, en un principi, la normativa mercantil va fixar percentatges elevats. Així, per exemple, per exercitar l'acció de responsabilitat social, es va fixar el 10% del capital, percentatge, aquest, que es va introduir en l'àmbit de la normativa de la Generalitat de Catalunya, relacionada amb la participació en societats mercantils.

No obstant això, la dispersió accionarial permet en l'actualitat l'adquisició de posicions majoritàries en les societats mercantils amb percentatges molt reduïts, per la qual cosa la reducció de l'esmentat percentatge obliga també a reduir l'exigible als socis minoritaris per tal de garantir els seus drets. Per aquesta raó, el Projecte de llei que es presenta, dictaminat favorablement per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost i que no ha estat objecte de cap esmena, pretén modificar el percentatge mínim de participació de la Generalitat de Catalunya en societats mercantils, exigint per la Llei

d'empresa pública catalana, del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i del patrimoni de la Generalitat, el qual, com s'ha dit, es fixa en el 10% del capital social d'aquestes, tot substituint-lo pel 5%, que és el que estableix l'esmentada normativa mercantil.

D'altra banda, la modificació que es proposa, a més de mantenir intactes els drets societaris de la Generalitat de Catalunya en les societats en què participa, tindrà un efecte favorable des d'un punt de vista financer, ja que el nou percentatge permetrà reduir la despesa derivada de les adquisicions d'accions o participacions, així com també els fons a destinar a les ampliacions de capital i permetrà, si així es considera necessari, destinar més fons a la participació en d'altres empreses on la presència de la Generalitat de Catalunya sigui convenient.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Atès que no hi ha vots particulars ni esmenes reservades, d'acord amb l'article 101 del Reglament, podem sotmetre el Dictamen a votació, si no és que els intervinents per part dels Grups vulguin intervenir per fixar posició abans de la votació. Ho prefereixen així? *(Pausa.)*

Molt bé. Doncs, per fixar posició té, en primer lloc, la paraula el Grup Mixt. El diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. El Govern ens presenta un projecte que, segons consta en el preàmbul del projecte, ha de servir per afavorir la participació, directa o indirecta, de la Generalitat en societats privades. És per això que cal modificar la Llei del patrimoni de la Generalitat, la Llei de finances públiques de Catalunya i la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana.

El motiu principal –i, en tot cas, el que es constata dels tres articles que, precisament, modifiquen aquestes tres lleis– és reduir el mínim de capital de participació en aquestes societats, del 10% al 5%. Per part del nostre Grup, entenem que és interessant millorar, si més no amb flexibilitat, per assegurar la presència de la Generalitat en tots aquells sectors productius que així ho requereixin, i evidentment, aquí intervenen pràcticament tots els sectors, fins i tot aquell que fa referència a qüestions audiovisuals, que podria semblar que és un dels temes que pot més interessar en aquesta llei, i és per tot això que nosaltres entenem –i a més a més, ve avalat per les modificacions que darrerament s'han produït en la legislació mercantil de l'Estat, i en ares, bàsicament, d'aconseguir aquesta flexibilitat i, sobretot, també, presència de la Generalitat en totes aquestes societats anònimes i empreses mercantils diverses– entenem que no hi ha cap més complicació i, per tant, votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana donarà suport al Projecte de llei sobre participació de la Generalitat en societats mercantils i civils, perquè és una adequació tècnica a una realitat evident, que és el fet, com s'ha exposat per part del conseller i per part de la mateixa exposició de motius de la Llei —és una evidència—, que els límits mínims que s'efectuaven fa un temps per tal que la Generalitat estigués present en aquestes societats mercantils, xifrats en un 10%, avui no és necessari. Aquest rebaix al 5% és una obvietat total per, precisament, facilitar la flexibilitat i, fins i tot, augmentar la participació en altres societats.

Queda, en tot cas, doncs, la reserva de si, d'aquest augment de la dispersió, doncs, en facilitarà el control; és a dir, sempre, el Parlament, entenem que ha de tenir control parlamentari sobre aquestes participacions de la Generalitat en societats mercantils i, si més no, que sigui —suposo— un pas..., jo crec que segurament una de les finalitats és que la corporació pugui participar en una d'aquestes plataformes quan acabi la batalla entre interessos econòmics que ja està en marxa. En fi, la qüestió és que és d'una obvietat tal que no queda més que dir que hi votarem a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president; molt breu. Simplement, se'ns presenta un projecte de llei sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils que està en consonància amb la variació que ha sofert la legislació mercantil sobre la participació pel que fa a la protecció de les minories. S'han rebaixat els percentatges del 10 al 5, i en aquest Projecte de llei se'ns demana una modificació de la Llei del patrimoni de la Generalitat, de la Llei de finances públiques i de la Llei de l'Estatut pel que fa als percentatges mínims de participació de la Generalitat i la consideració d'empreses vinculades. Ho considerem oportú, i en aquest sentit manifestem que el nostre Grup hi votarà a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. També molt breument, per donar recolzament al Projecte de llei, presentat pel Govern sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils.

Tal com ha quedat clar de l'exposició que ha fet l'honorable conseller de la Presidència, es tracta de la transposició d'una normativa europea, que s'ha plasmat en el text refós de societats anònimes, i també en la Llei de responsabilitat limitada, i que obliga, per tant, a la mo-

dificació de la Llei del patrimoni de la Generalitat, de la Llei de finances públiques i de la Llei de l'empresa pública. En aquest sentit, considerem que la reducció de límits, del 10% al 5%, tal com queda clar en l'exposició de motius, permetrà no tenir un volum d'inversió elevat en aquestes i alliberar recursos, per tant, en altres àmbits que puguin ser d'interès tant per al Govern de la Generalitat com per a la mateixa empresa catalana.

En aquest sentit, només reiterar el vot favorable del Grup Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, per posicionar-se, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En un sentit, també, com la resta de diputats, i de forma breu, perquè la Llei és en aquest sentit prou transparent. La modificació de la Llei de societats anònimes va provocar que hi hagués un canvi en les minories necessàries per exercir determinats drets polítics dintre de les empreses, i aquesta minoria va passar del 10 al 5%, i el que fa aquesta Llei és reflectir també aquest canvi i, per tant, que la Generalitat pugui participar en un mínim, que abans era d'un 10, en un mínim que ara és un 5. Per tant, cap objecció a aquest Projecte, que, a més a més —com ja s'ha recordat també—, possibilitarà un estalvi o, si més no, tindre més recursos per poder tindre altres participacions.

Ara, també és cert —i no podem obviar-ho— que aquesta Llei ha aixecat determinades expectatives sobre la intencionalitat del Govern en promoure aquesta modificació, i en la mesura que això pogués estar vinculat a determinades operacions audiovisuals. Bé, nosaltres, en tot cas, si es donen aquestes circumstàncies, les examinarem. Igualment que, en qualsevol cas, el fet d'aprovar aquesta Llei no vol dir mai, no voldrà dir mai, en cap cas —com a mínim per part del Grup Socialista—, que això vulgui dir que s'aprovin in extenso totes les participacions que la Generalitat pugui tindre en determinades societats. Examinarem cas per cas, mirarem cas per cas, veurem la incidència, l'oportunitat de cada un dels casos en què el Consell Executiu pugui exercir aquesta voluntat de participar amb un 5% en determinades entitats, i en aquell moment ens pronunciarem sobre els casos concrets. Avui, sobre el que és la norma genèrica, en la mesura que entenem que pot suposar un propi estalvi i una major capacitat d'actuació per part del Govern, ens sembla correcta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, molt honorable president, senyores i senyors diputats, ben poca cosa queda per afegir després de la inter-

3424

venció que ha fet l'honorable conseller de la Presidència, senyor Trias, respecte a la justificació i conveniència d'aquest Projecte de llei, i de les diferents intervencions dels senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula manifestant la seva posició favorable al mateix Projecte, la qual cosa ja agraïm d'antuvi perquè ha permès també, doncs, agilitzar la tramitació d'aquest Projecte de llei.

De fet, nosaltres constatem la total coincidència a donar compliment a l'objectiu que té el Projecte de llei que ens ocupa, que no és altre que el d'adequar les disposicions contingudes en les lleis de patrimoni de finances públiques i de l'estatut de l'empresa pública catalana, que actualment exigeixen una participació mínima de la Generalitat en societats privades del 10%, a la nova situació creada com a conseqüència de les modificacions operades en la legislació mercantil, fonamentalment pel text refós de la Llei de societats anònimes, del 89, i de la Llei de societats de responsabilitat limitada, del 95, en virtut de les quals, per a l'exercici de determinats drets societaris, es redueix el percentatge de capital exigit fins ara. Per aquesta raó considerem que es fa aconsellable modificar el règim jurídic de les societats mercantils participades per la Generalitat, per tal d'adaptar el percentatge fins ara vigent del 10% i fixar-lo en un límit mínim del 5%, que, d'altra banda, permet, efectivament, la participació de la Generalitat en empreses i sectors en els quals la seva presència sigui convenient i mantenir, en supòsits d'ampliació de capital, el grau de participació.

Així, doncs, i pels motius abans esmentats, el nostre Grup Parlamentari considera del tot oportuna i necessària l'aprovació d'aquest Projecte de llei i, en conseqüència, el nostre vot, com el de la resta de grups d'aquesta cambra, serà a favor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Atès que no hi ha hagut vots particulars ni esmenes reservades, i atès que tots els portaveus dels grups parlamentaris s'han pronunciat favorablement a aquest Projecte de llei, per economia processal, la presidència proposa aprovar la Llei per assentiment dels diputats i diputades de la cambra. *(Pausa.)* Hi ha acord? Per assentiment? *(Pausa.)* Volen votació? Llavors, cridarem a votació.

Si les senyores diputades i els senyors diputats estan preparats, iniciarem la votació.

Iniciem la votació.

El Projecte de llei ha sigut aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

Proposició de llei sobre la publicitat de les enquestes i estudis d'opinió fets per encàrrec de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, punt número 4: Proposició de llei sobre la publicitat de les enques-

tes i estudis d'opinió fets per encàrrec de la Generalitat de Catalunya, la presa en consideració d'aquesta. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari Socialista. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Sala, per un temps de quinze minuts.

El Sr. Sala i Griso

Senyor president, senyores i senyors diputats, per comunicar, abans d'iniciar la presentació d'aquesta Proposició de llei, que en acabar la presentació d'aquesta procediré a la seva retirada, i aprofitaré aquest temps, i segurament una part petita d'aquest temps, per explicar les raons d'haver presentat la Proposició de llei i les raons, també, per les quals la retirem.

Des de fa ja temps, les diferents administracions que actuen en el nostre país s'han caracteritzat per promoure i realitzar enquestes i estudis d'opinió de naturalesa i finalitats molt diverses. Ha format part de la tradició i la cultura política d'aquest país un ús bastant habitual –que a vegades ha estat positiu i a vegades potser no tant– de la realització d'enquestes, d'estudis d'opinió, d'estudis de coneixement científic de la realitat. La Generalitat de Catalunya no n'ha estat una excepció, òbviament, i per exemple, per citar només les realitzades els dos últims anys, l'any 95, per la informació que el mateix Govern ha facilitat, es van realitzar al voltant de noranta enquestes i estudis d'opinió, per un cost total de 355 milions de pessetes, i l'any 96 –jo no sé si com a motiu de la política d'austeritat–, es van realitzar uns seixanta estudis d'opinió, per un import global de 265 milions de pessetes. Estem parlant, per tant, de xifres relativament importants.

Fa uns anys, també formava part de la tradició d'aquests estudis i d'aquestes enquestes que les administracions que les encarregaven tinguessin una tendència natural a amagar els seus resultats i a administrar la seva difusió amb un cert to de misteri i d'intent d'aprofitar-se dels avantatges que donava tenir informació quan la resta de mortals, la resta de ciutadans, i molt especialment els grups parlamentaris que havien de fer oposició a aquestes administracions –grups parlamentaris o grups municipals–, no tenien accés a aquestes.

Poc a poc s'ha anat regularitzant, aquesta situació. A Espanya, vull recordar que el CIS, que era l'encarregat per l'Administració de l'Estat de centralitzar una part important d'aquestes enquestes, va decidir administrar la seva publicitat, d'una manera prou acurada i prou important, fa tot just dos anys; altres administracions autonòmiques també ho han fet; administracions municipals..., per exemple, l'Ajuntament de Barcelona, des de fa dos anys, també ha regulat la publicació i l'accés públic a aquestes enquestes, i arribava el moment que la Generalitat de Catalunya entrés també en aquesta via de regularització i de normalització, no tant de la realització de les enquestes, sinó de la seva difusió i de la seva publicació.

La Proposició de llei que va presentar el Grup Socialista tenia, fonamentalment, com a objectiu facilitar aquest *aggiornamento* de l'Administració de la Gene-

ralitat en un tema que té la seva importància, perquè em sembla que és bo que es facin enquestes –no sé si se n'han de fer tantes, però és bo que se'n facin, o estudis d'opinió–, però és bo que tothom pugui aprofitar-se'n d'una manera normal, d'una manera controlada, d'una manera no absolutament imprevista, però que tothom se'n pugui aprofitar. Si invertim recursos per conèixer la realitat social, és bo que el conjunt de ciutadans i d'entitats del país puguin tenir possibilitats d'aprofitar-se'n, i molt especialment, si se'm permet, els grups parlamentaris. Ens estalviarem, també, aquesta situació, que a vegades és una mica grotesca, d'aquestes enquestes misterioses que de tant en tant es diu que es tenen i que donen uns certs resultats que ningú acaba de saber massa bé quins són, però que sembla que diuen que a aquell que les ha encarregat, molt especialment el govern de torn, li donen un resultat millor que als altres. En el moment que es coneixin, que siguin públiques, molta part d'aquest misteri, d'aquesta capacitat d'influir indirectament sobre l'opinió pública també desapareixerà.

Nosaltres vam presentar una proposició de llei que pretenia, bàsicament, facilitar aquesta situació de publicitat de les enquestes i estudis d'opinió realitzats per la Generalitat de Catalunya. No buscàvem –i em sembla que quan vam formular la pregunta al conseller de la Presidència...– cap tipus d'acció, de contradicció, ni tampoc cap voluntat de protagonisme per part del nostre Grup: volíem ajudar a resoldre aquest tema. I he de dir que, sortosament, em sembla que estem ja en vies, d'una manera molt positiva, de la qual em congratulo, per jo crec que una actitud molt raonable per part del conseller de Presidència, del Grup de la majoria, i també dels altres grups parlamentaris, que, a través del nostre camí, diguem-ne, d'un camí propi, d'un camí que potser altres administracions no han utilitzat, que han preferit el sistema de la proposició de llei o de la llei –aquí ho farem d'una altra manera–, regulem la qüestió de la difusió de les enquestes de la Generalitat.

I per tant, ens hem posat d'acord el conjunt de grups parlamentaris per presentar una proposició no de llei, que els pròxims dies entrarem en el Parlament, que, bàsicament, contempla la transmissió als grups parlamentaris del Parlament de Catalunya de les enquestes d'opinió relatives a la intenció de vot, valoració de partits i valoració de líders polítics fetes per encàrrec del Govern o de l'Administració de la Generalitat o dels organismes i empreses que en depenen, en un termini no superior a un mes, a comptar de la data de finalització i de la codificació o gravació de la informació en el suport magnètic o aquell altre que sigui utilitzat; per tant, l'accés a aquelles enquestes que fan referència a la situació política, les enquestes que tradicionalment utilitzem o fem servir aquells que treballem en política. I també que, en un termini no superior a tres mesos, el Departament de la Presidència elaborarà un decret que regularà l'accés públic a les enquestes d'opinió i estudis que realitza el Govern de la Generalitat de Catalunya amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I aquest Decret també crearà el registre públic d'enquestes d'opinió de la Generalitat de Catalunya, que potser és la novetat que ens diferencia d'altres models que altres administracions han utilitzat:

l'existència d'aquest registre, que permetrà, per part dels ciutadans, el coneixement de quines enquestes exactament encarrega la Generalitat de Catalunya per poder accedir a elles d'acord amb les normes que la mateixa Generalitat dictarà.

És possible que ens poguéssim plantejar si hauria estat millor fer una llei, o si la regulació via decret és la més adequada, però, en qualsevol cas, em sembla que, amb aquesta Proposició no de llei –que, tenint present que tots els grups la presentaran, espero que s'aprovi al més aviat possible–, el conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra, en primer lloc –però, sobretot, els ciutadans de Catalunya–, podran tenir accés a aquelles enquestes que s'encarreguin per part del Govern de la Generalitat, que tinguin sentit i que tinguin difusió, i suposo que això, el Decret –que mirarem que també en el moment que es redacti, encara que sigui responsabilitat del Govern, tingui també el consens màxim, i espero que així serà– permeti ja, per tant, resoldre una qüestió que –ho torno a dir– no és un tema d'una gran transcendència però que, la seva regulació per la via del consens i no per la via de la confrontació, em sembla que és una dada positiva i em sembla, en aquest sentit, que és importat o útil de destacar.

I per tant, senyor president, en conseqüència, li anuncio la retirada de la Proposició de llei, que és el que pertoca realitzar en aquest moment, i també li anuncio que el conjunt de grups parlamentaris de la cambra –tots ells– ens hem quedat compromesos a presentar, en el termini més breu possible, una proposició no de llei, que ja està pràcticament confeccionada i que, quan reprenem el nou període de sessions, espero que sigui aprovada ben aviat.

Jo li demanaria, simplement, al Consell Executiu que, en el que fa referència al primer punt, sense esperar que la Proposició no de llei sigui aprovada, aquelles enquestes d'opinió que puguin realitzar entretant, ens les faciliti ja, en aquest termini d'un mes, al conjunt de grups parlamentaris de la cambra.

Per tant, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució

Havent sigut retirada la Proposició de llei, no procedeix el debat; per tant, passariem al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt número 5: Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, del 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució, presentada pel Grup Popular. Atès que les Corts Generals van

aprovar la Llei 6/1997, de organizació y funcionamiento de la Administración General del Estado, del 14 d'abril, que era la Llei que es pretenia modificar, el Grup Parlamentari Popular, d'acord amb l'article 109 del Reglament, proposa la retirada d'aquesta iniciativa.

Aquesta presidència proposa que aquesta decisió sigui presa, per economia processal, per assentiment de les diputades i diputats presents a l'hemicicle. En tot cas, si hi ha alguna objecció, doncs, aniríem a la votació d'aquesta.

Hi ha acord de votar-ho per assentiment? *(Pausa.)* Queda aprovada per assentiment la Proposta de resolució de retirar aquesta iniciativa parlamentària.

Alteració de l'ordre del dia

Passem al punt sisè de l'ordre del dia. Quant a aquesta Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del Codi penal, s'ha rebut en aquesta Mesa una proposta de demanar a la cambra l'aprovació de l'alteració de l'ordre del dia d'avui, perquè aquesta sigui substanciada demà, a partir de les deu del matí.

D'acord per part dels portaveus de fer aquesta modificació de l'ordre del dia, continuem, per tant, amb aquesta modificació de l'ordre del dia, i n'hi haurà algunes més en el capítol d'interpellacions, que ja formularé.

Designació de quatre síndics de la Sindicatura de Comptes

Designació de quatre síndics a la Sindicatura de Comptes, el punt setè de l'ordre del dia. D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, els síndics són designats pel Parlament per la majoria de tres cinquenes parts dels seus membres. Els grups parlamentaris han proposat els següents candidats: senyor Marià Nicolàs i Ros, senyor Francesc Vela i Parés, senyor Josep Maria Carreras i Puigdemolas i senyor Manuel Barrado Palmer. Atès que el nombre de candidats proposats és el mateix que els que s'han de designar, aquesta presidència proposa, donat els antecedents, que la votació sigui electrònica i secreta.

Hi ha acord dels senyors portaveus per realitzar la votació de la forma que acaba de proposar la presidència? *(Pausa.)* No havent-hi, doncs, cap objecció, procedirem a aquesta votació.

Donem un minut de temps per si s'han d'incorporar alguns diputats que no són presents a l'hemicicle en aquests moments, però que sí que són al Palau del Parlament. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació. *(Remor de veus.)* Volen guardar silenci, si us plau; estem a punt d'iniciar la votació. Iniciem la votació.

El resultat de la votació és 91 vots a favor, cap vot en contra i 7 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida, queden designats el senyor Marià Nicolàs, el senyor Francesc Xavier Vela, el senyor Josep Maria Carreras i el senyor Manuel Barrado síndics de la Sindicatura de Comptes.

Alteració de l'ordre del dia

Passarem a continuació al capítol d'interpellacions. Si em permeten un moment... Com he anunciat a les senyores diputades i als senyors diputats, ha arribat en aquesta Mesa i en aquesta presidència una proposta d'ajornament per al dia de demà de les interpellacions números 8 i 9, de les quals jo demano la conformitat de la cambra, per alterar aquest punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 14/1996, de 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de mesures fiscals complementàries

Si hi ha conformitat per part dels portaveus –veig que hi ha assentiment–, començaríem les interpellacions amb la interpellació número 10: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la cessió del tributs de l'Estat a les comunitats, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per substanciar-la, la senyora Dolors Montserrat. *(Remor de veus i pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau. Si us plau, guardin silenci. Té deu minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, el passat 31 de desembre de 1996, es publicava en el BOE, número 315, la Llei orgànica 14/1996, de 30 de desembre, «de cesión de los tributos del Estado a las comunidades autónomas y de medidas fiscales complementarias». Segons el títol primer de la Llei i en els articles segon i tercer, clarament es determina la cessió, a Catalunya, de la plena competència normativa dels tributs sobre el joc, la qual cosa permet regular les exempcions, la base imposable, el tipus de gravamen, les quotes fixes, bonificacions, meritacions, així com els aspectes de gestió, liquidació, recaptació i inspecció amb efectes a partir del primer de gener d'enguany. Actualment, l'article 12.1 de la Llei 41, de 1981, de 28 d'octubre, de cessió de tributs a la Generalitat de Catalunya, disposa que la Generalitat es farà càrrec de la gestió, liquidació, recaptació, inspecció i revisió de la taxa estatal sobre el joc.

La normativa tributària sobre el joc existent arreu de l'Estat es recull en el Reial decret llei 16 de 1977, de 25 de febrer, pel qual es regulen els aspectes penals, administratius i fiscals del joc de sort, d'atzar i d'apostes. Segons aquesta, cada màquina recreativa de tipus B merita una quota fixa anual de 456.000 pessetes, pagadora en quatre terminis trimestrals. El venciment o la

meritació es produeix el primer dia de cada any natural, o en la data de concessió de l'autorització administrativa, si aquesta és posterior.

Als imports corresponents a la taxa de joc, s'ha d'afegir el recàrrec autonòmic establert per la Llei 2/1987, de 5 de gener, de la Generalitat de Catalunya, la qual estableix un recàrrec sobre la taxa estatal, que grava les màquines recreatives en un 20% sobre els imports de la taxa de joc, i corresponen a Catalunya, per cada màquina, 91.200 pessetes. Posteriorment, l'Ordre de la Conselleria d'Economia i Finances del 16 de febrer de 1987 va establir uns terminis de pagament simultanis als establerts per la taxa. Per tant, doncs, el 20% del recàrrec autonòmic més l'import de la taxa suma la quantitat de 547.200 pessetes, que és recaptada íntegrament per la Generalitat mitjançant la Conselleria que vostè presideix, honorable conseller, des del primer de gener de 1997.

La Sentència, com molt bé vostè recordarà, del Tribunal Constitucional, la 296, de 1994, de 10 de novembre del mateix any, va aclarir definitivament els dubtes sobre quina és la veritable naturalesa tributària de la taxa del joc, afirmant que ens trobem davant una figura fiscal diferent de la categoria de taxa, perquè amb això no es pretén la contraprestació proporcional, més o menys aproximada, del cost d'un servei o realització d'activitats en règim de dret públic, sinó que constitueix un autèntic impost que graven els rendiments obtinguts per activitats d'empresaris privats de forma virtualment idèntica als impostos que graven l'adquisició de renda per activitats expressives de capacitat econòmica.

Una vegada establerts normativament l'objecte i el fi del tribut i la seva naturalesa pel Tribunal Constitucional, la llibertat del legislador per a l'establiment dels terminis per ingressar resta limitada en un primer bloc d'exigències, que són les que deriven del deure de coherència o congruència institucional.

En el present cas que avui ens ocupa, per les característiques que té la configuració d'aquest tribut, la dimensió temporal constitueix un element determinant del seu fet imposable, que no és un altre que l'adquisició de renda en el seu període impositiu, que és l'any natural. D'aquesta forma, si estem davant d'un fet imposable de llarga durada, cal que hi hagi una correlació temporal entre els terminis d'ingrés de l'impost i l'obtenció de les rendes gravades per aquest, com en altres impostos que graven l'obtenció de rendes en els temps.

Hi ha importants diferències entre les diferents modalitats del joc a les quals són d'aplicació l'impost anomenat «taxa fiscal del joc». A l'hora de trobar la coherència desitjada entre la realització del fet imposable i l'establiment dels terminis d'ingrés, ens trobem en el cas, per exemple, dels casinos, en què els ingressos s'efectuen dins dels 25 primers dies naturals del mes següent al venciment de cada trimestre natural. D'aquesta forma, la taxa a ingressar en cadascun d'aquests terminis correspon a les rendes generades durant el trimestre anterior.

En el cas del bingo, senyor conseller, els ingressos hauran de fer-se simultàniament a l'adquisició dels cartrons, amb els quals es desenvolupa el joc, de manera

que, encara que la correlació entre l'obtenció de rendes i el pagament de l'impost no es produeixi totalment, el subjecte passiu sí que pot administrar, d'acord amb les seves possibilitats de tresoreria i les necessitats de la seva activitat, l'adquisició dels esmentats cartrons i, en conseqüència, el pagament de l'impost corresponent. I no faig pas referència, perquè ara crec que no és pas el moment, al 10% de bonificació del premi de cobrament. També, senyor conseller, podríem parlar igualment, del cas del joc desenvolupat mitjançant butlletes, però ho podem deixar per a més endavant.

Quant a les taxes d'altres modalitats del joc no incloses en el Reial decret llei 16 de 1977, com són, per exemple, les apostes hípiques, s'estableix que el tipus tributari corresponent s'aplicarà sobre l'import de les butlletes o bitllets venuts. Per això, el termini d'ingrés, també en aquests supòsits, és posterior a la realització del fet imposable.

En el cas de les màquines recreatives a què avui ens referim, el subjecte passiu, els empresaris, en haver de fer l'ingrés els vint primers dies de cada trimestre, o sigui, el primer 20 de gener, abril, juliol i octubre, es veu obligat a pagar l'impost quan les rendes gravades per aquest encara no s'han obtingut. Aquestes circumstàncies, deixant de banda la inexplicable diferència de tracte amb d'altres modalitats de joc, crea un greuge comparatiu entre empresaris del sector del joc. Això incideix negativament en els empresaris i fa que es trobin en dificultats de tresoreria en haver d'avançar el pagament de l'impost abans d'obtenir les rendes gravades per aquest.

Cal tenir en compte que l'import de la taxa constitueix la partida més important dels comptes de despeses d'una empresa que es dediqui a l'explotació d'aquest tipus de màquines. Això l'obliga, cada vegada que ha d'ingressar els imports corresponents a la taxa, a l'endeutament bancari. D'aquesta forma, el cost financer d'aquest endeutament ha arribat a ser una despesa fixa, afegida a la de la tributació durant els quatre trimestres. D'altra banda, el manteniment permanent d'aquest deute, durant la seva constant renovació, a mesura que es van succeint els terminis d'ingrés, fa que la capacitat d'endeutament bancari de les empreses es vegi seriosament limitada, la qual cosa comporta un difícil accés a un finançament d'inversions necessari per a les empreses. Li poso un exemple: podem dir que les màquines es queden obsoletes, comercialment parlant –encara que no físicament– al cap de tres anys d'estar al mercat, la qual cosa obliga l'empresari a renovar anualment un terç de les seves màquines.

Senyor conseller, voldria fer-li quatre consideracions. Primera, donada la naturalesa impositiva de la taxa i la dimensió temporal del seu fet imposable en els actuals terminis d'ingrés, es comet la incoherència de gravar unes rendes que encara no han sigut obtingudes pel contribuent. Segona: en l'actualitat, existeix un tracte desigual entre l'explotació de màquines recreatives i altres modalitats del joc –greuge comparatiu a l'hora d'exigir el pagament d'un impost que grava igualment les rendes obtingudes en una o altra modalitat. Tercera consideració: que els actuals terminis d'ingrés obliguen el contribuent a finançar les seves càrregues

impositives mitjançant l'endeutament bancari, com hem dit abans, amb les seves conseqüències econòmiques negatives que deriven d'això, o bé sol·licitant ajornament al Departament d'Economia i Finances de la Generalitat –possibilitat evidentment recollida en el Reglament General de Recaptació.

Però voldria, senyor conseller, destacar que, si l'empresari aconsegueix l'ajornament, a més del cost bancari que li representa pels avals, etcètera, se li aplica un interès del 9% aproximat, però, en d'altres casos, es dona que, en no reunir els requisits formals exigibles per a l'ajornament, com la presentació de l'aval o garantia suficient, aquest, evidentment, es denega –la qual cosa comporta molta gestió administrativa al seu Departament– i es resol la denegació al cap d'un mes de la sol·licitud, amb la qual cosa l'empresa aconsegueix un objectiu, que és liquidar el tribut, anomenat «taxa de joc», quan ja s'ha generat la renda per pagar. Ara bé: aquells empresaris que s'acullen a la Llei 25 de 1995, del 20 de juliol, article 61.3, tenen un cost del 5% del recàrrec si efectuen el pagament dins dels propers tres mesos. En canvi, el que sol·licita reglamentàriament l'ajornament però l'incompleix per motius econòmics, per motius de no aconseguir l'aval, finalment, del banc, el recàrrec és del 10%.

Quarta consideració: sembla obvi, senyor conseller, que, tenint plena competència autonòmica de la capacitat normativa, es tendeixi a reduir els recàrrecs autonòmics sobre la taxa de joc a casa nostra.

No voldríem donar per acabada aquesta exposició sense fer esment del total compliment de les obligacions tributàries que els empresaris catalans tenen per aquest concepte amb la Generalitat. Totes les màquines es troben autoritzades per la Direcció General del Joc i Espectacles i proporcionen periòdicament a aquest organisme, a la seva Conselleria d'Economia i Finances, el cens actualitzat de les mercuracions per taxa en cada territori, en cada província. El parc de màquines, a 31 de desembre de 1996, oscil·lava –perquè no és exacte– entre 37.150 màquines i 37.655 màquines.

Senyor conseller, pretenem, amb aquesta intervenció, posar-li en coneixement una situació que entre tots podem millorar. Creiem que, encara que no es produeixi una total correlació entre la realització en el temps del fet imposable i els terminis de pagament de l'impost, sí que paliaríem en gran mesura els efectes negatius dels actuals períodes de cobrament i, també, en gran mesura, col·laboraríem al fet que les empreses a Catalunya, d'aquest sector, tinguessin autofinançament propi i eliminessin l'externa, que, com molt bé vostè coneix, té encara un cost elevat.

Tenint en compte la situació fins aquí exposada i la capacitat que la Generalitat de Catalunya té atribuïda la gestió recaptatòria del 20% del recàrrec autonòmic, import corresponent a 3.435 milions de pessetes, més la taxa del joc general...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Acabo ara mateix.... De 20.000 milions de pessetes per a Catalunya. Donat que estem finalitzant el primer semestre d'enguany, que ja s'estan elaborant per departaments els futurs i propers pressupostos per a l'any vinent, considerem oportú, senyor conseller, mitjançant la present interpellació, conèixer els criteris del Govern respecte a dues qüestions: contemplen la possibilitat d'aplicar, l'any vinent, el canvi dels actuals terminis de pagament de taxes trimestrals per trimestre vençut. Tenen previst, per al 1998, reduir algun punt del recàrrec autonòmic per tal de millorar el greuge comparatiu entre empresaris del sector de diferents modalitats del joc?

Senyor conseller, resto esperant la seva resposta; voldria que prengué en consideració aquestes dues qüestions perquè, en cas que, avui, vostè expressi la voluntat i conformitat, evidentment, evitaríem la moció subsegüent i, evidentment, per raó de la seva paraula, així ho faríem.

Moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, la senyora Dolors Montserrat em presenta una interpellació genèrica, com són les interpellacions, sobre l'aplicació de la Llei orgànica de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de les mesures fiscals complementàries, i després, en la seva intervenció, em planteja un tema molt concret, que és el del joc, el qual intentaré respondre, òbviament. Però sí que volia fer unes consideracions de tipus general. En el nou sistema de finançament, que comporta la corresponsabilitat fiscal, no únicament hi ha la participació en el 30% de l'IRPF, sinó un tema que és molt important i que havia reclamat diverses vegades aquest Parlament, que és la capacitat legislativa dins d'unes normes d'harmonització a nivell de tot l'Estat, tant pel que fa al tram d'aquest 30% de l'IRPF com al que fa als tributs cedits, successions, donacions, patrimoni, transmissions patrimonials i, òbviament, joc, que és el tema al qual d'una manera més concreta s'ha referit la il·lustre diputada.

Això comporta per a Catalunya no solament sobirania financera i una menor dependència de l'Estat –jo recordo una resolució aprovada per unanimitat d'aquest Parlament, em sembla, que deia que, cada vegada més, els nostres recursos depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, i cada vegada menys, de les transferències que vénen de l'Estat–, sinó que és un increment considerable de l'autonomia financera perquè tributs cedits més IRPF dins del finançament no sanitari passa d'un 65%, l'any 96, a un 89%, l'any 97. És a dir: si deixem la sanitat a part, que té un sistema del qual s'està parlant molt aquests dies, doncs, l'autonomia financera nostra, amb el finançament de totes les

altres competències, augmenta d'una manera considerable.

Dins de les normes d'harmonització, jo he dit en aquest Parlament, diverses vegades, que nosaltres havíem estat molt curosos perquè, evidentment, dins del trasllat de domiciliacions per motius fiscals –artificialment, per motius fiscals–, les comunitats que més tenien a perdre eren Madrid i Catalunya. I a més a més, jo diria que per aquest ordre i que, per tant, era bo que hi hagués una harmonització a nivell de tot l'Estat. Diversos grups d'aquest Parlament havien estat d'acord amb aquesta posició. També he dit que no era la nostra intenció aplicar momentàniament aquesta sobirania de capacitat legislativa perquè no volem augmentar la pressió fiscal, el pes de la recaptació dels impostos directes. Per exemple: sobre el PIB, ha passat d'un 7,2%, l'any 81, a un 11,7%, l'any 96, i quant als impostos indirectes, ha passat d'un 7,3% a un 11,2, aquests mateixos anys. És a dir: de l'any 81 a l'any 96. Per tant, hi ha hagut un increment de la pressió fiscal, però, d'una altra banda, no podem –ni és la nostra intenció– baixar la pressió fiscal –ho dic d'una manera general– perquè, precisament, les nostres necessitats de finançament fan que ens sigui impossible, almenys momentàniament o en aquests anys, baixar la pressió fiscal.

Aquestes són les nostres normes generals de conducta. Això no vol dir que no puguem fer una adaptació per projecte del Govern, o potser per proposició d'algun Grup de la cambra, sobre impostos determinats o que matisin determinades situacions fiscals. Però, en línies generals, ni increment de la pressió fiscal ni disminució de la pressió fiscal.

Vostè em parla d'un tema concret, que és el pagament de les màquines recreatives, –la taxa de 456.000 pessetes l'any–, que, a més a més del recàrrec de la Generalitat, presenten 547.200 pessetes l'any. Conec, òbviament, la sentència del Tribunal Constitucional sobre la naturalesa tributària d'aquesta taxa –més ben dit, no és una taxa, perquè no respon a una prestació de servei; tot això, ho coneixem perfectament– i, per tant, actuarem en conseqüència. Sobre aquest tema, jo faig referència als quatre temes que vostè planteja cap al final de la seva intervenció.

Vostè diu que aquestes rendes, degut al canvi de naturalesa, doncs, s'han de tenir molt més en consideració, que estan gravades i que no han estat obtingudes. És a dir que es gravaven prèviament, i aleshores, el seu segon argument és tota una exposició d'un tracte desigual respecte, per exemple, als casinos, als bingos, les butlletes, els bitllets que tenen un pagament posterior. Òbviament, la diferència d'això és que aquí es tractava d'una taxa fixa, que es podia, per tant, pagar abans o després –i l'Administració escull que es pagui abans– i allò altre és una taxació sobre els resultats i, per tant, no hi ha més remei que pagar-ho després. Però, en canviar aquesta naturalesa tributària, el seu argument pot tenir un cert pes. Parla del tracte desigual, parla d'un tema que és l'endeutament del contribuent i fa tota una exposició sobre els ajornaments. Evidentment, els ajornaments, nosaltres, teòricament, els donem sempre però els donem quan hi ha garanties suficients perquè, òbviament, si no hi són, no els podem donar. Això sí

que és una norma que no podem obviar, no podem obviar aquesta norma.

I després, la seva quarta consideració és la de rebaixar el recàrrec –em sembla entendre– de la Generalitat de Catalunya, que és un tema que, dins de la norma general, com jo li ho he dit, de no augmentar la pressió fiscal i no rebaixar-la, no el contemplàvem. Vostè em demana si el contemplem. No el contemplàvem. Això no vol dir que, en el moment dels pressupostos, el puguem contemplar. El tema d'afavorir la tresoreria de les empreses, que és un tema a tenir en compte, té una conseqüència, que és empitjorar una mica la tresoreria de la Generalitat, perquè, en lloc de cobrar-ho al principi del trimestre, ho cobra al final. I això, ho hem de tenir en compte.

És a dir, jo, senyora Dolors Montserrat, després d'haver-li explicat les línies generals de la nostra actuació, és a dir, valorar positivament aquesta corresponsabilitat fiscal, aquesta capacitat legislativa, dir que no pensem augmentar d'una manera genèrica la pressió fiscal, que no la podem rebaixar, sobre el tema, concretament, de cobrar al final del trimestre en lloc de cobrar al principi del trimestre la taxa més el recàrrec, que constitueix això la part principal de la seva exposició, jo li haig de dir que, en principi, no em sembla inviable, però, òbviament, jo venia preparat aquí per a una interpellació de tipus general, i ho haig de sotmetre a un estudi sobre les conseqüències que això té per a la Generalitat. I em sembla, a més a més, dins d'aquesta consideració que no sembla inviable i que ha d'estar sotmesa a un estudi, tenint en compte el canvi de naturalesa jurídica conseqüència de la Sentència del Tribunal Constitucional, tenint en compte les comparacions que vostè ha fet i la situació del sector i la petició del sector, tot això ho sotmetríem a un estudi, i em sembla que el moment parlamentari per fer aquest canvi, si és que realment es fes –que ja dic que en principi no sembla inviable–, seria en el debat i en l'aprovació del pressupost del 1998, perquè ja començaríem un nou període pressupostari, un nou any, tenint en compte aquest canvi, que jo crec que és difícil fer-lo en el curs d'un any.

Sobre el recàrrec, que és l'última part, jo no li contesto –això formarà part de la política general d'impostos i de tributació de la Generalitat, en funció dels ingressos que tinguem–, però sí que li dic que, sobre la primera part, en principi ho sotmetrem a un estudi i en tornàrem a parlar en el moment del pressupost de 1998.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, primer de tot voldria agrair-li la seva resposta, aquesta voluntat que vostè ha transmès al Grup Popular i a aquesta diputada de poder sotmetre a estudi les consideracions

que nosaltres li hem fet en el contingut de la interpellació.

Vostè m'ha fet diferents consideracions generals, que recullo, però que també a la vegada permeti'm, honorable conseller, que acabi de fer unes petites, però també importants, consideracions, que sempre són bones, però que no dubto que vostè les té en ment, del que vam parlar sobre el tema del joc.

Aquesta proposta que el Grup Parlamentari Popular li hem ofert i que vostè, en principi, doncs, diu que sotmetrà a estudi –i ho entenem perfectament–, voldria transmetre-li que ha estat presentada a les tres diputacions forals del País Basc –Guipúscoa, Biscaia i Àlaba– i ha sigut ja acceptada la proposta, i fins i tot la Diputació Foral de Guipúscoa ha dictat l'ordre pertinent foral, la 762/1996; per tant, en acabar l'any passat, ja varen sotmetre i posar legalment aquesta possibilitat de poder pagar a trimestres vençuts, que no a trimestres anteriors. Jo entenc perfectament, senyor conseller, que vostè digui: «Això té un cost per a la nostra Conselleria, això té un cost per a la tresoreria de la Generalitat de Catalunya.» És cert, i jo reconec el rigor de vostès en la despesa, però també m'agradaria que valoressin aquest rigor en la tresoreria de la Generalitat.

Aquest canvi, conseller, que segurament a través de l'estudi vostès realitzaran, de canviar un trimestre per l'altre, sota uns números d'aquesta senzilla diputada, crec que, entre el Mibor més tota una sèrie de qüestions, se'n va a uns 45 milions de pessetes trimestrals d'esforç que vostès fan de no tenir els diners a principi del trimestre a tenir-los als vint dies de l'acabament del trimestre natural. Però li voldria significar que en aquest estudi valoressin moltíssim que l'esforç de les empreses d'aquest sector és de trenta vegades més que l'esforç d'aquests 45 milions de pessetes. I li dic això perquè, com molt bé vostè sap –i li'n podria posar alguns exemples–, a un empresari, per exemple, de cent màquines i que ha de pagar al trimestre 13.680.000 pessetes, li representa al cap baix, al cap de l'any, 3.750.000 pessetes del finançament pel pagament de les taxes; total, això li representa un 8% de la capacitat, i això si té un bon patrimoni per poder-hi accedir.

Per tant, quan facin aquesta valoració que molt bé vostè ha dit, tinguin en compte de poder valorar aquest esforç de les empreses i que no redunda en contra de l'Administració –ni de la central ni de la nostra, que és la més important, l'autonòmica–, perquè, en definitiva, els empresaris cotitzen per IAE, per IVA –si poden tornar a comprar més màquines noves–, per IRPF i, evidentment, quan liquiden, per societats. Per tant, honorable conseller, voldria que, dins d'aquesta voluntat que potser és petita però que ens ha demostrat, poguéssim valorar afirmativament aquest esforç empresarial que estan fent i, evidentment, estimularíem des de la Generalitat de Catalunya, des de Catalunya, l'activitat productiva, que, com molt bé vostè sap, és un dels factors..., és cabdal sempre en els seus programes, en les intervencions de vostès i en la intervenció del president de la Generalitat i, per descomptat, també, des del nostre Grup polític, que representa en aquests moments el Partit Popular.

Per tant, amb aquests criteris, honorable conseller, el deixo esperant, amb aquesta rèplica, que potser fins i tot pugui afinar una miqueta més, amb la voluntat, fins i tot, de poder rebaixar algun punt de la taxa, que altres comunitats autònomes –i que no dubto que vostè ho té present– també estan en aquesta línia i que fins i tot ja ho han posat en pràctica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en aquesta segona intervenció, evidentment, no puc canviar res de les conclusions de la meua primera intervenció. Agrair a la senyora Dolors Montserrat la seva aportació quant a la comparació amb Guipúscoa, amb Biscaia –em sembla–, amb els territoris forals. Recordar-li que la situació financera i el sistema de finançament és molt diferent i, per tant, les dificultats, com es veurà en la propera intervenció nostra, en alguns temes, sobretot en el tema de la sanitat, que no entra dins d'aquest finançament general de corresponsabilitat fiscal i de capacitat legislativa.

I quant als seus càlculs, els càlculs que aquí breument ha exposat, jo no vull fer cap consideració. La Conselleria ja hi ha treballat també, en aquest tema i, en tot cas, en el moment de fer l'estudi tindrem molt en compte les seves aportacions i en tornarem a parlar en el debat pressupostari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació formulada pel Grup Socialista, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer. Deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a mitjans del mes d'abril van tenir entrada a la cambra els estats d'execució dels pressupostos de l'any 1996, com està preceptuat, amb alguns dies de diferència, segurament, de retard, però bé, en tot cas, van entrar els estats d'execució dels pressupostos de 1996 i vam poder començar a analitzar quins eren els resultats de la gestió econòmica del Govern de l'any passat, ja que, a més a més, ana-

ven acompanyats també per l'informe preceptiu de la Intervenció General de la Generalitat sobre l'estat del dèficit.

Jo he de dir-li que vam tindre una sorpresa agradable, en el bon sentit de la paraula, en la mesura que les dades que se'ns presentaven eren unes dades que complien els requisits que s'havien establert en el pressupost inicial, i també els requisits que s'havien establert, que estaven establerts per l'acord de convergència econòmica europea. Per tant, en aquell moment vam pensar que, bé, que podien segurament haver-se encarrilat algunes situacions i que podien haver-se restituit algunes situacions més o menys complexes i complicades del passat.

El que també és cert és que no ens vam quedar simplement amb la constatació de les dades que se'ns entregaven des de la Conselleria i des de la Intervenció General, sinó que vam estar analitzant aquestes dades, vam demanar algunes informacions complementàries, i són aquesta anàlisi i aquestes informacions complementàries les que segurament justifiquen que, unes dades del mes d'abril, les puguem veure ara, perquè ens va semblar interessant veure quins eren els resultats reals.

I la veritat és que, després d'aquestes dades, li hem de manifestar la nostra decepció, honorable conseller, pel tancament dels comptes de 1996. Decepció en un doble sentit: en el doble sentit que pot fer referència, per una banda, als resultats reals en si mateixos, que tot seguit comentaré, però, a més a més, també la decepció perquè s'envia una documentació a aquest Parlament que no és completa, en la qual no hi ha tota la informació necessària per veure quin ha estat el resultat real de l'any 1996, perquè el resultat real de l'any 1996 té molt poc a veure, segurament, amb els comptes que vostès, que el Govern ens ha fet arribar. I essencialment per dos temes molt concrets.

Per una banda, per les despeses no comptabilitzades. És a dir, hi ha un conjunt de conceptes –que en la mesura que el temps m'ho permeti intentaré detallar-los–, per un total de fins a 225.000 milions de pessetes, de despeses produïdes el 31 de desembre de 1996, que els estats d'execució que vostès ens han enviat no reflecteixen; és a dir que falten els pressupostos de despeses de 1996 uns 225.000 milions de pessetes, en números rodons –després podem entrar-hi una mica en detall.

Però deixi'm fer només un comentari, que no tenia previst fer-lo però que el molt honorable president, en una de les respostes que ha fet, precisament, al president del nostre Grup, el senyor Joaquim Nadal, crec que hi dona peu. L'honorable president ha comentat i ha fet servir al fil de la seva argumentació els 700.000 milions de pessetes que el Govern del Partit Popular va trobar en els comptes de l'anterior Govern i que faltaven comptabilitzar quan van entrar. És clar, 700.000 milions de pessetes sobre el conjunt del pressupost de l'Estat representen un 3, un 4% del pressupost de l'Estat; 225.000 milions de pessetes que al tancament del 96 vostès no havien comptabilitzat representen un 15%, aproximadament, del pressupost de la Generalitat. Per tant, estem parlant d'un problema important, d'un pro-

blema que fins i tot podríem avaluar en cinc vegades més gros, en termes relatius, que, diríem, el foc o la cridòria que es va organitzar al voltant dels 700.000 milions, que jo estaria d'acord amb vostè que era una cosa que no es podia fer, que si eren despeses d'un any s'havien haver de comptabilitzar; però, en tot cas, en termes relatius, el problema dels 225.000 milions de pessetes és cinc vegades més gros que aquest. Bé, aquest és un tema, crec, que és prou important.

Quin origen té aquest problema? Romanents de tresoreria –que vostès han dit que tenen l'objectiu d'arribar a 107.000 milions de pessetes–, romanents de tresoreria són despeses d'un any, que, encara que les haguéssim pogut comptabilitzar el 96, no les hem comptabilitzat perquè d'aquesta manera hem pogut quadrar millor el dèficit; uns 95.000 milions de pessetes en sanitat, que no els hem comptabilitzat –són despeses del 96 i que vostès mateixos han reconegut–, i posem-hi, a més a més, uns 22.000 milions de pessetes, que també, segons notícies que tenim per premsa, el Departament de Política Territorial ha signat amb alguns contractistes sobre obres que ja estan fetes però que no els les podem pagar fins al 98, o fins al 99, o fins al 2000. Sumem només aquestes tres partides; poden haver-hi més conceptes, podríem parlar d'altres qüestions, podríem parlar de GISA, podríem parlar d'altres temes, però només parlarem d'aquests tres conceptes, que són prou clars: 225.000 milions de pessetes, un 15% del pressupost.

I és clar, i això, segurament el més greu és que aquestes dades són unes dades que no són noves d'enguany, que es vénen repetint any rere any, però que van creixent de manera exponencial. Aquestes mateixes dades, l'any 1994, representaven 70.000 milions de pessetes; ara estem en 225.000 milions; és a dir, la bola que va passant d'un any cap a l'altre és una bola cada cop més gran, és una bola de neu que es va fent cada cop més grossa i que en tres anys vostès l'han multiplicada per tres: de 70.000 a 225.000 milions de pessetes. Per tant, és un problema prou greu com perquè nosaltres posem en qüestió les dades que vostès ens han presentat com a tancament de 1996; juntament amb un altre tema en què, com que n'hem parlat més o n'hem parlat en altres moments, no incidiré massa, però que en tot cas sí que, per fer el panorama complet, val la pena tenir-ho en compte, que és l'increment de l'endeutament.

Vostès han endeutat, l'any 1996, de 211.000 milions de pessetes addicionals; la previsió del pressupost era de 50.000. Han multiplicat per quatre l'endeutament que estava autoritzat al pressupost, mitjançant l'aplicació de la Llei de finances, determinades disposicions de la Llei de pressupostos –ja ho sap l'honorable conseller–, fent un ús, des del nostre punt de vista, abusiu del que representen determinades normes legals en termes de finançament i d'endeutament. Per tant, aquest és el panorama del 96. I que diu: «Sí, hem arribat a 40.000 i escaig» –eh?–, gairebé 50.000 milions de dèficit de 1996, dintre del marc de la convergència econòmica, molt a prop del previst en el pressupost; d'acord, hi hem arribat, però deixant 225.000 pessetes sense comptabilitzar i endeutant-nos per quatre vegades més del que hi havia previst en el pressupost. Per tant, en aquest context no

es pot dir que nosaltres puguem mostrar la nostra satisfacció sobre el tancament dels comptes del 96.

És clar, i això què provoca? Això provoca moltes coses i provoca moltes reaccions, fins i tot en el mateix Govern. El Departament de Benestar Social l'any 1996 ha donat trenta-dos avals per 825 milions de pessetes, la majoria dels quals són subvencions, que, com que no tenia diners per pagar, ha donat els avals a l'entitat i diu: «Bé, i quan vencin els avals, ja anirem pagant»; o el Departament de Governació ha hagut de demanar un crèdit per finançar els ajuntaments, les subvencions del PUOS als ajuntaments; això sí, pagant els interessos els ajuntaments, perquè tampoc tenia suficient *cash* per poder pagar en el seu moment els diners corresponents de les subvencions que havia atorgat; o veiem els comunicats de la Unió de Pagesos dient que per manca de tresoreria s'han perdut 5.000 milions de pessetes de cofinançament europeu. Aquest és un tema molt greu; les subvencions europees: hi ha una aportació de l'Administració de l'Estat, una de l'Administració de la Generalitat i una subvenció europea; perquè les europees es facin efectives és necessari que la Generalitat aportí els diners que li corresponen. Valoració de la Unió de Pagesos: com que la Generalitat no ha aportat els diners que li corresponien a l'any 1996, l'agricultura a Catalunya haurà perdut 5.000 milions de pessetes. Oidà! Vostès, perquè els quadri en el pressupost, fins i tot han incrementat en un 25% el pendent de cobrament de 31 de desembre de 1996. Han contret molts més impostos dels que habitualment venien contraient. Jo no dic que això estigui més bé o més malament, però el que sí que és cert és que a 31 de desembre del 95 vostès als contribuents els devien 92.000 milions de pessetes, segons els seus comptes, i a 31 de desembre del 96 els en deuen 123.000.

Les inversions han baixat un 4% mentre que les despeses corrents han pujat un 11%. Les inversions en el pressupost, després de les modificacions, el pressupost definitiu, hi havia 300.000 milions de pessetes previstos. N'han executat 200.000, un 66% d'execució sobre el crèdit previst. Tenen un retard en els pagaments, que, dit sigui de pas, no tindrem temps de comentar-ho ara, però podem comentar-ho ara, sobretot a més a més en relació amb altres intervencions que vostè ha tingut en aquest Parlament. I finalment també tenen, han pagat més de 100.000 milions de pessetes en interessos. Per primera vegada aquest any han pagat més d'interessos que no pas inversions que han efectuat. Comencem a prendre mesures. La Generalitat ja paga més d'interessos bancaris, tot i la baixa del tipus, que no pas inversions, que no pas capítol 6 que ha efectuat el Departament. Per tant, comencen a haver-hi un conjunt de desequilibris que són realment preocupants.

I com que el temps s'acaba, senyor president, acabo aquí, jo també. En tot cas, en la rèplica intentarem allargar algun tipus d'argument, però en tot cas sí que la interpellació era per mostrar a l'honorable conseller la nostra preocupació per la situació i, en tot cas, demanar-li què és el que pensa fer el Govern per intentar resoldre-ho.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo no estava aquí en el moment de les preguntes i no sabia que el senyor president havia parlat dels 720.000 milions, per cert no comptabilitzats molts d'ells, alguns sí, però la majoria no comptabilitzats, cosa que no és el cas del tema del qual vostè ens parla, perquè tot està comptabilitzat i, a més a més, totes les seves dades són de respostes nostres, sinó que aquests 720.000 milions van ser informats per l'interventor al nou Govern, i aleshores el nou Govern, concretament el senyor Rato, va decidir no carregar-se'ls en el dèficit seu del 96 i imputar-los al dèficit del Govern socialista del 95. I aleshores, jo no ho hauria fet, però els arguments del senyor Rato s'assemblaven moltíssim als seus i jo hauria pogut recollir els arguments del senyor Solbes i del senyor Borrell dient que traslladar despeses d'un exercici sobre l'altre era una cosa habitual en totes les administracions donant una sèrie d'arguments. Per tant, em va molt bé que vostè m'hagi citat això i em va molt bé que el senyor president hagi introduït aquest tema, perquè li recomano que llegeixi el debat pressupostari sobre aquest tema i veurà que jo només hauria de copiar els arguments del senyor Solbes.

El segon tema és que vostè parla de la importància, del volum, i té raó: 720.000 sobre el volum de l'Estat és menys que les xifres que vostè —i després veurem com barreja coses— suma sobre el pressupost de la Generalitat. Però és que hi ha tota una sèrie de crèdits extraordinaris fets durant els anys anteriors, precisament per evitar desviacions, que sumen unes quantitats molt més importants i que jo tinc aquí a la seva disposició. Miri, vostè suma incorporacions de romanent, plurianualitats d'obres públiques aprovades pel Govern i trasllat d'un any a l'altre de despeses de sanitat.

Primer, el concepte de romanents; primer li vull dir una cosa: el que es va traslladar de l'any 95 a l'any 96 eren 123.000 milions de pessetes, i el que es trasllada del 96 al 97 és de 107.000. Per tant, aquí, quant a romanents que es traslladen d'un any sobre l'altre, disminució del 13%. Per altra banda, el romanent és un concepte que s'inscriu dins de la capacitat de la partida i que són coses que no s'han pogut realitzar dins de la partida perquè el projecte s'allarga o perquè no es reconeix l'obligació quant a la subvenció o perquè, precisament, doncs, cau sobre un any següent per motius contractuals. És a dir, el concepte de romanent s'ha d'examinar punt per punt i s'ha de veure exactament a què respon i per què no s'ha pogut exercir, no s'ha pogut fer dins de l'exercici i s'ha de traslladar a l'exercici següent. Però, en tot cas, els romanents del 95 sobre el 96 eren més elevats que els del 96 sobre el 97, i això per un motiu: perquè precisament hi ha, hi ha hagut una norma del Govern que molts d'aquests romanents afectessin les partides de l'exercici 97 i es fessin a càrrec de les partides. I només s'han exceptuat una sèrie de coses per motiu ja de la reducció pressupostària de cada departament i després s'han exceptuat, que estan inclosos dins

d'aquests 107.000, 30.000 milions que són romanents amb ingressos finalistes.

Bé, el tema de les obres públiques... Constantment es contracten obres públiques en plurianualitats; és a dir, s'inicia el projecte o s'inicia l'obra i després es paga en funció de les plurianualitats que es preveuen en els exercicis següents, i això és una pràctica habitual de qualsevol administració, de qualsevol; estic segur que podríem agafar administracions de tipus local –i me les he mirat, i no vull citar cap exemple perquè cauríem en allò d'acusar-se els uns als altres, no hi entraré– o amb l'Administració central. Escolti, aquesta és una pràctica freqüent. Vostè diu que és una informació de premsa que el Departament d'Obres Públiques diu: «Això els ho pagaré d'aquesta manera», però és que això es fa constantment i l'any 97 estem pagant obres que es van iniciar en el 94 i en el 96 pagàvem obres, a la millor, del 90, i hi han plurianualitats que poden durar fins i tot deu anys i que tot això són acords del Govern i estan les plurianualitats a pagar, estan incorporades en el pressupost de l'any. I es paguen les incorporades i es deixen de pagar aquelles que es posposen en els exercicis següents.

Sobre el tema de la sanitat, bé, el tema de la sanitat tot-hom sap que tenim un problema –no?–, un problema de finançament no resolt i que, a més a més, aquests últims temps s'ha agreujat, perquè, és clar, en el tema dels 720.000 milions, si s'hi hagués incorporat el pressupost de l'Insalud, el dèficit de l'Insalud –perdoni–, hauria sigut una quantitat molt més alta. L'Administració central –i això ja és una hipòtesi que faig jo, una mica malèvola– no va incorporar aquest dèficit perquè, degut al sistema de finançament de la sanitat, en funció d'aquest dèficit, l'havia de repartir a les comunitats autònomes i ens havia de pagar el 15,99%, que és el percentatge de població protegida de Catalunya, en funció del dèficit que s'incorporava de l'Insalud. I tot de sobte han estat d'acord el ministre Romy amb la ministra Amador que en la sanitat, que havia estat fent dèficit sempre, s'acabava la sanitat, i a partir d'aquest moment no hi ha hagut aquells repartiments de dèficit que temporalment aflorava l'Insalud. Crec que ja vam tenir ocasió de debatre amb vostè aquest tema en la Comissió, l'altre dia, molt lleugerament.

Bé, dins del 95.000 milions de despesa de la sanitat, que per cert ahir el ministre Romy va admetre que faltaven més diners a la base, encara que la quantitat que va dir ens sembla molt limitada, però va admetre que s'havien d'aportar més diners a la base i que, per tant, en els pressupostos del 98 nosaltres tindrem una solució sobre el tema de la sanitat que amb uns de 50 a 60.000 milions més a l'any ens resoldria el tema o ens ajudaria a resoldre el tema, i això va en la línia de què pensa fer el Govern; doncs, negociar el tema de la sanitat, de la mateixa manera que ha negociat el tema del finançament general amb la corresponsabilitat fiscal i la capacitat legislativa. Sobre el tema aquest dels 95.000, n'hi ha 83.000 referents a quotes de seguretat social, concerts i farmàcia; que això es paga dins dels tres mesos següents, és a dir, que no sigui una quantitat que es posposa per després tardar moltíssim a pagar-ho, sinó que té un venciment a tres mesos; és a dir, la far-

màcia, per exemple, és de les coses que es paguen periòdicament i que es paguen bé.

Quan vostè parla de despeses no comptabilitzades s'està referint a l'aplicació als crèdits consignats d'un exercici d'obligacions derivades de compromisos de despeses de l'exercici anterior. En el cas dels romanents, per duració del projecte; per condicions contractuals, per obligacions reconegudes en el cas de les subvencions; en el cas de les plurianualitats en obres públiques, perquè és una pràctica habitual, i en el cas de sanitat per insuficiència de la partida, però sabent que realment intentarem l'any 97 assumir una gran part de tot això. Vostè diu que la bola creix, però resulta que la bola de romanents disminueix i ens creix la de sanitat, i la de plurianuals no tinc fet el càlcul, però em semblaria molt estrany que creixés d'una manera important.

Miri, sobre el tema de l'endeutament, tot això té una certa contradicció amb la part final del seu discurs; vostè diu: «Aquí hi han aquestes xifres...» Jo crec que li podria demostrar que tant en capítol 1 com en capítol 2, tenint en compte que tot el que són actuacions de tipus social –sanitat, educació, treball, benestar social– representen a prop del 80% de la nostra despesa i que, per tant, aquí reduir el capítol 1 i el capítol 2 és enormement difícil; i precisament, com que hem intentat mantenir un nivell d'inversió que no és el que vostès ens demanaven, òbviament, això és la causa de l'endeutament. Si l'endeutament és d'un bilió 100.000 milions de pessetes, *grosso modo*, sumant endeutament a llarg i endeutament a curt; si hi ha 330.000 milions que assignem a la inversió; si assignem la diferència entre ingressos corrents i despeses corrents, que és de 200.000 milions, i que consti que els ingressos corrents estan creixent més d'un 10% que els despeses corrents, que creixen el 7%, la resta, que és més de 500.000 milions, l'hem de fer amb endeutament per mantenir el nivell d'inversió. Estic parlant del període 92-96; aquestes xifres són sobre un període de tres o quatre anys, que són els anys en els quals, vostè diu, creix l'endeutament. Creix perquè, precisament per mantenir la inversió, l'hem de fer créixer, perquè no és suficient el que assignem a inversió, ni és suficient l'estalvi entre ingressos corrents i despeses corrents. I al mateix temps estem en una operació cara a Maastricht de reducció del dèficit i de reducció de la despesa.

És a dir, quan vostè em diu: «Benestar Social ha de donar avals» o «Governació ha de demanar un crèdit», vostè ens ve a demostrar que, per continuar determinades accions polítiques, el que han de fer aquests departaments, precisament perquè hi ha una restricció en la despesa, és trobar solucions per atendre allò més immediat; és a dir, estaria en contradicció amb el que ens diu, perquè, si això no ho hagués de fer Benestar Social o Governació, vol dir que tindríem més recursos i, per tant, més endeutament. Per tant, la nostra opció és clara, senyor diputat, senyor Martí Carnicer: és continuar en la línia de l'evolució d'aquesta corresponsabilitat fiscal del 30% de l'IRPF, la capacitat normativa que de moment no podem aplicar, com he dit abans en la resposta a la interpellació que ha precedit aquesta i, sobretot, en els pressupostos del 98, és a dir, cap al mes de setembre, sabrem les possibilitats que tenim en sa-

3434

nitat, precisament per millorar la nostra situació econòmica.

L'altre dia li deia: quant a endeutament, comparat amb el PIB, el nostre percentatge se situa en el quart nivell de l'Estat espanyol; és evident que tenim el més gran en xifra absoluta, som els que tenim més transferències, no únicament tenim l'educació i la sanitat, sinó que tenim les presons i l'Administració de justícia, però realment...

El president

Senyor conseller, tindrà un torn de rèplica, però ha excedit dos minuts el temps que té assignat.

El conseller d'Economia i Finances

Moltíssimes gràcies, senyor president; ni tan sols acabo la frase.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, per continuar i intentar, com a mínim, contestar i rebatre, crec, algun dels seus arguments. En qualsevol cas, hi ha hagut una comptabilització fora de terminis, sigui per l'inici de qui correspongui, de l'interventor o del mateix Govern, però, en tot cas, vostès tenen 225.000 milions de pessetes que han comptabilitzat fora de termini que, en un cas que es feia servir de comparació, això del 3% del pressupost de l'Estat, en el seu cas és el 15%. Per tant, d'un pes, en termes relatius, cinc vegades més gros, i això afecta el dèficit, perquè si vostès no els van comptabilitzar l'any passat i els han comptabilitzat enguany, si els haguessin comptabilitzat l'any passat, en lloc d'un dèficit de 40.000 milions l'haurien tingut de 260.000. Aquesta és la realitat, si els crèdits pressupostaris els ho haguessin permès, perquè tenen mecanismes per a crèdits ampliables i per tot un munt de mecanismes tots ells «fornidors de dèficit». Això és una expressió que moltes vegades fa servir l'honorable conseller, i en la qual estic d'acord amb ell: tots aquests mecanismes pressupostaris, malèvols en el seu funcionament i mecanisme, però que en qualsevol cas existeixen.

Però vostè em parla dels romanents i em diu: «De 123 passarem a 107.» Bé, de 123 reals l'any passat a 107 d'objectiu aquest any; en això està d'acord el senyor conseller, perquè els 107 ni els hem contrastat ni els hem vist, ja els veurem a final d'any. Jo li concedo el benefici del dubte i dono per bons els 107.000 milions de pessetes de romanents, però en qualsevol cas el que sí ha de reconèixer és que, si no els ha comptabilitzat el 96, els haurà de comptabilitzar el 97 i, per tant, haurien estat 100.000 milions de pessetes més de dèficit el 96, o seran, tindrem una restricció que tenen el 97. Però, en qualsevol cas, el que no em pot dir és que estan reduint. Certament, sobre el 96, redueixen, però

sobre la història, no: 94, 35.000 milions de romanent; 95, 50.000 milions de romanent; és el 96, que en tenen 123, i ara, el 97, em diuen: «Escolti, objectiu, només 107.» Ja ho veurem, ja ho veurem, però en qualsevol cas estan en la línia alta del que significa incorporació de romanents.

El mateix li podria dir de la sanitat. Vostè em diu: «Home, no, és que 94.000 milions són un...» Miri, el 92 eren 23.000; el 93 van ser 34.000, i ara són 90.000! És o no és, la bola, cada vegada més gran? És o no és, el problema, cada vegada més gran? Sí. I vostès, el que em preocupa és que..., no vull dir que no en tinguin consciència, que suposo que en tenen consciència, però el que no fan és adoptar solucions, perquè el seu creixement, la seva despesa corrent continua creixent molt per damunt de la inflació. Determinats departaments..., la despesa corrent de determinats departaments –el de Política Territorial, el de Treball–, l'any 96 han crescut a taxes totalment incomprensibles, i alguns departaments, a més a més, amb menys activitat de la que tenien anteriorment. Per tant, hi ha coses que no es poden entendre.

No em confongui les plurianualitats amb el reconeixement de deutes. Els 22.000 milions de pessetes són obra ja efectuada, que no estava pressupostada, i que l'honorable conseller, juntament amb els contractistes, es van posar d'acord a dir: «Escolti, reconec que els dec 22.000 milions de pessetes, i els els pagaré el 98, el 99 i el 2000», però això és obra ja efectuada, en molts casos... (*Veus de fons.*) No, no, simplement perquè després no sabrà el que li dic, i no em podrà respondre. En molts casos, obra que fins i tot forma part del que en podríem dir «despesa extra», allò, no prevista inicialment en els pressupostos; com a mínim, aquesta és la informació que ens han donat i que, en tot cas, a nosaltres ens preocupa. Però, amb tot, és un element més, un element afegit que fa que hi hagin 225.000 milions de pessetes que no s'han comptabilitzat.

Miri, això de l'Insalud i les despeses que tenia l'Insalud, si es van incorporar o no, com vostè ha dit, és la seva hipòtesi: se'n poden fer quaranta mil de diferents. En tot cas, deixi'm-li dir una dada que faria dubtar sobre la seva hipòtesi: segons determinats subministradors de la sanitat, en material sanitari –no farmàcia, material sanitari–, el termini mitjà de pagament de la Generalitat són 400 dies llargs; a l'Insalud, 180. Escolti'm, no deuen ser els problemes del mateix nivell quan els retards en pagament són substancialment tan diferents. No tinc més dades sobre aquest tema, però en qualsevol cas em sembla que és un element prou interessant.

És clar, vostè em gira els arguments –molt hàbil, a més a més, evidentment–, diu: «No, escolti, és que Governació i Benestar Social fan això per poder atendre les seves necessitats...» És cert, però el que demostra és que hi ha una insuficiència en la preparació dels estats econòmics i financers de la Generalitat. Si Governació ha demanat 3.000 milions pel seu compte; si Benestar Social ha de donar avals per 1.000 milions pel seu compte, i diu: «Bé, ja els els pagarem quan puguem...», escolti, això vol dir que no tenen les previsions adequades. I això, a més a més, són diners que ens els troba-

rem després, que faran falta, que els haurem de pagar, que els haurem de pagar el 98, el 99, el 2000...

El president

Senyor diputat, està depassant el temps...

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president. En tot cas, només per reiterar la nostra preocupació, i reiterar en aquest moment la preocupació incrementada pel fet que hem vist que l'honorable conseller solament es preocupava per dir: «Incrementarem els ingressos, i partir d'aquí resolldrem el tema.» Sense un control de les despeses, segurament no podran sortir-se'n.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Jo, senyor president, senyores i senyors diputats, començaria per estar d'acord amb les últimes paraules del senyor Martí Carnicer, perquè quedi ben clar: sense un control de les despeses, és impossible sortir-se'n, òbviament, i sense una majoria parlamentària que pugui refusar les seves esmenes al pressupost, entre altres coses, perquè aleshores sí que l'increment de la despesa seria brutal, senyor Martí Carnicer: això m'ho reconeixerà.

Miri, l'any passat, quan nosaltres vam incorporar tota una sèrie de despeses ja en el primer trimestre del 96, vostè va sortir, en una conferència de premsa, i va dir: «74.000 milions de pessetes de dèficit el primer trimestre ja és molt més que tot el dèficit previst per a l'any», i jo li vaig dir: «No, és que això anirà evolucionant i, al final, arribarem a aquest dèficit», i aleshores aquest any ho hem fet diferent: hem fet que totes aquestes incorporacions vagin, diguem-ne, repartides en tot l'any, per no tenir aquestes oscil·lacions que facin que vostè ens faci una conferència de premsa –ens l'ha fet igualment–, ens l'ha fet igualment, i està en el seu dret, i és la seva tasca d'oposició; per cert, que vostè fa l'oposició molt ben feta, però no em negarà que, quan vostè insisteix en els 225.000 milions de pessetes, hi ha un punt..., no trobo l'adjectiu, o el trobo massa, hi ha un punt que no respon al rigor seu habitual. Tant és així que, senyor Martí Carnicer, i permeti'm que li faci un petit comentari amistós i simpàtic, vostè ens fa una sèrie de preguntes, i nosaltres les hi contestem, i amb les dades que a vostè li donem, vostè fa una informació. Aquesta informació la dona a un mitjà de comunicació, el mitjà de comunicació ho publica el mateix dia que tenim la interpellació –no falla mai–, i després ve la interpellació i, prèviament a la interpellació, avui encara ha fet una conferència de premsa. Tot això, en el dret de l'oposició. Però, sap què passa? Que el mitjà de comunicació que normalment ho publica tot al peu de la lletra, aquesta vegada ha fet una distinció. I potser per això vostè ha fet la conferència de premsa; no ha vol-

gut sumar romanents, plurianualitats d'obres públiques i sanitat. És que el mateix mitjà que fins ara li publicava tots els seus informes, titular inclòs, i per tant, jo ja sabia exactament el contingut de la interpellació, aquesta vegada ha fet la distinció. Vostè ho sap. No ha volgut posar en el mateix sac romanents i desplaçament de sanitat; no ho ha volgut, i titula diferent, i informa diferent del que és el seu informe. (*Veus de fons.*) Sí. Per tant, senyor Martí Carnicer, jo hi insisteixo: escolti, no pot ser que vostè, amb uns romanents que, d'un any sobre l'altre, disminueixen, i que, a més, els romanents és una pràctica admesa per la Llei de finances, practica absolutament per totes les administracions, lícita i, en molts casos, recomanable, que vostè ho sumi amb un desplaçament de factures d'un any sobre l'altre que, a més a més, ja li he dit que es paguen en trenta dies..., d'aquests 95.000 milions, el 87,7% del total d'aquestes despeses es paga a noranta dies o menys.

Miri, vostè diu: «La seva despesa creix massa», i jo estic d'acord amb vostè, però estic segur que, si parlés amb els meus companys de govern, li dirien que tenen moltes dificultats per les restriccions en la despesa, tots ells, unànimement. La situació és dura per a tots els governs i per a totes les administracions, però, per exemple, vostè diu: «Creixen per sobre de la inflació», home, però si en sanitat hem fet una opció de créixer el PIB nominal, i el PIB nominal vostè sap que és la inflació més el creixement real, i que, a més a més, en ensenyament, nosaltres ens hem cregut una llei que va fer l'Administració socialista, que el Partit Popular va votar en contra, perquè no portava el finançament incorporat, i que nosaltres hem complert aquesta llei, i ara fa falta finançament. I sobre el tema de l'Insalud..., home, el tema de l'Insalud, és molt curiós que, en el tema de la sanitat, el que jo li he dit aquí, i que vostè diu que és una interpretació..., que jo faig una hipòtesi, doncs, resulta que és molt curiós que la faci el Govern socialista d'Andalusia, que té la sanitat traspasada, i el Govern popular del País Valencià, que té la sanitat traspasada, i també el Govern canari, que és una coalició, com vostè sap; que tothom, excepte l'Insalud i l'Administració central, quan sap que té obligació, en funció del seu dèficit, de repartir, els altres que no reben el repartiment facin exactament la mateixa interpretació i que, a més a més, tinguin uns terminis de pagament, a Andalusia, que no li diré exactament quins són, però que són més alts que els nostres, i això que el finançament d'Andalusia és molt millor per tots els temes de fons de compensació, de reequilibri territorial i de fons que, encara que vagin a un destí concret, alleugereixen d'una manera molt gran el finançament d'una comunitat autònoma.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, intentaré ser breu i, abans, explicitaré el contingut de la meva intervenció en tres punts. El primer punt: jo diria que al PP li hauria agradat el consens, el consens en la qüestió educativa, li hauria agradat que el model de pacte constitucional s'hagués fet extensiu a tot el desplegament normatiu, però no ha estat així. I de fet, no pot reconèixer el marc legal com a seu; el model d'ensenyament que ara com ara té aquest país no és el model d'ensenyament que té el PP. Aquest serà el primer punt.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El segon punt: de tota manera, la responsabilitat del PP el porta a no discutir el marc normatiu, sinó a acceptar-lo, i sobretot acceptar-lo com a base, no negant-lo, i afirmant, fins i tot, positivament, que el desplegament normatiu suposa un clar avenç sobre l'etapa anterior.

I el tercer punt, o sigui, atès que no és el nostre model, atès que acceptem que és *el* model i, per tant, per responsabilitat, no volem modificar el model, entenem que en l'aplicació del model actual sí que perilla, sí que pot perillar la qualitat. Ens agradaria poder entrar, encara que entenem que ara potser no és possible, en un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament, però almenys entenem com qüestions molt puntuals tot el que sigui el desplegament normatiu; és a dir, la LOGSE, aplicada, té coses a discutir, té coses a millorar, té coses a canviar i, per tant, té coses a treballar.

Ja he dit que en el marc legal espanyol nosaltres només reconeixem un text com a nostre, que seria el text constitucional, i insisteixo que ens hauria agradat un pacte educatiu. No ha estat així, i no pas per culpa nostra, no? L'any 1970, la Llei general d'educació, per a nosaltres, introdueix un ensenyament obligatori, per a nosaltres i evidentment per a tothom, fins als catorze anys, la qual cosa és positiva. Hi ha una coincidència, ara fa vint anys, i ho estem celebrant, a l'inici del sistema democràtic, que és que tots varem entendre que l'ensenyament és el factor estratègic possiblement més important de modernització social, i entenc que a partir d'aquí tots vam treballar junts.

L'època d'UCD, amb els pactes de la Moncloa, fan possible la plena escolarització de l'ensenyament, des dels sis als catorze anys, i es dona un fort impuls al desplegament de l'ensenyament secundari, BUP i FP, i finalment s'aconsegueix el pacte constitucional: es juga a conjugar dos drets que per algunes mentalitats eren difícils de compaginar i es va veure que no ho eren,

sinó que eren perfectament complementaris: el dret a la llibertat d'ensenyament i el dret a l'educació.

Més tard, en l'època socialista, apareix la LODE, que entenem que té coses positives —de fet, estableix un model participatiu que per nosaltres és bo—, però, en canvi, aquest model participatiu no és capaç de resoldre un problema, i és que debilita la funció directiva, i en aquest sentit és un model dolent, o té una aplicació dolenta.

Més tard, apareix la LOGSE, que insistiré que té coses bones, però entenem que té un gran error de fons, que, encara que després jo ja l'aparcaré i no hi insistiré, sí que entenc que és important dir-ho. El model que la LOGSE copia, l'escola comprensiva, doncs, possiblement arribarem a ser els últims que l'apliquem, i entenem que això és per algun motiu; és a dir, els països que apliquen l'escola comprensiva tiren enrere quan Espanya decideix entrar endavant amb aquesta escola, no? Entenem que la gran confusió és uniformitzar l'ensenyament, i aquest és el problema que hi ha avui. Possiblement es podria sintetitzar dient que el gran error de la LOGSE, que està aquí, és confondre allò obligatori amb allò bàsic.

Però insisteixo que la responsabilitat ens porta a no modificar el marc legal, i en aquest sentit renunciem explícitament a qüestionar la LOGSE. És a dir, jo no basaré la resta de la interpellació a atacar la LOGSE, atacar els principis de la LOGSE, atacar els que van votar la LOGSE; insisteixo que és el marc legal que hi ha, acceptem-lo com a marc legal i anem a millorar-ne l'aplicació.

Per exemple, el PP estaria molt d'acord amb el preàmbul de la LOGSE; algun cop ja l'hem fet servir, el podem fer servir més. És a dir, entenem que el preàmbul és bo: parla de societat axiològicament plural, parla de llibertat, parla de tolerància, parla de solidaritat..., insisteixo, entenem que és bo. Entenem que és un model que no simplement és bo com a llei i que aquest preàmbul a tots ens tensa per millorar l'ensenyament i que s'ha de tirar endavant. Entenem que hi ha coses que són un progrés irrenunciable. El fet d'estendre l'educació obligatòria i, per tant, gratuïta fins als setze anys, això entenem que és irrenunciable. Entenem que darrere la LOGSE hi ha una voluntat de dignificar l'FP, i això és innegociable. Entenem que darrere la LOGSE hi ha una voluntat de donar solucions a la diversitat, a les diferents necessitats de tots dos alumnes, i entenem que això és irrenunciable. Entenem que darrere la LOGSE, en el fons, hi ha la voluntat o l'afirmació d'integrar tots els alumnes al sistema, i això, insisteixo, per a nosaltres també és irrenunciable. Entenem que en la renovació del currículum es produeixen coses terriblement positives, incursions positives —dansa, música, etcètera—, i això és irrenunciable. Entenem que la LOGSE té un intent de millorar molt més el que és l'aspecte formatiu, i també, insisteixo, entenem que això és irrenunciable. Però, en canvi, tenim problemes a acceptar-ne l'aplicació. És a dir, dels possibles perills que hi havia en l'aplicació, entenem que es pot estar caient en un d'aquests perills, i aquest seria el que he dit abans, que és pensar-se que el fet que l'educació sigui obligatòria impliqui que hagi de ser igual per a tots. És a dir, aquest

«café per a tots» que a nivell autonòmic a ningú agrada pot ser, podria ser un error en què caiguéssim a nivell d'ensenyament, no?

De fet, entenem que hi ha una confusió entre escolarització obligatòria i escolarització idèntica per a tothom. Jo això a vegades ho explico... –i no sé si l'exemple és massa bo, entenc que pot insinuar el problema–, que és la famosa decisió de suprimir el vagó de cua: és a dir, en l'ensenyament anterior hi havia tot un grup que, ja pel fet d'entrar al vagó de cua –en podríem dir de l'FP–, estaven condemnats; i llavors, la decisió, la gran idea, la brillantor..., no sé si del legislador –en part, sí–, i sobretot de l'aplicador, és suprimir el vagó de cua. I això és difícil de fer, però, en fi, ho fa amb un sistema que és bastant senzill, que és posar-ho tot als mateix vagó; és a dir, a partir d'aquell moment, el sistema educatiu espanyol té un llarg vagó, immens vagó, on hi hem de cabre tots. Això és perfecte fins que arribi la primera corba, perquè, en arribar a la primera corba, el vagó no funciona, no?

Llavors, nosaltres entenem que la solució –entenent i acceptant i, a més a més, insisteixo, no podent renunciar que tots han de poder estar dintre del vagó o, més ben dit, tots han de poder estar dintre el tren– no passa per suprimir el vagó de cua, sinó per fer-lo més petit. O sigui, la solució passa per agafar aquest tren i tapiar-lo amb vagons suficientment petits com perquè la diversitat estigui recollida, tots estiguin dintre el sistema, però no tots siguin idèntics en l'aplicació del sistema. I penso que, en aquest sentit, l'aplicació és possible; això no contradiu, en absolut, el que seria l'esperit profund de la LOGSE, i penso que és el model cap al qual hem d'anar avançant i en el qual és fàcil, a més a més, avançar. És a dir, nosaltres, insisteixo que fem una renúncia explícita a discutir la LOGSE, però anem a intentar millorar la LOGSE, entenent que la gran falla de la LOGSE, en la seva aplicació, pot ser posar per fallida la qualitat de l'ensenyament.

També diria jo que nosaltres entenem que la LOGSE –i penso que és bastant de sentit comú, i ningú ens podrà dir que no–, el que és l'avaluació de la LOGSE és bastant desconeguda; és a dir, hi ha alguna filtració –que després en faré esment– de possibles avaluacions de la LOGSE, però, com a tal avaluació, resultats objectius oficials, publicats, publicables, explicats, no hi són, no? I llavors entenem que una bona manera d'avaluar una llei és l'avaluació que en fan els seus professionals, i en aquest sentit entenem que, avui per avui, l'avaluació més real que està fent de la LOGSE és la dels professionals; els professionals que ja se n'estan desmarcant i que comencen a insinuar-nos-en perills, que són els que amb aquesta interpellació, i amb la consegüent moció, si s'arriba a presentar, penso que podem ajudar a millorar.

Però sí que m'agradaria, i a partir d'ara, deixar molt clar..., jo he insistit que renunciem a qüestionar la LOGSE, i ho faig expressament per dos motius: un, per responsabilitat, i l'altre perquè no se'ns atribueixi que, com que el PP, obertament, sempre ha estat contra la LOGSE, les solucions que pugui proposar ja vénen viciades d'origen. És a dir, les solucions que proposarem no volem que vinguin viciades d'origen perquè, insis-

teixo, no discutim la LOGSE, sinó el que és la seva aplicació puntual.

S'està parlant, insisteixo també, en la seva aplicació, d'efectes perversos en l'aplicació de la LOGSE. És a dir, una llei que, en teoria, va animar tot el que era el món propi de l'educació, que seria la gran llei de l'ensenyament públic, avui per avui, es pot estar convertint en una possible làpida, en part, per a l'ensenyament públic, no? De fet, s'ha parlat i molts parlen que els efectes de la LOGSE, de la seva aplicació, portaran al fracàs de l'ensenyament públic. S'ha parlat que el gran perdedor de la reforma és l'ensenyament secundari. Molts professionals entenen que la qualitat està baixant; molts professionals entenen que se senten desmoralitzats. L'escola, i evidentment, especialment l'escola pública, està avançant en un desprestigi social. I jo insisteixo que entenc que això és un problema no de la LOGSE, sinó de la seva aplicació, i és el que hauríem d'intentar corregir. Qüestions com la trimestralització de les assignatures, que retallen el procés d'aprenentatge; qüestions com els criteris d'avaluació als centres, que fan que, de fet, la promoció es doni per automàtica, qüestions com la desaparició d'especialitats, que es difuminen per àrees i, per tant, perden l'especificitat; qüestions com la manca d'itineraris en funció d'estudis posteriors dels alumnes; qüestions com –i estic acabant– la manca d'alternatives per facilitar la vinculació als centres dels alumnes que després no seguiran l'ESO; qüestions com la falta de solucions per donar als alumnes conflictius que no poden o saben estar dintre d'una aula; qüestions com el poc pes de les humanitats i la cultura clàssica; qüestions com greus problemes de disciplina que s'estan plantejant i la lentitud de la resolució d'aquests problemes, insisteixo que poden fer perillar el que en el seu moment va ser un gran encís per a molts professionals de l'educació i que ara mateix es podria, insisteixo, convertir en una perillosa làpida si no som capaços de corregir-ho.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Bé, ja és bo, senyor diputat, que partim d'un principi, que és l'acceptació de la LOGSE, i jo crec que a partir d'aquí podem parlar. És evident que parlant d'educació no podem parlar de blancs i negres. De segur que les lleis, inclosa la mateixa LOGSE..., no és perfecta, que té aspectes que es poden valorar molt positivament, i nosaltres ho varem valorar així en el seu moment i ho continuem valorant ara; de segur que hi ha aspectes que poden ser objectes de crítica i de controversia. Estem parlant d'una obra humana, i estem parlant, a més, de quelcom tan difícil, tan complex, tan important, al mateix temps, com és l'educació. Però –el senyor diputat ho ha dit, i és un bon punt de partida– no discutim la LOGSE: discutim l'aplicació de la LOGSE.

3438

És cert també que la LOGSE, en ser una llei molt ambiciosa –i jo l'he expressat, aquest pensament, en diverses ocasions aquí en el Parlament, o bé en el Ple, o bé en la Comissió de Política Cultural–, planteja especials dificultats en la seva aplicació. I aquí tampoc es pot caure en el cofoisme, sinó en un grau important, més o menys important, però que en tot cas ha de ser important, de confiança, mai de certesa absoluta.

Com ho podem fer per garantir al més possible que l'aplicació de la LOGSE i que, en definitiva, el sistema educatiu que es configuri a Catalunya doni al més que pugui de profit des d'un punt de vista de garantir-ne una educació de qualitat per als alumnes catalans i que, a més a més, aquesta educació senti les bases per ser uns bons ciutadans de futur, unes bones persones en el sentit de qualitat i, a més a més, que pugui assentar les bases per a una professionalització posterior? Com fer això? No podem fer-ho, al meu entendre, més que amb una triple conjunció de coses.

Una primera és que, en principi, siguin els tècnics, aquells que saben d'això, els que ens ajudin a precisar els conceptes: què fer i com ho hem de fer. És evident que en el món de l'educació les decisions no es poden deixar als tècnics, però és evident també que no podem fer un bon sistema educatiu sense comptar amb els tècnics, amb aquells que en saben. Per tant, un element important de garantia, de confiança –mai de certesa–, és comptar amb els tècnics. Un segon element important és cercar el consens: en la mesura que el que ensenyem i com ho ensenyem comportin un grau, al més ampli possible, de consens, és evident que, com a mínim, assegurem una cosa, i és que allò que fem està fet des de la decisió de tothom, i si no de tothom, de la major part d'aquest tothom. Això no és una garantia d'èxit, però sí que és una garantia de procediment. Per tant, en temes educatius, cercar el consens és allò que jo en diria «un imperatiu ètic». És evident que el consens s'ha de procurar i no sempre es pot assolir, però procurar i aconseguir el màxim grau de consens en temes com l'educació, em sembla que per a qualsevol polític és un imperatiu ètic. El tercer element importantíssim és no donar per quelcom inamovible allò que hem fet i, per tant, tenir la capacitat de reflexionar críticament sobre allò que fem, per millorar-lo.

Des d'aquesta perspectiva, la interpellació que presenta el senyor diputat, en la mesura que posa l'atenció sobre allò que fem i que demana una reflexió sobre allò que fem i com ho fem, jo crec que és positiva i es valora positivament. Què és el que diem des del Govern i, en concret, des del Departament d'Ensenyament? Dues coses, diem. Una primera és que aquí, com és lògic, les posicions no són unívokes, no són plenament coincidents; no hi ha una posició del Departament d'Ensenyament i després de la resta de la societat o de la resta del professorat en el seu conjunt, o d'una forma majoritària, que opini el contrari; si aquesta situació es donés, el Departament d'Ensenyament hauria, ràpidament, d'*enmendalla*, i no pas *mantenella*. El que ens trobem, com és lògic, són unes diferències d'opinions, i graduals, a més a més, des d'aquells que diuen que, tal com s'estan fent les coses, és la millor i l'única forma de fer-les, a aquells que diuen que aquesta és la pitjor forma

de fer-les, i dintre d'aquests dos extrems hi ha tota una graduació. Cosa que, d'altra banda, no és d'estranyar, per dues raons: una primera, per la complexitat del procés educatiu, i una segona, que no s'ha d'oblidar mai, perquè estem en les etapes inicials de la implementació general de la secundària obligatòria, i tot allò que comença, és cert també que comporta més interrogants que allò que ja porta temps funcionant.

Sense que sigui una resposta al senyor diputat, sinó, simplement, com allò que són les opinions, a mi em comentava un director, i més d'un director, setmanes passades, em deia: «Conseller, aquells que troben més dificultats i més interrogants a l'ESO són aquells que la fan per primera vegada; aquells que portem tres anys o quatre anys d'experiència i hem fet nostre l'instrument, per dir-ho així, sense que sigui un instrument perfecte, com tota obra humana, és evident que trobem moltes menys dificultats.» Què vull dir amb això? Vull dir dues coses. Una, que des del Departament d'Ensenyament no ens podem negar, de cap manera, a reflexionar sobre allò que fem. Una segona qüestió és que les decisions hauran de ser preses sempre amb molta prudència; el pitjor que ens podria passar en el món educatiu de Catalunya és sotmetre aquest món a un moviment pendular ràpid d'anar contínuament d'un extrem a l'altre extrem en funció de veus més o menys interessades, més o menys encertades, però que comportés sempre un canvi brusc de posició. Per tant, la primera és reflexionar; la segona, fer-ho amb prudència, i la tercera és que, un cop s'hagin de prendre decisions per fer-les operatives, intentar tornar al principi, que a més a més és un principi aprovat per aquesta cambra, d'aprofundir al màxim possible en el consens.

Des d'aquesta perspectiva, la iniciativa del diputat o de qualsevol altre grup parlamentari de la cambra sempre seran ben vistes pel Departament d'Ensenyament, sempre –repeteix– que s'emmarquin en aquest triple criteri: prudència a l'hora de prendre decisions, reflexió profunda i sense pors sobre allò que fem i com ho fem i, a partir d'aquí, a l'hora de prendre les decisions, ser capaços de fer-la no només des d'un punt de vista de l'acord amb un grup, sigui el que sigui, sinó des d'un punt de vista d'ampliar, perquè la decisió, en tot cas, comporti dos acords que són fonamentals. Un acord majoritari dels tècnics que en saben i, sobretot, un acord molt important des d'un punt de vista del consens de la comunitat educativa de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, jo entenc que amb aquests principis és fàcil que ens puguem entendre tots. És a dir, és evident que el consens és bàsic, sobretot pel fet que qui l'ha d'aplicar necessita estar convençut del que aplica, i amb això faria meves unes les paraules d'una diputada que penso que l'ensenyament li preocupa suficientment

com per considerar-la sempre una opinió valuosa –que és la Carme Tolosana–, quan l'any passat deia: «Per implantar la reforma educativa cal una bona planificació» –això és feina de la Conselleria i penso que s'està fent, pitjor o millor però s'està fent, i a més, la intenció evidentment és que sigui bona–; «calen recursos suficients» –i hi ha els que hi ha, i amb això el PP és absolutament solidari amb els que s'estan esmerçant actualment, perquè ha aprovat els pressupostos–, «cal un cert agosarament, entusiasme i complicitat de tots els implicats», i penso que per aquí és on hem d'aprofundir, és a dir, cal entusiasme i complicitat de tots els implicats. Llavors, per nosaltres aquesta capacitat d'entusiasmar els implicats –i els implicats, evidentment, en gran part són els professors–, doncs passa per escoltar-los i passa per fer-los cas, quan avui per avui, fent un repàs del que serien qüestions de premsa dels últims dos mesos, ens trobem amb una plataforma de professors de secundària del Vallès i altres comarques que només té noranta-tres centres, centres públics que s'han associat a aquesta plataforma per unanimitat o majoria; ens trobem –bé, i les referències de premsa són immenses–, amb una entitat que és Aspec, que presenta més de cinc mil signatures d'uns cent deu instituts de Catalunya; ens trobem amb un document de l'Associació de Catedràtics, que a més a més és un document que intenta donar solucions i que apunta solucions bastant pensades –es podran compartir o no, però són bastant pensades–; ens trobem amb manifestacions del col·lectiu de professors de física i química i ciències naturals, més d'un miler de cartes al conseller d'aquest col·lectiu; ens trobem amb manifestacions del col·lectiu de clàssiques, que és un manifest de cinc-cents quaranta professors sobre un total de vuit-cents a Catalunya; ens trobem amb manifestos de la Societat d'Estudis Clàssics; ens trobem amb el col·lectiu de professors de filosofia, que fins i tot s'ha format i es diu Col·lectiu Ad Hoc, que també ha fet el seu propi manifest, i ens trobem fins i tot la mateixa UGT, que també ha demanat qüestions d'aquestes.

Jo, aquí portava –intentaré no llegir-los tots, perquè tampoc és necessari– qüestions com la mateixa UGT, que parla de no a la desaparició dels seminaris per especialitat; parla de no als crèdits trimestrals –en això és coincident amb tot el que seria la plataforma del Vallès, que parla de l'organització de crèdits comuns i variables en forma d'assignatures anuals–, que parla de manteniment dels antics seminaris, que parla d'augment d'assignatures optatives d'humanitats, etcètera.

És a dir, jo entenc que el món professional, el món tècnic professional, després d'un cert temps d'aplicació, estaria d'acord que potser no és suficient, és a dir sempre serà bo seguir aplicant i seguir avaluant, però entenc que després d'un temps d'aplicació es poden posar d'acord mentalitats absolutament diferents en una sèrie de punts concrets, i a més a més, fins i tot que ells mateixos –i penso que hi estan d'acord, perquè hem treballat amb ells– demanen que aquest model no sigui l'oficial; és a dir, que els canvis que ells demanen no siguin els canvis que es facin, sinó que es puguin fer.

És a dir, en el fons, les demandes que hi ha és el tema de departaments, en el fons la demanda que hi ha, jo

potser diria que la més important que s'està produint avui per avui en l'ensenyament secundari a Catalunya és la supressió de la trimestralització dels crèdits, és a dir, de passar de crèdits anuals i, a més a més, hi insisteixo, això no solament compta amb el recolzament de molt nombre de professionals –ja he dit el nombre i és suficient, nombre elevat–, sinó que insòlitàment és una novetat que la pedagogia catalana o la pedagogia «Generalitat catalana» podrà importar al món, perquè no es troba comparació en cap lloc, ni europeu, ni espanyol; és a dir, som l'únic país que fa un invent, que almenys per als professionals, avui, resulta perillós; que el raonen molt bé, que el raonen els pares i que el raonen els alumnes.

Llavors, entenc que aquest consens, aquest consens que a més a més es va votar en aquesta mateixa cambra el 9 d'abril, un consens social, professional i polític, que estàvem tots d'acord a avançar, doncs, pot passar a través d'una sèrie de punts, que més que reivindicacions són intens de millorar la qualitat d'ensenyament, ens podem posar tots d'acord, perquè –hi insisteixo– el que sembla que el món professional, i crec que el món polític, ja ha assumit és que el sistema educatiu és un sistema que els ha d'abastar a tots, que en aquest tren que deia jo, tingui un vagó o en tingui setanta, hi han de poder estar tots i que del que es tracta és que tots els que estiguin a dintre rebin la millor educació, el millor ensenyament i que, per la part política almenys, això no quedi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, bé, jo crec que partim d'una situació favorable i són les tremendes possibilitats que en aquest sentit ofereix la LOGSE. La LOGSE no és una llei rígida, és una llei que fa com a principis, entre altres, la flexibilitat i l'atenció a la diversitat.

És cert que comporta un canvi significatiu en relació amb la situació anterior, entre altres coses, el senyor diputat ha dit que en perllongar l'escolaritat gratuïta i obligatòria per a tothom fins als setze fa que, efectivament, hagin d'atendre tots els alumnes d'aquestes edats, igual que abans s'atenien tots de les edats fins a catorze sense cap tipus de problema, més enllà dels lògics del sistema anterior. Però, vull dir, el principi és un principi d'atendre tothom.

Jo crec que, des d'aquesta perspectiva, hem d'aprofundir en dues coses. Una primera, a esbrinar –si se'm permet l'expressió– totes les possibilitats que dona la LOGSE, de fer una educació que de cap manera sigui segregadora, que sigui una educació que atengui la diversitat. I ens trobem alumnes, és obvi, amb interessos diferents –ja comencen a ser grans–, amb motivacions diferents, amb ritmes diferents. I hi ha metodologies per atendre aquesta diversitat. Ens trobem també pos-

3440

sibilitats que, fins i tot en la mida que el senyor diputat hagi dit, l'organització en crèdits trimestrals no hagi de comportar de forma exigible un trencament –per dir-ho així– de la continuïtat anual.

Però, en tot cas, hi ha una cosa que és clara, que és que sempre que hi hagi un collectiu, sigui el que sigui, que com a collectiu interessat opini en matèria educativa, el primer que té dret és a ser escoltat. La segona qüestió a què té dret és a reflexionar sobre allò que proposa, però hi ha una qüestió de la qual no podem partir –i suposo que el senyor diputat hi està d'acord– és que el mer fet d'opinar sobre el tema comporti la certesa o comporti ja la confiança que aquell que opina té la raó. No, és un més a opinar i, aleshores, és en el procés de reflexió on hem d'aconseguir que, d'una forma majoritària, que mai serà unànime per tothom, perquè és impossible tenint en compte la multiplicitat d'agents del món educatiu. Jo crec que des d'aquesta perspectiva hem fet avenços importants fins ara i que ens queda encara molt camí per recórrer. I, com jo he dit en altres ocasions en aquesta cambra parlant de política educativa, el Departament d'Ensenyament està molt obert a dues coses: una, a reflexionar i a estudiar amb profunditat aquelles iniciatives que des de qualsevol sector –i encara més si és d'un grup parlamentari amb representants d'aquesta cambra–, li arribin; i en segon lloc, des de les pròpies reflexions del Departament, a intentar, en la mesura que s'hagin d'establir precisions o modificacions, el màxim consens.

Jo crec que estem en aquesta línia i amb aquestes precisions tenim moltes possibilitats en la Llei actual i tenim moltes possibilitats d'anar cap endavant.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sens dubte, el tema de les autopistes és un debat complex que no exhaurirem avui i que pot enfocar-se de moltes maneres diferents.

Jo voldria introduir-lo dins el marc genèric de les infraestructures del transport. El motiu és que Esquerra Republicana de Catalunya, tant el Partit com el Grup Parlamentari, defensa i confia molt més en les infraestructures ferroviàries i altres modalitats de transport públic que no en la construcció i utilització d'infra-

estructures d'ús principalment privat. La lenta però ineludible tendència cap al desenvolupament sostenible no passa per un augment constant d'infraestructures viàries que es van eixamplant a mesura que es van col·lapsant i col·lapsant a mesura que s'han eixamplat. Passa per una major inversió i promoció del transport públic, tant en nuclis poblacionals importants com Barcelona, a nivell de metro o a nivell d'autobús, com en la relació intermunicipal.

Vostès han fet una opció clara a favor del transport privat enfront del transport públic, però a més de fer una opció pel transport privat vostès han fet una opció pel peatge del transport. A Catalunya les autopistes es paguen entre tres i quatre vegades segons el municipi. El primer cop que paguem les autopistes és en els impostos de la renda, dels quals als catalans no en retornen prop de 800.000 milions de pessetes/any del nostre esforç fiscal. Les tornem a pagar amb l'impost de circulació i amb els impostos de la benzina, que són més del 50% del seu preu. Les tornem a pagar en els peatges, i als cent trenta-sis municipis per on passen les autopistes per l'exempció de l'IBI. Però bé, per saber la magnitud de l'impacte econòmic que té el peatge per a l'economia catalana hem de saber què representen les vies de pagament a Catalunya. Doncs bé, Catalunya té el percentatge de vies de pagament més alt de tots els països d'Europa, al voltant del 5,9%, mentre que Espanya és a prop de l'1,35% i altres països d'Europa estan entre el 2,35% i el 3,5%. És a dir, efectivament, té una repercussió clara i és una discriminació tant dins del conjunt de l'Estat com dins d'Europa, i això representa, al nostre entendre, una disminució de la competitivitat del país, de les indústries i dels comerços, així com del poder adquisitiu dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

No s'acaba aquí, però, el llistat de greuges que podríem fer. Si nosaltres analitzem altres dades ens trobem les següents: a Catalunya hi ha aproximadament 619 quilòmetres d'autopista, de les quals són de peatge el 82,5% i només hi han 350 quilòmetres d'autovia i carreteres de doble calçada lliures de peatge. D'autopistes de peatge a Catalunya n'hi han del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, però les autopistes de peatge estatal representen el 30,4% de la xarxa d'interès general de l'Estat, és a dir una discriminació incontestable. Cal afegir, a més, que la meitat del trànsit de pagament de l'Estat es produeix a Catalunya; els cinc accessos a Barcelona per autopista concentren el major volum de trànsit en vies de pagament de tot l'Estat i els nou trams de pagament més transitats a tot l'Estat són a Catalunya.

Encara hi ha un altre element que voldria introduir en relació amb les finances, que és la inversió mitjana de l'Estat entre els anys 90-94 en la xarxa de carreteres, que és, a Catalunya, de 5,85 milions de pessetes per quilòmetre de xarxa enfront dels 27 milions de pessetes per quilòmetre de xarxa de Madrid –cinc vegades més, per exemple– i que fa que Catalunya sigui la sisena part de l'Estat en inversió en milions de pessetes per quilòmetre de xarxa. Però si mirem els milions de pessetes per cada mil habitants feta per l'Estat en la xarxa de carreteres en el mateix període, 90-94, la posició de

Catalunya és la d'avantpenúltima, amb un percentatge de 4,31 –només per darrere ens queda Canàries i les Illes Balears–, 4,31 enfront del 20,7%, per exemple, de Castella - la Manxa, que no és la comunitat autònoma en la qual més inversions de pessetes per mil habitants en relació amb la xarxa de carreteres hi ha en el conjunt de l'Estat.

Així, doncs, això també té una clara repercussió sobre el poder adquisitiu dels ciutadans i ciutadanes, però també sobre la competitivitat de la indústria i del comerç del nostre país. Però és que, a més, nosaltres paguem, a més a més de pagar els impostos de la renda i de les infraestructures, ens trobem que, amb les poques inversions que hi han amb xarxa no de pagament tenim que Catalunya és la part de l'Estat en què l'índex de sinistralitat és més alt de tot l'Estat. Si recapitem ens adonem que Catalunya és..., si recapitem podríem dir que no Catalunya, sinó que Espanya és insostenible per als catalans o que Catalunya es queda amb una situació de greuge comparatiu incomparable en relació al conjunt de l'Estat.

Enfront d'això, el Govern de la Generalitat de la Generalitat, què fa? Vostès fan unes propostes, nosaltres considerem que molt minses, en les quals reclamem, per exemple, la rebaixa de l'IVA, del 16% al 7%. Aquesta proposta, al nostre entendre, a més, és una proposta de dubtosa legalitat que entra en contradicció amb la sisena directiva europea, que permet reduir l'IVA per al transport de mercaderies i persones però no per al cas del peatge. Al nostre entendre, aquesta baixada d'IVA, que si es produís benvinguda seria, és insuficient quantitativament perquè no reflecteix la rebaixa que sol·liciten ni les cambres de comerç ni els ciutadans. Però, a més, no sabem quan es produiran. Vostès van incorporar aquesta proposta en els pactes amb el PP i posteriorment es va incloure en la Llei dels Pressupostos generals de l'Estat de 1997, però ja estem a mitjans de 1997 i encara no s'ha reflectit realment enlloc.

Vostès fan una altra proposta: la de modificar la Llei d'autopistes per allargar el termini d'explotació de les concessionàries de cinquanta a setanta-cinc anys per aconseguir el pas dels peatges actuals als peatges anomenats tous. Tampoc compartim aquesta proposta. Aquesta proposta té diversos inconvenients. El primer de tot és disminuir però continuar durant vint-i-cinc anys més amb la sagnia econòmica que signifiquen els peatges de les autopistes. Però, a més, si no va acompanyat de la transferència de competències, significa perllongar la doble dependència actual de les concessionàries i de la empremta del Govern central.

Hi han també altres elements, com haver de satisfer dels peatges, i hi han també altres elements que recentment han estat tractats en la Comissió de Política Territorial, com són la qüestió de les cues. Nosaltres considerem que quan s'entra en una autopista sense tenir coneixement de les llargues cues que hi ha en elles i l'autopista, per tant, no dona el servei que el ciutadà està disposat a contractar quan entra en una autopista, és a dir un servei de major comoditat, major fluïdesa i de tenir major seguretat, és impropï que es cobri aquest servei. Això és com si jo vaig al cinema i resulta que la pel·lícula s'espatlla a mitja projecció. Jo surto del cine-

ma, demano..., vaig a la «guixeta» i em tornen els diners, perquè el servei que jo he contractat en pagar la meua entrada del cinema és un servei que no m'han donat. Quan s'entra a les autopistes i et trobes amb 75 quilòmetres de cues, amb 50 quilòmetres de cua, o és igual, amb 10 quilòmetres de cua, no s'han de pagar les autopistes, perquè aquest no és el servei que s'ha contractat quan tu has entrat i has estat disposat a pagar per passar per l'autopista.

Abans d'acabar, sí que voldria intervenir, també, sobre el tema de l'IBI, ja que el tema de l'IBI té una repercussió, era el quart motiu que jo explicava de pagament dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i que és en funció dels municipis per on sí passa una autopista de peatge, amb el qual es grava als ciutadans d'aquest país. Si bé és cert que les lleis preveuen una bonificació del 95% de l'IBI de les autopistes de peatge, i que aquesta bonificació és vigent fins que acabin les concessions en cada cas, també ho és que les mateixes lleis preveuen la necessitat de compensar, que hi hagi una compensació d'aquests diners als ajuntaments afectats pel traçat d'una autopista de peatge. I que, tot i que està previst a l'actual Llei de pressupostos de l'Estat, que crea el crèdit però no en fixa la dotació, estem en una situació, com ja havia passat el 86 i el 88, en què es remet a futures normes que mai s'han arribat a desenvolupar com mai s'ha arribat a pagar les compensacions econòmiques als municipis afectats. I això, conseller Mas, ja no és només responsabilitat del Govern central, sinó que també ho és del Govern de la Generalitat, ja que aquelles autopistes de peatge que depenen del Govern de la Generalitat estan en les mateixes circumstàncies que les autopistes de concessionàries donades pel Govern central.

Quan van començar a produir-se les autopistes de peatge del Govern de la Generalitat, es va produir una polèmica sobre si la Generalitat podia eximir del pagament del 95% de l'IBI les autopistes que ella donava la concessió. Després de diferents enrenous d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia i d'una altra sentència contradictòria, va semblar quedar clar que efectivament la Generalitat de Catalunya també podia estar, deixar amb exempció de pagament del 95% de l'IBI les autopistes de peatge de les quals ella donava la concessió. Però si vostès s'agafen a la Llei d'autopistes perquè hi hagi aquesta exempció del 95% de l'IBI, vostès també han de complir l'apartat que diu que s'ha de compensar en els municipis de l'exempció d'aquest 95% de l'IBI.

De fet, si alguna cosa queda clara és que les autopistes de peatge a Catalunya representen un fort desequilibri sobre el territori. Un fort desequilibri del territori de Catalunya en relació a la resta de l'Estat, però també dins del mateix territori de Catalunya. En funció del lloc on es viu a Catalunya, en funció del lloc on es va a treballar a Catalunya, et trobes que pel transport per anar a la feina o per anar a casa et costa molts més diners o molts menys diners. Per tant, hi ha al nostre entendre, també, una situació incontestable de discriminació interna dintre de Catalunya, i això on més clar es veu és en les entrades i sortides de Barcelona i en el conjunt de l'àrea metropolitana, on els peatges real-

3442

ment ofeguen no només el sector productiu del país, sinó tots els ciutadans i ciutadanes que no es poden escapar, perquè no hi han vies alternatives vàlides d'anar a treballar o d'anar a casa sense pagar pels peatges.

Per tant, tenim aquí un fet que ja fa molt de temps que arrosseguem, que fa molts anys que es produeix i que té donat el temps de concessió encara per molts altres anys, i esperem –i esperem– que aquestes propostes que vostès fan per aconseguir peatges tous incrementar el període de concessió de les concessionàries d'autopistes no aconseguixi realitzar-se, perquè això voldria dir, com ja he dit abans, que aquesta sagnia s'alentiria però seria durant molts més anys.

Nosaltres no pensem que la línia que vostès han endegat per solucionar o reduir l'impacte dels peatges en l'economia catalana sigui l'adequada.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Portabella, bé, vostè ha començat la seva intervenció d'una forma que jo subscriuria pràcticament fil per randa, perquè ha fet un repàs molt exhaustiu de quina era la situació i més enllà de la situació vostè constata fins a quin punt hi ha un greuge comparatiu de Catalunya en matèria d'autopistes de peatge o de vies de peatge respecte a la resta de l'Estat. I no repetiré els arguments, entre d'altres coses perquè jo mateix i altres persones del Govern i altres persones del nostre Grup Parlamentari o simplement de la nostra coalició ho han comentat a bastament. Per nosaltres aquest no és un discurs nou, és un discurs conegut que nosaltres mateixos hem subscrit i hem promogut en molt diverses ocasions. Probablement, fins i tot m'atreviria a dir que més que ningú altre.

Dit això, de tota manera, i per tant, enllaçant –diguem-ne– positivament en el fil de la seva intervenció inicial, almenys deixi'm també dir-li una altra cosa que jo l'he repetit moltes vegades i que em sembla que no podem oblidar, i és que en les seves diferents etapes, ara menys que abans però ara també en part, Catalunya no tenia alternativa, i aleshores l'elecció no es podia fer entre una via d'alta capacitat de peatge o que no fos de peatge. L'elecció no era aquesta, senyor Portabella. L'elecció era o peatge o res; o peatge o es continua amb una via ordinària de poca capacitat.

Escolti'm, a mi no m'entusiasma haver de constatar que això ha estat així, però això ha estat així: la història i la realitat del nostre país ens ha portat..., i no només a l'actual Govern de la Generalitat, sinó històricament, fins i tot abans de la mateixa etapa democràtica. Les decisions que es van prendre en relació a Catalunya van ser certament decisions discriminatòries, però

que en últim terme, una vegada preses, una vegada fetes, ja no donaven alternativa. I jo crec que en aquest sentit, constatant que no hi havia alternativa possible, aleshores l'elecció va ser correcta, perquè es pot adoptar la posició de dir: «Escolta'm, doncs a mi no m'interessa aquest sistema.» I et quedes sense res. I l'alternativa de quedar-se sense res era clarament pitjor –clarament pitjor– que no pas tenir autopistes de peatge. I jo aquí voldria discrepar una mica, en canvi, del to final de la seva intervenció, quan vostè ens explica que l'economia catalana, que l'economia productiva catalana s'ofega –vostè mateix ha utilitzat aquesta expressió– com a conseqüència de les autopistes de peatge.

Senyor Portabella, l'economia catalana durant aquests darrers deu o quinze anys no hauria crescut, no s'hauria desenvolupat, no hauria progressat com ho ha fet amb les autopistes de peatge si realment les autopistes de peatge haguessin estat tan lesives per a la mateixa economia catalana. Aquesta és una evidència que em sembla incontestable. Altra cosa és que vostè digui: «Si això hagués estat lliure de peatge, doncs, aleshores encara hauria anat millor.» D'acord, escolti'm això és pràcticament descobrir la sopa d'all. I torno a dir-li: jo estic plenament d'acord amb el que vostè ha exposat al començament. Per tant, ho subscric totalment, vostè té tota la raó en la seva descripció inicial. Ara, constatem que l'alternativa a Catalunya durant molts anys i ara en part desgraciadament també, en part, encara que només sigui en part, l'alternativa era no tenir res d'interessant. I això sí que hauria estat absolutament ofegador per a l'economia productiva del nostre país.

Una altra consideració, perquè observo que del tema dels peatges –i no ho dic pas per la seva intervenció, que quedi clar– en algunes ocasions se'n parla amb un punt de lleugeresa. I dic això perquè el que no podem oblidar és que en un estat de dret com el que estem, en el que s'ha de protegir constantment les obligacions, per descomptat, però també els drets que es deriven d'aquest estat i de la seva legislació, del seu marc legislatiu i normatiu, tots crec que tenim l'obligació d'entendre que aquest marc té unes limitacions en l'actuació discrecional de l'Administració. No es poden fer determinades propostes si al mateix temps no van acompanyades de quines són les compensacions que s'han de donar a aquells a qui se'ls carreguen aquestes propostes. No es pot dir, per entendre'ns, això que vostè deia al final: «Quan jo entro en una autopista de peatge i espero que em donin un determinat servei, aleshores he d'exigir que em tornin aquella tarifa si el servei no em complau.» Això no es pot dir... Entengui'm, sí que es pot dir però al mateix temps, com que darrere d'això hi ha una concessió que és una realitat o unes concessions que són una realitat i en les quals no s'esmenta aquest fet, si vostè vol obligar o vol demanar a una empresa concessionària d'autopistes que apliqui una mesura com aquesta, si vostè ho vol demanar o fins i tot ho vol exigir, aleshores ha de plantejar mesures alternatives. No pot dir a l'empresa «faci-ho» i punt, perquè l'empresa, lògicament, en defensa del seu contracte, que ha signat amb vostè –l'Administració, per entendre'ns–, li dirà: «Escolti'm, doncs, doni'm compensacions.» I aleshores vostè haurà de començar a imaginar –perquè governar vol dir això, en últim terme–, haurà de comen-

çar a imaginar quines compensacions li dona. I, escolti'm, aquí no li diré que tot està descobert, però tots sabem per on van les coses.

Què se li ha de donar? Una subvenció a càrrec del pressupost? Quines altres despeses s'han de sacrificar per poder fer aquesta política? Què ens hem de carregar del pressupost de la Generalitat d'una forma consistent, per exemple, o del pressupost de l'Estat per poder fer una política com aquesta? Una altra compensació possible és allargar els terminis, però vostè mateix diu que en això no hi està d'acord. Aquesta és una altra possibilitat, que nosaltres, per exemple, d'una forma o d'una altra vam promoure –i en aquest cas el Govern, doncs, del Partit Popular hi va estar d'acord i així es va votar en la Llei d'acompanyament– una modificació de la Llei d'autopistes en aquesta línia, que es poguessin allargar els terminis de la concessió, a canvi, lògicament, de determinades millores en el règim, sigui funcional sigui tarifari, de la mateixa autopista. Però, bé, vull fer aquesta observació: les obligacions contractuals s'han de respectar i totes les propostes que conjuntament es facin, en general, han de tenir en compte que, darrere de les concessions, hi ha uns contractes, hi ha unes empreses amb uns accionistes i, lògicament, en un estat de dret les administracions tenen l'obligació, l'obligació de tot tipus, de respectar aquest contracte i aquests convenis.

A partir d'aquí vostè diu: «Què fa el Govern, què fa el Govern?» I aleshores diu: «Fa actuacions molt minses.» Home, jo crec que no, jo crec que el Govern s'està prenent seriosament el que és la política de moderació de peatges entenent el que sempre, per exemple, jo mateix he manifestat: que el que no podíem pretendre, a menys que no ens volguéssim enganyar tots plegats, que és una opció possible, lògicament..., però si volíem ser realistes, si volíem tocar de peus a terra, el que no es pot pretendre és anar a una política generalitzada de reduccions de peatges. Això és impossible, de reduccions importants. Altra cosa és que es puguin anar adoptant mesures progressivament que vagin en la línia que vostè defensava i que nosaltres també defensem, que és una reducció tan enllà com sigui possible d'alguns dels peatges, especialment dels més alts, que en aquest moment hi ha a Catalunya i que en bona part això significaria una compensació de la discriminació que certament Catalunya ha patit històricament.

Bé, en aquest sentit, hi ha tota una sèrie de mesures que s'han anat prenent o plantejant. Per exemple, no oblidem que aquest any 97, per primera vegada –això no s'havia produït mai–, hi ha hagut una congelació de tarifes el mes de març, que ha de tenir les seves compensacions, vigilem, ha de tenir les seves compensacions, perquè, si no, cauríem en l'incompliment de convenis i de contractes, que no pot ser perquè, acte seguit, ens portarien als tribunals i acabaríem perdent i acabaríem pagant més del que ens hem volgut estalviar avui, a càrrec també del pressupost, tinguem-ho en compte, no? Però, bé, en tot cas, s'ha promogut aquesta mesura perquè hi ha un article a la Llei d'acompanyament, que vostè també ha esmentat, que és la reducció de l'IVA pactada amb el Partit Popular en el pacte d'investidura –per tant, màxim valor polític– i en la Llei

d'acompanyament d'aquest any 97. Per tant, voluntat de concreció. A partir de quan? També està pactat: a partir de l'1 de setembre d'enguany.

Que no es pot fer per reducció estricta de l'IVA, perquè la directiva comunitària que vostè esmentava ho impedeix, cosa que també diu el Govern del Partit Popular en algun moment? Doncs, escolti'm, es tracta simplement de remetre's a la mateixa Llei d'acompanyament on, a instàncies de Convergència i Unió, hi ha una clàusula molt senzilla que diu: «Si no hi ha reducció d'IVA, hi ha d'haver subvencions equivalents.» Si l'Estat, el Govern, estava disposat a sacrificar els 6.000 milions de pessetes que significa aquesta rebaixa dels nou punts de l'IVA a Catalunya, si al final ho acaba ingressant perquè no redueix l'IVA, doncs, aleshores ho ha d'acabar compensant perquè ja estava disposat a sacrificar aquest ingrés. Torno a repetir la xifra, no és menor, 6.000 milions d'estalvi fiscal per a Catalunya, si es compleix aquesta mesura.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Disculpi, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Portabella; cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, home, doncs, diverses coses, no?, diverses coses, perquè, de fet, també el que vostè ha explicat, doncs, no és nou. Jo crec que aquest argument que vostès utilitzen, que les autopistes a Catalunya o eren de peatge o no n'hi havien, doncs, no serveix, i no serveix perquè abans jo li he dit l'índex del percentatge d'autopistes de pagament a Catalunya en relació a l'Estat espanyol: és el 5,90 per a Catalunya i l'1,35 per a l'Estat espanyol; però també li he dit en relació amb els països d'Europa, que és el 2,35, entre el 2,35 i el 3,5%. És a dir, aquest argument pot servir en funció de la relació amb l'Estat espanyol i en funció d'aquests 800.000 milions de pessetes aproximats dels impostos que paguem els catalans i que no retornen en cap concepte. Però és que la tradició d'autopistes és bastant, fa bastants anys que existeix a Europa i també en relació amb Europa tenim un percentatge d'autopistes de pagament més alt que en relació amb la resta dels països d'Europa. Però és que, quan vostès inicien la política d'autopistes des de la Generalitat de Catalunya, també les fan de peatge, i quan vostès inicien aquesta política, també fan l'exempció del 95% de l'IBI i no retornen la compensació que està prevista en la Llei d'autopistes en els municipis que estan afectats. És a dir que estem on estàvem, estem on estàvem, i el que sí que és constatable és la dis-

criminació en percentatge d'autopistes de peatge en relació amb l'Estat espanyol i en relació amb Europa.

Vostè diu: «Si no hi haguessin hagut autopistes, no s'hauria progressat tant com havent-n'hi hagut.» Escolti, hi estem d'acord, però vostè mateix s'ha contestat; és a dir, segur que hauria anat molt millor per a la competitivitat del teixit productiu català que aquests peatges haguessin estat peatges tous o no haguessin existit, i això és el que ha passat a Europa, i això és el que ha passat a Europa durant molts i molts anys, i ara es plantegen algunes situacions de peatge, compensades amb autopistes de no-peatge, política que aquí no acabem de veure.

I nosaltres li fem unes propostes. Jo abans li he dit: «Nosaltres no estem d'acord en la proposta que vostès fan de reducció de l'IVA, perquè considerem que és massa minsa per compensar els preus elevats de les autopistes i no estem d'acord que a conseqüència, per abaixar els preus dels peatges, doncs, s'incrementi el període d'explotació de les autopistes. Nosaltres li fem dues propostes. La primera, si alguna cosa queda clara, és que a Catalunya hi han més peatges que enlloc i que fa més temps que els paguem que enlloc; per tant, nosaltres..., i el Govern de la Generalitat està legitimat per demanar un volum de diners suficients per anullar alguna concessió d'autopistes en concepte de deute històric. I vostès el que han de negociar és això i no la rebaixa del 16 al 7% de l'IVA, que són 6.000 milions de pessetes, que, comparat amb els milers de milions de pessetes que guanyen les concessions d'autopistes anualment a Catalunya, és poca cosa. I els fem també una altra proposta, una proposta que és perfectament factible, i és que el 50% dels impostos de la benzina, que representa més del 50% del preu de la benzina, sigui destinat a infraestructures, perquè si es destinessin a infraestructures, segons els nostres càlculs, i es fes una distribució en funció dels vehicles per quilòmetre a Catalunya, a nosaltres ens tocarien prou diners com per cancel·lar totes les concessions d'autopistes en aproximadament deu anys, aproximadament deu anys. Que diferent és que reclamant el 50% dels impostos de la benzina es puguin cancel·lar les concessions de les autopistes en aproximadament deu anys a dir que, perquè els peatges de les autopistes no siguin tan exagerats com són actualment, incrementem el període d'explotació de les concessionàries durant vint-i-cinc anys més; de cinquanta a setanta-cinc anys d'explotació!

Nosaltres, la veritat, és que no sabem si vostès no tenen capacitat de negociar amb les concessionàries o no volen, perquè a mi em costa de creure que una concessionària pugui posar en un compromís el Govern de la Generalitat de Catalunya i que no s'avingui a negociar quan aquesta concessionària té un volum de negoci en territori català molt i molt i molt voluminós. Jo crec que vostès ho enfoquen malament i Esquerra Republicana...

El president

Senyor diputat, se li ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

...i Esquerra Republicana el que defensa és que vostès enfoquin d'una manera diferent de com ho han fet en

l'actualitat el que seria la rebaixa dels peatges de les autopistes amb una tendència clara a la seva eliminació. Ja sabem que no és per demà, però es pot fer en pocs anys.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al tom de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, així com estava bastant d'acord en la seva exposició inicial, ara, en el torn de rèplica, ja no hi estic tan d'acord, perquè vostè ens ha vingut a dir, ha volgut fer veure pràcticament, perquè explicat així dóna aquesta sensació, que tot el sistema d'autopistes que hi ha a Catalunya, doncs, és responsabilitat de decisions polítiques del Govern de la Generalitat; resulta que sí, les hem creades totes nosaltres i totes les *ratios* que hi ha a Catalunya respecte a l'Estat i respecte a Europa també són responsabilitat del Govern de la Generalitat.

Que els ministeris d'obres públiques han construït 515 quilòmetres d'autopistes de peatge històricament, senyor Portabella, a Catalunya és una anècdota, quan la Generalitat només n'ha construït 129. Miri per on les xifres són molt tossudes i aquesta és la realitat: la Generalitat, 129 quilòmetres; l'Administració central, històricament, 515. És clar que si vostè barreja, si vostè suma i barreja les dues xifres, la *ratio* és dolentíssima, i aleshores enllaço amb l'acord que tenia amb vostè en la seva primera part de la introducció: evidentment que Catalunya ha estat discriminada des d'aquest punt de vista. Escolti, és una obvietat això; és una obvietat, és veritat i hem de lluitar perquè aquesta discriminació es vagi compensant amb el pas del temps, tot i que, com ara li diré, tampoc és tan senzill. Però, en tot cas, utilitzem les xifres correctament i imputem a cadascú cada una de les responsabilitats d'una forma selectiva i d'una forma justa i equitativa.

Per cert, senyor Portabella, la Generalitat 129 quilòmetres d'autopista de peatge en aquest darrers anys contra 150 d'autopistes o autovies o vies d'alta capacitat lliures de peatge, això la Generalitat de Catalunya, a càrrec del pressupost. Per tant, escolti'm, un esforç fins i tot més important d'autopistes i autovies lliures de peatge, la Generalitat. Desgraciadament, no podríem dir el mateix dels diferents ministeris inversors de l'Administració central, almenys ara com ara.

Dit això, perquè em semblava que era d'absoluta justícia posar les coses estadísticament en el lloc que els correspon, enllaço amb el final de la seva intervenció. Vostè diu: «Nosaltres fem dues propostes.» Una, home, sí, és una proposta; el que passa que és una proposta d'aquelles que queden molt bé, reclamin més diners, vostès no saben negociar, però que, una vegada dita, doncs, també al final tothom s'adona que això, doncs, bé, té la consistència que té, no? Perquè, escolti'm, és evident que nosaltres podríem reclamar diners per a tot, per a tot; per exemple, els estem reclamant –abans s'ha dit– per al finançament de la sanitat, no? Els estem re-

clamant per a un millor finançament de Catalunya en el seu conjunt també, per exemple, no? Ara, bé, escolti'm, el que no es pot és demanar diners per a tot i al mateix temps, perquè aleshores no ens prendran seriosament i nosaltres també hem d'establir unes prioritats. I jo crec que vostè i el seu Grup estaran d'acord que abans de resoldre un problema de recursos transferits per l'Estat directament a Catalunya per anar en la via que vostè defensava, abans hem d'arribar a una estructura molt més equilibrada i molt més eficaç del finançament de la Generalitat en el seu conjunt o, per exemple, del finançament de les administracions locals de Catalunya –vostè també hi estarà d'acord, en això–, o per exemple del finançament de la sanitat, o del finançament de l'ensenyament –abans també s'hi feia referència–..., segur que per vostè, igual que per nosaltres, això és més important que estigui ben finançat i finançat justament que no pas una determinada política de peatges en les autopistes catalanes que, per altra part, la població catalana, doncs, lògicament té assumida.

La segona proposta que vostè feia. Doncs, escolti'm, aquesta la trobo molt més coherent; és més, jo li puc dir que en l'ànim del nostre Departament el poder, en el seu moment –i de fet ja s'ha començat a fer–, plantejar la transferència dels impostos especials, va també entre altres coses en aquesta línia: els impostos especials associats, per exemple, al consum de combustible, per exemple, o a la matriculació de vehicles, aquells que ja existeixen, es podrien fer servir en el seu moment per a aquesta finalitat; no per amortitzar les concessions anticipadament, perquè, escolti, aquells que no tenen autopistes de peatge avui les estan creant. Espanya, que ha rebutjat sempre sistemàticament les autopistes de peatge com un sistema alternatiu, almenys d'una forma general, avui, avui, el mateix Ministeri de Foment està desenvolupant el que en diuen el Plan de autopistas de peaje. I escolti, això –això– és que d'una forma o d'una altra Espanya també va entrant, des d'aquest punt de vista, en una certa racionalitat de futur. És a dir, no apartem, no aculem el que són les autopistes de peatge perquè existeixen pràcticament a tot Europa. I en aquells països que no existeixen s'està plantejant que algunes vies d'alta capacitat acabin sent de peatge. Per tant, no les aculem del tot. Ara, dit això...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el temps...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president, acabo dient que em sembla una proposta..., no diré innovadora, perquè –ho torno a dir– nosaltres mateixos, doncs, la tenim estudiada també en els seus justos termes, però, en tot cas, és una proposta a tenir en compte. No per gastar més –no per gastar més– sinó per gastar d'una forma diferent. Això vol dir que obtinguts aquests impostos especials podrien servir per això, però sobretot hi podria servir l'escreix que es pogués obtenir de recaptació a base d'aquests impostos gestionats des de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'aquest tema hem parlat sovint en aquesta cambra; quasi cada any en parlem perquè cada any es produeix, si més no, una programació de formació ocupacional.

Voldríem començar afirmant una primera idea, i és que la formació ocupacional no crea ocupació. Així és un tema clar, s'han format 61.000 persones però el 96..., 61.000 persones aturades, i el 96 només van crear 32.000 llocs de treball. Però, si aquesta comparació la fem amb el col·lectiu de menors de vint-i-cinc anys, ens trobaríem amb la contradicció que tot i essent el col·lectiu que més persones aturades ha portat a la formació ocupacional de la Generalitat –31.000–, resulta que en l'any 96 la població ocupada de menors de vint-i-cinc ha baixat. Per tant, estariem donant formació a un col·lectiu que cada cop té menys gent treballant. Per tant, no existeix una relació directa entre formació ocupacional i ocupació.

Ara sí –i aquesta és la idea– és un instrument, un mitjà molt important de política activa per millorar l'ocupabilitat de les persones, per col·locar-les en millors condicions de cara a ocupar-se, per resoldre els problemes que poden tenir les empreses a l'hora d'incorporar gent als seus projectes i per acompanyar processos de desenvolupament econòmic endogen de caràcter local que cerquin l'aprofitament de tots els recursos. Però en aquesta interpellació no volem parlar només de conceptes i de teories sinó que volem parlar d'accions perquè estem parlant d'actuacions molt concretes. Volem parlar de prioritats, volem parlar d'avaluació d'aquest procés, perquè –repeteix– no estem davant de qualsevol situació, estem davant d'una actuació que donarà algunes xifres que intenten demostrar quina és la seva importància.

Amb el programa de formació ocupacional la Generalitat ha esmerçat 20.000 milions en l'últim any; 10.000 procedeixen de la transferència de l'Inem del Plan FIP que té la Generalitat des de l'any 92 –faig un parèntesi perquè només la cambra i el conseller quan parlen, de vegades, sobre les transferències que vindran l'any que ve de polítiques actives i les posa pels núvols, no s'oblidin que des del 92 té una que ja li aporta 2.000 milions a caixa i que, possiblement, les polítiques actives que vindran no són ni molt menys aquesta quantitat; tanco el parèntesi–, i altres 10.000 milions cofinançats amb el fons social europeu.

Algunes de les dades de la formació ocupacional impartida l'any passat són que el 50% dels cursos i dels alumnes ho han fet en tres especialitats molt concretes: tècniques empresarials –aspecte ampli en el qual s'inclou de manera massiva els cursos de vendes–, administració d'oficines i informàtica. Que la qualitat dels cursos, segons les mateixes dades del Departament de Treball, ha baixat: el 73% dels cursos són de qualitat mitjana-baixa, segons les dades del Departament, i l'any passat aquesta xifra era només del 67; és a dir, tenim cursos, els cursos alts estan baixant, baixem la qualitat dels cursos. Constatem nosaltres una inadequació a les necessitats de les empreses i dels sectors; els recursos destinats al que s'ha dit el pulmó de l'economia catalana, allò que crea més ocupació, que és la base de tot el teixit econòmic, que se'ns diu i se'ns repeteix de manera sistemàtica, com és la indústria, només rep el 27% de les subvencions. I només hi participen el 25% dels alumnes. La població activa és del 32% i un número semblant també és el nombre de treballadors d'aquest sector.

No hi ha, no trobem, no som capaços de trobar cap relació lògica entre la inversió per territoris, per comarques, i la despesa que es fa a cada una de les comarques. No hi ha manera de trobar-ne una relació lògica, perquè les comarques amb més atur reben menys ajut per persona; les comarques més industrialitzades, amb més crisis, resulta que són les que menys ajuts reben per persona aturada, i comarques amb una situació diferent, amb una situació millor, reben més ajuts. Per tant, no hi ha criteris lògics de repartiment comarcal. I així ens trobem que si fem la *ratio* entre quantitat de recursos destinats per persona en atur i aturats de cada comarca ens trobem que en la cua hi ha comarques com l'Anoia, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Baix Empordà, el Baix Llobregat, el Baix Penedès, el Montsià, el Maresme, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental, tots ells concentrats en aquest quadrant fosc de les comarques que tenen més atur i menys inversió. I en aquest quadrant ens trobem les comarques amb més recursos i menys atur. Veiem que hi ha una distribució aleatòria i falta de lògica quant a això.

Això produeix que no s'atenen les necessitats de les empreses, no s'atenen les necessitats dels territoris i no s'atenen tampoc les necessitats de les persones. Hi ha una dada que és bastant aclaridora d'aquesta situació: el 75% de les persones que estan en atur, que estaven a l'atur el 31 de desembre, 200.000 persones, no tenien cap formació professional. A l'Inem tenien 206.000 persones, el 75%, que tenien o EGB o certificat d'escolaritat o estudis primaris o es manifestaven analfabets. Aquestes persones, el 75% dels aturats, són col·lectius que no poden fer, que no fan, per als quals no es fan cursos i, evidentment, no formen part ni poden fer informàtica ni tècniques empresarials ni administració d'oficines. Aquests cursos no corresponen a aquests col·lectius, i és aquí on tenim el problema més important. I no hi ha una programació que atengui les necessitats d'aquestes persones.

Volem explicar i explicar-nos que tot això, tot aquest desgavell és el resultat del model català de formació ocupacional que gestiona sense objectius i sense crite-

ris. I no ho diem per una formació, sinó que replem al conseller que recordi allò que va signar el dia 19 d'abril del 95, que és l'ordre de repartiment de fons, i ens digui amb aquesta ordre on estan els objectius i on estan els criteris. No hi ha manera de trobar en aquesta ordre ni objectius ni criteris, i en base a aquesta ordre es reparteixen –i és del 95–, es reparteixen 20.000 milions. Aquesta és una ordre del 95, que és reproducció de la del 94, que a la seva vegada és la reproducció del 93 i tenim la mateixa ordre quan Catalunya està destruint ocupació que quan es crea ocupació, sense criteris i sense objectius, malgrat que en els organismes de participació vostès diuen que discutiran amb els agents socials els criteris i els objectius, i aquesta discussió no es produeix. I aquesta afirmació sí que la hi puc dir per experiència personal, perquè he estat en aquests òrgans de participació institucional.

Vostès surten a oferir 20.000 milions de formació a aquells que vulguin fer-la, és una cosa així com si un ajuntament sortís i digués: «Vull que em netegin el poble», però no fixa cap condició més; ve un i diu: «Escolti, jo li vull netejar els fanals», l'altre: «Li vull netejar l'edifici municipal.» Són necessitats, però vostès han de prioritzar, han de dir aquí per on ha de passar el camió, quines escombraries volen, etcètera, i el fanal a la millor no es pot netejar, encara que tothom comprenem que un fanal, una llum s'ha de netejar, però vostès han de prioritzar, i aquí, com que no programen, com que no fixen criteris, qui acaba gestionant són uns centres, uns centres guiats per ànim de lucre, uns centres privats amb els quals no hi tenim cap inconvenient, però que tothom sap que l'ànim privat no té per què coincidir amb l'ànim general. Vostès han renunciat a gestionar i en aquest sentit creiem que el que toca és que gestionin, que fixin criteris, que avaluin, perquè no han avaluat mai la seva formació ocupacional, i a més a més, que donin participació als agents socials, als ajuntaments, a les entitats econòmiques i de promoció perquè tirin endavant una programació que respongui a les necessitats d'empreses, de treballadors, i també que s'atengui a les necessitats que tenim al territori, que no són sempre les mateixes ni de la mateixa condició.

Res més. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller de Treball, l'honorable senyor Ignasi Farreras, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'il·lustre diputat senyor Rañé em pregunta sobre quins són els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat i, entre altres coses, diu que no hi han criteris, que no hi han objectius. Bé, per tant, em sembla que la discussió és fonamentalment de concepte o d'enfocament inicial –després podrem entrar, en tot cas, en les aplicacions o demostracions pràctiques–, i permeti'm que discrepi ja d'entrada de la seva valoració: hi han plenament criteris, hi han plenament objectius; el que passa és que no coincideixen possiblement amb els seus o amb la seva metodologia d'aplicar-los,

i per tant això fa que em vegi precisat a explicar quin és el plantejament de la formació ocupacional per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Vostè ha fet una entrada fent una ponderació de la formació: «No crea llocs de treball però facilita l'ocupabilitat.» Bé, hi estic d'acord; podríem matisar que malgrat tot es podria dir: «No els crea però ajuda que molts no es perdin», que és una forma de crear-los. Perquè, és clar, molts llocs que no són coberts o són coberts segons hi hagi formació, de fet, actuaria quasi com un creador de llocs de treball, perquè en la situació anterior no hi serien.

Permeti'm recordar-li que el llibre blanc *Ensenyar i aprendre: cap a la societat cognitiva* diu que l'educació i la formació seran factors d'identificació, de pertinença i de promoció social, i per tant, que l'educació i la formació adquirides, sigui el sistema institucional, sigui dins el si de les mateixes empreses o sigui d'una forma més informal –per exemple, formació a domicili o a distància–, els individus, les persones seran amos del seu destí i garanteixen el seu desenvolupament. I avui –i aquest també és un concepte que opera molt sobre la formació ocupacional– hem de pensar en formació per carreres professionals..., hem d'oblidar-nos, vaja, de carreres professionals per a tota una vida –i ho dic perquè és una de les característiques de la formació ocupacional.

Cal, des de la visió fonamental, per tant, que la formació ocupacional és una de les principals polítiques actives o d'ocupació, cal una formació vinculada al sistema productiu. I aquí em sembla que hi ha un dels elements de discrepar quant a la valoració de la vinculació al sistema productiu, la forma en què l'entén vostè i com nosaltres l'apliquem.

Aquesta vinculació ha de ser capaç de donar una resposta ràpida i eficaç a les necessitats dels mercats i, per tant, una de les seves característiques o exigències és la flexibilitat; és característica necessària i indispensable de la formació ocupacional, que és aquella... Voldria recordar-li, perquè això em sembla que és un concepte bàsic, la formació ocupacional és aquella que està definida..., que és la que proporciona als treballadors els coneixements i les habilitats necessàries per ocupar un lloc de treball o per promoure's en el seu àmbit laboral, i aquesta característica em sembla que és bàsic que no la perdem de vista.

Per això el Departament de Treball ha dissenyat el model de gestió de la formació ocupacional, un model català, i quins objectius...? I aquí ja vaig una mica a allò que ha dit vostè, em sembla, en la seva intervenció inicial, que no hi havia objectius. Doncs, miri, els objectius, per una banda: la formació d'aturats, especialment aquells amb majors dificultats per trobar feina, i l'actualització i la reconversió d'ocupats, de persones que ja tenen feina.

Aquest model de formació ocupacional es vertebrava entorn de tres eixos principals: adequació de la formació, tant a l'oferta com a la demanda del mercat de treball, el que significa tenir en compte alhora, a la vegada, els aspectes socials i les necessitats del sistema productiu. El segon punt és la flexibilitat dels objectius,

dels continguts i de l'organització, i el tercer seria l'avaluació permanent –aquí vostè diu que no avaluem, precisament–, l'avaluació permanent de les accions realitzades i l'establiment de sistemes per perfeccionar-les. I permeti'm que desenvolupi aquestes finalitats essencials, que vostè les ha assenyalades, i jo també li dic que hi són.

Primer punt. L'adequació del mercat de treball implica que, en la planificació de les accions, s'hagi de tenir en compte l'oferta de treball, que vol dir les característiques dels que volen treballar, capgirant una mica la terminologia clàssica d'oferta i demanda de productes. D'altra banda, la selecció de les accions formatives s'ha de fer també, a part de tenir en compte l'oferta, en funció dels llocs de treball disponibles, i això és essencial. Per tant, l'adequació, l'adequació oferta - demanda requereix una planificació en base a l'anàlisi de la composició de l'atur i una programació de cursos, a curt termini, d'acord amb les necessitats de les empreses. S'han de tenir en compte, essencialment, els dos elements.

L'anàlisi de necessitats, que és fixació d'objectius operatius, s'encomana a la xarxa de centres col·laboradors, que realitzen la prospecció prèvia de les empreses i basen en elles, per tant, les propostes d'acció formatives. Això té els següents avantatges, fent-ho així: primer, la prospecció per part de la xarxa, prop de les empreses, la consulta prèvia, requisits, quantes necessitats té cada empresa, de cursos, de llocs de treball o de necessitats formatives. Primer, permet conèixer els llocs vacants i on són, a quines empreses estan. Segon, aquest major contacte empreses - centres permet una millor organització dels cursos i adequar contínuament els seus continguts. O sigui, és un encaix permanent i constant del que s'ofereix, que té sempre el risc, si ho veiem des del punt de vista formatiu, de quedar desplaçat, en tot o en part, més/menys intensament, de la realitat a la qual va a donar resposta; doncs, aquest encaix permanent implica també la necessitat d'adequar-se permanentment a les necessitats d'allò que va a servir, que és cobrir ofertes de treball, o sigui llocs de treball.

I el tercer punt, el tercer, diguem-ne, element diferencial, molt important d'aquesta forma de treballar, és que permet un sistema continu de control de qualitat, mitjançant, substancialment, no exclusivament, mitjançant els resultats d'ocupació. La finalitat és l'ocupació; si no hi ha ocupació, la finalitat, diguem-ne, és frustrada; l'objectiu no s'ha assolit. Per tant, hi ha una permanent adequació, quan, senzillament, s'ha de contrastar, ha de passar la prova del nou i la prova del nou és dir: «Escolti, vostè que ha format en base a estos projectes, estos contactes que ha fet amb el món empresarial, amb el sector, després, quan, realment, s'ha materialitzat?» O sigui, hi ha un sondeig, un test, per endavant i un test per endarrere.

El segon aspecte a destacar seria la flexibilitat, que implica una gran diversitat de continguts, d'horaris, de formes d'organització dels cursos –presencials, a distància, a les empreses, als centres específics, intensius, etcètera– a diferència del reglat. I al tercer punt faig referència a l'avaluació, que la podem entendre a tres nivells: abans d'iniciar l'acció, mitjançant la selecció

dels projectes, mitjançant paràmetres quantitatius, i s'han d'aportar les previsions de col·locació; durant l'acció, verificant el seu correcte desenvolupament, i una vegada acabada l'acció –tercera avaluació–, sol·licitant el grau de satisfacció per part dels alumnes, dels beneficiaris de l'acció formativa, i també mitjançant la constatació, l'aportació –vostè ho sap– dels contractes, de les còpies dels contractes dels resultats ocupacionals.

Sobre la selecció dels centres, vostè sap que es regeix, segons normativa, que implica una sèrie de requisits i que porten a l'homologació, i si no hi ha una homologació, si no es compleixen uns requisits determinats, que són coneguts i discutits; discutits al seu moment, amb els àmbits participatius. I sobre la idoneïtat de les accions, els factors relatius al centre són, substancialment, quant a la selecció, l'experiència, l'experiència del centre en formació, en l'activitat; la seva accessibilitat, especialment, per exemple, en el cas dels disminuïts, les persones amb dificultats físiques per accedir-hi; i quant, també..., respecte als col·locats i als aturats, i també les necessitats de requalificació –es vegin les necessitats que hi ha d'aturats o les necessitats de requalificació segons es dirigeixin o s'adrecin a uns o a uns altres. I també sobre la idoneïtat de les accions, els aspectes referents a l'acció concreta, que serien: la tasca prèvia de prospecció de necessitats –hi he fet esment abans– i el perfil dels experts.

Voldria destacar –vostè hi ha fet referència– el paper, dins d'aquest model, el paper destacat del Servei Català de Col·locació, que s'ha configurat com un dels principals elements de la política de col·locació. Què ofereix? Permet oferir, dins del conjunt de les mesures a la nostra mà, en fi, del Govern de la Generalitat, un servei integral d'ocupació...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps; tindrà el temps de rèplica.

El conseller de Treball

Doncs només, si em permet mig minut per acabar la frase.

El president

Acabi, acabi.

El conseller de Treball

Per tant, aquest servei integral d'ocupació ha permès donar un tracte coordinat a la gestió i al control de totes les accions, i permet, complementàriament –per això dic que és integral–, altres accions com la informació del conjunt d'activitats, l'orientació, la preinscripció de cursos i adreçar a centres per a intermediació.

I res més, senyor president. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al tom de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la discussió sobre la relació entre la formació professional reglada i els coneixements bàsics i els processos d'adaptació en el moment i la superació o no de carreres professionals donaria per a una altra interpellació i possiblement la deixarem. Però no s'ha de confondre mai la hiperespecialitat amb la flexibilitat; la flexibilitat, la donen coneixements generals; els cursos de formació ocupacional donen hiperespecialitat, que es consumeix gairebé al mateix moment que es planteja. Per tant, no parlem de flexibilitat, perquè el que estem plantejant és una cosa al més rígida, perquè ho fem al més ajustat possible: el curs de formació ocupacional és el menys flexible que ens podem tirar a la cara perquè és, precisament, el coneixement general el que dóna flexibilitat, capacitat d'adaptació. La hiperespecialitat no dóna flexibilitat.

Segon tema. Vostè ha dit: «Un objectiu és atendre la gent amb més necessitats.» 11% de la despesa, 2.200 milions durant l'any 96. Aquestes són les xifres! Vostè podrà dir el que vulgui, les xifres són tossudes: 11%, col·lectius més desfavorits. 75%, sense formació professional, cursos de qualitat als quals no poden accedir. Aquestes són les xifres. Per repetir les coses, la realitat no canvia; no acabi creient-se les seves pròpies afirmacions, perquè les ha repetit moltes vegades. La realitat és que vostès tenen un model que –com ha dit correctament– no el gestionen ni el dirigeixen; el dirigeixen els centres, que són els que fixen les prioritats. I el gran problema que tenim és que donem formació a 60.000 persones, i tenim 1.300.000 contractes, i tenim 275.000 persones a l'atur, i els centres poden triar els alumnes i poden triar els cursos, i trien el que millor els va a ells: cursos de pissarra i ordinador, que són baratets, que donen rendiment i que tenen uns col·lectius que saben que els podran col·locar i l'any següent tindran més subvencions. Això és el que han fet amb el model, perquè han fet una deixadesa de l'anàlisi, de la reflexió; ho han traslladat als centres, i els centres es mouen per voluntat de negoci, majoritàriament, majoritàriament.

Els ajuntaments, el 3%; el 8%, si posem les entitats públiques; sense ànim de lucre, podem pujar fins al 30%. La resta, ànim de lucre; hem ficat l'ànim de lucre per gestionar aquest tema, i és legítim, però no és el que hauria de tenir l'interès general de la Generalitat. És legítim com a centre, no com a interès general que ha de defensar la Generalitat.

Vostè planteja oferta de treball i, li repeteixo, oferta de treball: 1.300.000 contractes. Si justifiquem i avaluem en base que ens presentin un contracte, que, a més a més, no ha de tenir, perquè no ha de tenir, ni una durada mínima, ni una relació amb el que s'ha estudiat, el fet important és seleccionar persones que siguin ocupables, i aleshores fem un sistema per millorar l'ocupabilitat de les persones que ja són ocupables, perquè els donarem subvenció si ocupen aquestes persones. Hem fet un sistema pervers i que està invertit en el seu plantejament, i per això surten aquestes contradiccions, que no atensem les necessitats del territori, ni les de les empreses, ni de les persones en atur: estem fent un model al revés i capgirat, i vostè segueix repetint el mateix!

Senyor conseller, vostè sap perfectament que quan ha apuntat la gent que passa pels cursos, la gent del Servei Català de Col·locació són gent que està en un estrat formatiu més alt que la gent de l'Inem, perquè són la gent a la qual està donant formació; si és que el 75% aquest, que és la part dura, no se la vol menjar ningú; l'han de ficar amb calçador moltes vegades!

I per últim, perquè ja només em queda un minut i podria parlar molt de temps sobre això, miri, de criteris, no n'hi ha cap, i li ho torno a dir: torni a fer la lectura del Decret que va firmar el 95 i digui'm on estan els criteris per orientar la formació. Requisits que hi hagi classes de català i de seguretat i higiene i que les doni personal formant, només faltaria, però cap referència a quina formació necessita Catalunya. Vostès van dissoldre l'observatori del mercat de treball! Si és que no el coneixen i no poden dir-me que vostès estan avaluant abans, durant i després; l'avaluació només es fa després. Abans, es fixen els objectius; durant, se segueix la gestió, i al final, s'avalua en funció del compliment d'objectius. Vostè no pot avaluar abans; l'avaluació ve a posteriori, en base al compliment d'objectius, no abans. Això és selecció, això és criteri, això és programació, i vostès...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Rañé i Blasco

...no programen.

En tot cas, senyor conseller, senyores i senyors diputats, si tenen criteris, si avaluen, es trobaran amb una moció que fixarà quins criteris poden fixar-lo i com ha d'avaluar i, aleshores, no hi haurà problema que vostès li donin recolzament i que, a més a més, facin una gestió en la qual, a més de criteris, participació, hi hagi avaluació de veritat.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè, senyor diputat, diu que dic, més o menys, sempre el mateix. Això, en tot cas, podria dir-se que és coherència, però jo també voldria dir que vostè no canvia el seu discurs. Jo fa diversos anys que li segueixo el mateix discurs. Per tant, en tot cas, posi's al mateix nivell; no em posi que jo sóc tossut i vostè no, en tot cas som els dos tossuts; jo diria els dos convençuts del nostre model, el nostre plantejament.

I una vegada dit això, doncs, miri, jo aposto per la meua tossuderia, entre altres coses perquè tan malament no deu anar si l'atur és el millor d'Espanya, llevat d'algun moment, en aquest moment, en ple estiu, que ens supera Balears, estem a la més baixa taxa d'atur amb diferència llarga –quatre punts de mitjana– respecte a la global de l'Estat.

Per tant, escolti, miri la realitat dels fets, perquè, és clar, davant de dir: «Això és millor o és pitjor» –cadascú es pot pensar el seu–, la realitat dels fets. I la realitat dels fets és aquesta i amb aquesta realitat creiem que s'hi ajuda. I permeti'm dir-li-ho perquè vostè fa un cert ús hàbil dels números; vostè ha començat dient: «Escolti, tota aquesta formació, tots aquests milers de gent que han format només ha servit per crear 32.000 llocs de treball» –en la seva entrada ha dit això. Doncs, escolti: això és un joc de mans, perquè, és clar, això és el saldo, això és el que ha variat, el que ha incrementat l'ocupació, la població ocupada, però és que els cursos ajuden a trobar feina a tots aquells que són contractats nous. Evidentment que en aquest procés, dissortadament, es produeixen també moltes destruccions de llocs de treball, perquè hi ha expedients, perquè hi ha indústries o activitats obsoletes, etcètera, i per tant, els llocs de treball que ha ajudat a crear la formació són aquells que s'han cobert, no aquells que per saldo s'hagin produït. Per tant, permeti'm la matisació.

Després, vostè utilitza dos arguments fonamentals, i jo intentaré convèncer-lo, és a dir, potser tots dos podem canviar de pensament. Vostè comet dues grans confusions, per entendre'ns, dialècticament. Per una banda, vostè confon la qualitat amb el nivell. Escolti: el nivell és el nivell d'exigències que cada lloc de treball té i, per tant, hi ha llocs de treball que per la seva naturalesa exigeixen un nivell de preparació relativament baix o mitjà o alt, etcètera. I vostè diu: «Escolti, vostès no en fan, de nivell, no; vostès fan mala qualitat», no. En tot cas, la qualitat és exigible a tots els nivells, a tots els nivells, ja sigui per formar, per un curs que no té grans exigències, o teòriques o sofisticades, però a tots ells hem d'exigir qualitat. I vostè diu: «Confon i utilitza la paraula "qualitat" per dir nivells; vostè fa nivells baixos.» Escolti: fem els nivells que el mercat sollicita i que també la població ofereix, però tots ells es procuren fer amb un nivell elevat de qualitat.

I com que hi juguen aquests dos factors, llavors es treu conclusions, diguem-ne, que són falses. Senzillament això. I després utilitza un altre argument, que diu: «El 50% dels cursos que vostès fan són de tres especialitats»; els anomena: tècnics empresarials, administració d'oficines i informàtica –més o menys, em sembla que era per aquesta enumeració. Doncs, permeti'm dir-li una cosa: vostè està confonent el sector econòmic amb les famílies professionals, amb famílies professionals. Quant als sectors econòmics, si agafem els grans sectors –l'agricultura, la indústria, els serveis, la construcció–, podríem fer més subsectors econòmics, i vostè està confonent això dient-me: «Escolti, vostès fan informàtica i fan aquestes especialitats: administració d'oficines...» Escolti'm: aquestes especialitats són les que més demanen al mercat, però estan a tots els sectors, o sigui, quan vostè diu: «Vostès ajuden poc la indústria», vostè s'està equivocant, perquè vostè només compta, a l'hora de fer cursos a la indústria, els cursos aquells, diguem-ne, de l'activitat productiva o directa: de torners, de control..., el que sigui, i vostè s'oblida que la indústria –i el mateix argument és per a la construcció i el mateix per a l'agricultura, en la mesura i proporció corresponents– utilitza informàtics, utilitza

3450

administratius, utilitza gestors, etcètera, gent que dirigeixi les empreses.

Per tant, aquesta confusió el fa portar a conclusions totalment equivocades. Són professions, aquestes, transversals, útils per a tots els sectors, i vostè diu: «Escolti: vostès se centren només en el sector serveis, perquè, és clar, la informàtica...» No, la informàtica és una professió transversal, útil, pràcticament, avui dia, per a totes les activitats, fins i tot per a la vida particular, fins i tot per a aquells que no som especialment gaire aficionats al tema. I, d'això, vostè en fa unes conclusions de desajust que crec que porten a confusió.

L'altre tema de què parla vostè és que no hi ha relació entre territoris i comarques. Vostè comet una altra confusió: compara el total de l'acció i diu: «tants diners gastats per capita, a tal comarca o tal altra», tot això. Vostè suma i, després, ho compara respecte al total d'aturats de la comarca. Això és totalment incorrecte, perquè no es pot sumar ocupats amb aturats; ocupats i aturats són conceptualment totalment diferents. Una comarca pot tenir zero aturats, pot tenir zero aturats i, en canvi, pot ser que requereixi –per exemple, perquè sigui per reequilibri territorial, pel que sigui– acció de formació contínua per evitar que hi hagi aturats. Llavors, és clar, diu: «Zero aturats», perquè no hi hem de fer cap acció...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Treball

Bé, jo crec –gràcies, senyor president–, em sembla que li he respost –o he intentat respondre-li conceptualment– els principals arguments desqualificadors. Jo crec que els hi he desqualificat a bastament, però, en tot cas, en podem continuar parlant, si no ha sigut satisfet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.)

El president

Per què em demana la paraula, senyor Rañé?

El Sr. Rañé i Blasco

Només per una petita contradicció, si em permet; són trenta segons.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Rañé i Blasco

Jo, les dades que he agafat de les famílies professionals, les he agafat de l'informe que va fer el Departament de Treball, on parla de famílies professionals, i les he relacionat, i quan parlo de serveis, parlo de la pàgina on el Departament de Treball ho distribueix per grups econòmics en aquest sentit i, per tant, no m'he equivocat, llevat que la informació que doni el Departament sigui equivocada.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió... Perdó. Em demana la paraula el senyor conseller. Mig minut.

El conseller de Treball

No, jo no discuteixo les dades que vostè hagi utilitzat; el problema és com es juga amb aquestes dades, en el sentit de les conclusions que se'n treuen. O sigui, jo no discuteixo les dades, sinó l'ús conceptual que es fa d'aquestes.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i deu minuts.